

Nhất Thưởng Tham Hoan

Contents

Nhất Thưởng Tham Hoan	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	43
25. Chương 25	44
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50
30. Chương 30	51
31. Chương 31	53
32. Chương 32	55
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	60
36. Chương 36	61
37. Chương 37	63
38. Chương 38	64
39. Chương 39	66
40. Chương 40	68
41. Chương 41	70

42. Chương 42	72
43. Chương 43	74
44. Chương 44	75
45. Chương 45	77
46. Chương 46	78
47. Chương 47	80
48. Chương 48	82
49. Chương 49	83
50. Chương 50	85
51. Chương 51	88
52. Chương 52	90
53. Chương 53	92
54. Chương 54	93

Nhất Thương Tham Hoan

Giới thiệu

Thể loại: phụ tử, xuyên không, nhất thụ nhất công. Tình trạng: Hoàn (54 chương)Editor: cielwing(c35-hết), giangthuy(

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-thuong-tham-hoan>

1. Chương 1

“Bị muộn rồi a...a—————” Trương Thu trợn mắt liền hướng đầu giường tìm quần áo. Kết quả hoảng sợ phát hiện —— nơi này không phải là nhà hắn!! Xinh đẹp quá phận!!

“Không phải bị bắt cóc đó chứ???! Ta một xu dính túi cũng không có..... Không.....” Mới vừa định kêu thảm thiết liền phát giác ra không đúng, kia không phải là thanh âm của hắn..... Không đúng..... Là không thể phát ra thanh âm! Mặc kệ hắn nói cái gì đều chỉ có “A a” mà thôi. Cẩn thận sờ sờ bên miệng, hoàn toàn không có bị băng dính dán lại a.

“Ai như vậy độc ác làm cho thanh âm của ta đều bị hủy a a a?!! Ta với người chẳng lẽ là kẻ thù truyền kiếp a a a!!!!?” Hắn tiếp tục loạn mắng nhưng vẫn như trước chỉ là “A a a”. Nhưng thật ra mấy tiếng ấy lại làm kinh động tới người bên ngoài.

“Điện hạ, điện hạ, người tỉnh?” Một cô gái ăn mặc cung trang chạy vội vào, mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng mang tới y phục, hầu hạ Trương Thu thay quần áo.

Này, này, tình huống gì thế này?!! Điện hạ? Hắn hôm qua không phải đang hảo hảo ngủ ở trong nhà chính mình sao..... Như thế nào vừa tỉnh lại liền biến thành điện hạ rồi?!! Chẳng lẽ còn không tỉnh? Không thể nào??

Không để ý tới cô gái nọ, hắn hung hăng véo một cái thật mạnh vào cánh tay mình, đau đến nỗi hắn muốn khóc luôn —— xong rồi, là xuyên qua!?! Không phải nói bị chết mới có thể xuyên qua sao? Mẹ nó, mấy cái loại tiểu thuyết ba xu rẻ tiền kia toàn gạt người ta thôi, hắn cứ nhiên ngủ một giấc liền bị xuyên qua!!

“Điện hạ..... Người đừng gây sức ép chính mình nha.....” Cô gái kia gấp đến độ vội vàng giữ chặt tay Trương Thu.

Khẩn trương như vậy..... Chẳng lẽ bị cảm điếc như thế này còn được sung ái ư?? Trong lòng Trương Thu không khỏi cao hứng.

“Bệ hạ mặc kệ người, nương nương lại bỏ người lại nơi đây, cho nên người không thể thương tổn chính mình nha!!” Lời nói tiếp theo của cô gái kia tất nhiên không thể xuôi tai.

Cô ta nói thế nào ấy nhỉ, cái gì kêu bệ hạ mặc kệ, nương nương bỏ lại hân, vậy không phải là một chút cũng không được ai sủng ái rồi sao?!!!!

Cô gái kinh ngạc nhìn thấy Trương Thu vội vàng “A a a” nói cái gì đó, hoàn toàn không bắt được trọng điểm. Mất thật lâu thời gian mới đọc ra —— ta tên gọi là gì.

“Điện hạ..... Điện hạ kêu Lâm Hoài.” Cô gái cúi đầu, ủy khuất rơi nước mắt, nàng thấy điện hạ thật đáng thương, ngay cả chính mình gọi là gì đều đã quên.....

Tên chấp nhận dùng đi. Trương Thu nghĩ, cúi đầu nhìn xem thân thể của chính mình, tin tưởng linh hồn chính mình đang tồn tại ở đây.

Cô gái kia hấp hấp cái mũi, lưu loát đem y phục có chút cũ giúp Trương Thu, không, Lâm Hoài mặc vào, lại luống cuống tay chân ôm đứa nhỏ đáng yêu như điều khắc trước mắt ngồi vào trước gương đồng, chậm rãi chải đầu.

Lâm Hoài cơ hồ muốn ngất đi, nhập vào ai không nhập, cứ nhiên xuyên qua lại nhập vào thân xác của một hài đồng mới bốn năm tuổi! Vậy thì đại kế muốn chạy trốn không phải đến mấy vạn năm về sau mới có thể thi hành?

“..... Điện..... Điện hạ?” Nhìn thấy sắc mặt Lâm Hoài âm tình bất định, cô gái nhỏ giọng hỏi, “Có phải Tiểu Lan lộng đau người hay không?”

Lâm Hoài lắc đầu, một phen đoạt lấy cây lược gỗ, tùy tiện chải vội vàng, xẹt xẹt vài cái đã xong.

Tiểu Lan kinh hô: “Điện hạ!!!”

Lâm Hoài hướng Tiểu Lan le lưỡi, vụt nhảy xuống, hướng ra phía ngoài chạy, kết quả lại bị cánh cửa làm khó hân, bởi vì hân không được sủng nên so với bạn cùng lứa tuổi thấp bé hơn rất nhiều, hiện tại có nhón chân tới cỡ nào cũng không thể với tới cái chốt cửa để mở nó ra.

Liên như vậy chần chờ, Tiểu Lan đem hân ôm lấy, bắt chập sắc mặt u ám của Lâm Hoài, chậm rãi nói: “Điện hạ đừng chạy loạn, còn không có mặc hài đâu.....”

Trong lúc chờ mặc giày, Lâm Hoài cũng không còn hưng trí đi ra ngoài, bởi vì hoàn hảo trong phòng này có chút kỳ quái hấp dẫn hân, Lâm Hoài cũng liền lẳng lặng ngồi xuống chơi đùa.

Thật dài thở ra một hơi, Tiểu Lan không dám cho Lâm Hoài ra ngoài sân, Lâm Hoài vốn là không được sủng ái, vạn nhất xảy ra chuyện gì, liền thật sự xong rồi. Một đứa nhỏ đáng yêu như vậy..... lại bị giam cầm ở nơi này..... Tạo hóa quả thật trêu người.

Mùa thu gió hiu hiu lại tràn ngập cảm giác mát dịu. Ngồi ở trên phiến đá lạnh như băng, Lâm Hoài không tự giác run run.

Run rẩy đứng dậy, chậm rãi đi về hướng giường ngủ.

“Điện hạ lạnh?” Tiểu Lan mới vừa khóa cửa bước vào liền phát hiện Lâm Hoài đang cố gắng bước về phía giường, vội vàng buông hàng hoá trong tay xuống, ôm Lâm Hoài lên giường, “Ta ư điện hạ ăn cơm.”

Nói xong liền cầm lấy cái bát, Tiểu Lan cẩn thận thổi thổi đồ ăn còn nóng hơi hổi cho nguội bớt đi, lúc này mới đưa đến bên miệng Lâm Hoài.

Lâm Hoài lắc đầu, cầm lấy thìa trong tay Tiểu Lan muốn tự mình ăn, nhưng mà tiểu hài tử như thế nào có thể cầm một cách an ổn, tay thường thường rung động, thấy vậy Tiểu Lan lo lắng đề phòng.

Tiền tiêu vật hàng tháng của điện hạ đã muốn bị cắt xén không ít, nếu đem chần dơ đi giặt hay đổi cái mới, cũng rất phiền toái.

“Điện hạ..... Cứ để đấy cho nó tự.....”

Không khỏi phân trần từ trong tay Lâm Hoài tiếp nhận thìa.

Quả thực là bất buộc phải như vậy thôi!

Oán thâm, Lâm Hoài cũng không có phản đối, dù sao hắn cũng biết mình chỉ là một điện hạ bé bé, hơn nữa cũng thật vô dụng, ngay cả cái thìa đều cầm không tốt.

“Điện hạ thực ngoan.....” Kinh ngạc nói xong, Tiểu Lan đã muốn cắn một ngụm lên khuôn mặt trắng nõn của Lâm Hoài.

Không phải chứ, là luyện đồng sao? Ta rốt cuộc đến nơi nào thế này??

Thật vất vả có người đối hảo với mình, cư nhiên là vì lý do như vậy ư?

Lâm Hoài thần tình hắc tuyến. Có một loại ý tưởng hảo huyền là nếu chẳng may bị chết đi, hẳn hy vọng khi mở mắt ra là đã xuyên không trở về nhà.

2. Chương 2

“Điện hạ, điện hạ không thể chơi thêm nữa.” Tiểu Lan vội vã lấy đi mấy món đồ chơi trong tay Lâm Hoài, “Hôm nay là ngày điện hạ sẽ đi tuyển nội thị a!!”

Trải qua mấy ngày ở chung, Lâm Hoài cũng đã quen với cái tính hấp tấp của Tiểu Lan, nơi hoàng cung vô tình này, có thể làm cho hắn cảm thấy có chút hương vị của tình người cũng chỉ có một mình Tiểu Lan thôi.

“Điện hạ.....Không thể đến muộn.” Chống lại đôi mắt đen nhánh như mực, Tiểu Lan cuối cùng thu hồi ánh mắt, thật cẩn thận nắm bàn tay nhỏ bé như búp bê kia hướng nội giam mà đi.

Lâm Hoài biết chỗ ở của mình là nơi rất đối hảo lánh, nhưng không nghĩ là lại hoang vu đến thế, theo Tiểu Lan nói, cách gian chính là lãnh cung!!

Queo trái rẽ phải rồi lại queo phải rẽ trái, làm cho Lâm Hoài muốn chóng cả mặt, kiếp trước hắn là một tên mù đường, hiện tại lại ở tại một hoàng cung to lớn thế này, về sau muốn trốn khỏi chỗ này không phải là vô cùng phiền toái sao?!

“Ôi..... Ở đâu lại xuất hiện tên Xú tiểu tử này!!?”

Đang suy nghĩ mông lung về cái kế hoạch đào thoát sau này, nên Lâm Hoài không cẩn thận đụng phải một người, bị tát ngay một bạt tai ngã sấp xuống đất, trước mắt biến thành màu đen.

“..... Tam điện hạ?!! Điện hạ thiên tuế, thiên thiên tuế.” Tiểu Lan vừa thấy, giật mình nhảy dựng, cư nhiên lại đụng phải người đang được sủng ái: Tam điện hạ, vội quỳ xuống thỉnh an. Bởi vì gia tộc của mẫu phi Tam điện rất có thế lực trong triều, nên Tam điện hạ rất được hoàng đế sủng ái.

“Hừ, bản điện hạ không nói chuyện với ngươi!! Tên kia mau trả lời!!!” Tam điện hạ Lâm Khiêm đang một bụng đầy lửa giận, hiện tại một tên hạ nhân cư nhiên dám chạm vào người hắn?! Không còn muốn sống nữa sao?

Y thế hiếp người. Lâm Hoài liếm liếm huyết bệt bên môi, tức giận đến mắt trợn trắng.

“Vị này chính là thập nhất điện hạ..... Trời sinh..... không nói được.” Tiểu Lan che ở trước mặt Lâm Hoài, bộ dáng giống như gà mẹ đang bảo hộ gà con, hành động này làm cho Lâm Hoài không khỏi sợ run.

“..... Nguyên lai là thập nhất hoàng đệ.....Được rồi, lần này ta bỏ qua, lần sau nhớ nhìn đường.” Mơ hồ nói thầm, kỳ thật Lâm Khiêm không biết thập nhất điện hạ hình dáng, dung mạo ra sao, hắn không có ấn tượng với người này, nhưng tiểu cung nữ kia chắc chắn không dám nói dối lừa hắn, cứ tin là vậy thôi.

Nói rồi Lâm Khiêm cất bước, Tiểu Lan đau lòng nâng Lâm Hoài dậy, phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia cư nhiên đã bị thương, một dấu năm ngón tay hằn rõ trên da thịt non mịn đang bắt đầu sưng đỏ.

Nhẹ nhàng hướng miệng vết thương thối thối, Tiểu Lan nói: “Khi trở về liền sát được, trước hết đi tuyển nội thị đã.” Thật sự lo lắng nếu để cho Lâm Hoài tự mình đi sẽ lại xảy ra chuyện, nên nàng ôm lấy Lâm Hoài hướng nội giam bước đi.

Không nghĩ cũng có thể biết, một hoàng tử không được sủng ái, thậm chí không người biết đến sự tồn tại thì sẽ chọn được nội thị như thế nào.

Tiểu Lan nhìn mười tiểu nội thị đứng thành một hàng trước mặt, có chút nóng tính, “Nội giam công công, không phải người khi dễ điện hạ chúng ta không nói được mà làm thế đó chứ? Mười người này có chỗ nào giống dáng vẻ của nội thị đâu?”

Nội giam công công cũng không mấy hoà nhã, cất giọng eo éo nói: “Đây đều là những nội thị còn lại sau khi các vị điện hạ đã chọn, ai bảo thập nhất điện hạ quá nhỏ làm chi.”

“Ngày sau điện hạ đổi một nội giam công công khác cũng nói như vậy?” Tiểu Lan tức giận đến mắt đục đỏ ngầu, “Thập nhất điện hạ dù sao cũng là hoàng tử, công công người chó nên dắc tội!!”

Mấy câu nói đó làm cho nội giam công công trầm mặc, nhãn châu xoay động, cân nhắc một chút, cười làm lành nói: “Là lỗi của nô tài, người đâu, còn không đem mấy tên nội thị kia lên đây?”

“Vẫn là công công nhìn xa trông rộng.” Dù sao chuyện chim sẻ một khi bay lên biến thành phượng hoàng cũng không ít, vả lại thánh ý khó dò, ai cũng không dám đoán chắc ngày mai Hoàng Thượng sẽ sủng ái ai. Cho nên tốt nhất đừng nên dắc tội với ai mới là thượng sách.

“Điện hạ, người xem hai nội thị nào thuận mắt thì chỉ cho nô tỳ biết.” Tiểu Lan thanh âm thập phần nhu hòa.

Lâm Hoài nhìn ai cũng như ai, thật khó chọn.

Giật giật ống tay áo Tiểu Lan, Tiểu Lan còn tưởng hắn đã tuyển chọn được rồi, kết quả hắn ở trong lòng bàn tay Tiểu Lan viết: Người thay ta tuyển đi.

Không biết nên khóc hay cười, trước giờ làm gì có chuyện một cung nữ tuyển nội thị?!

Bất quá Tiểu Lan cũng không nói gì, chỉ vào mặt sau hai tiểu hài tử, “Vậy thì chọn hai người kia đi.”

“Còn không mau lại đây bái kiến thập nhất điện hạ?” Nội giam công công liếc mắt một cái, trong lòng không thoải mái lắm. Phất tay làm cho các tiểu nội thị khác lui xuống.

Hai người được lưu lại đi đến trước mặt Lâm Hoài quỳ xuống, “Nô tài khấu kiến thập nhất điện hạ, điện hạ thiên tuế, thiên thiên tuế.”

“Đứng lên đi.” Tiểu Lan thay Lâm Hoài nói.

Hai người đứng lên, cảm thấy kỳ quái, trộm liếc mắt nhìn một cái, nữ nhân này rõ ràng có cách ăn mặc như một cung nữ, bao biện làm thay nhưng điện hạ lại không tức giận, nàng cùng điện hạ có quan hệ gì đây?

“Các người gọi là gì?” Tiểu Lan đương nhiên biết hai người đối diện đang nghĩ gì, nhưng mà ở trong này nàng quyết định sẽ không nói ra chuyện Lâm Hoài bị cầm diếu.

“Nô tài Thanh Phong.” Một trong hai người hơi lớn hơn một chút lên tiếng trước.

“Nô tài Thanh Ngôn.”

Tiểu Lan nhìn sang Lâm Hoài thấy hắn không có ý phản đối, gật đầu: “Về sau cứ kêu như vậy đi.”

“.....Vâng” Hai người kia không tình nguyện lắm, dù sao người phân phó cũng không phải là điện hạ, mà chỉ là một cung nữ, chẳng lẽ thập nhất điện hạ đối bọn họ không hài lòng?!!

“Điện hạ, chúng ta trở về đi.” Tiểu Lan cười hì hì phóng tiểu điện hạ xuống.

Lâm Hoài gật đầu.

“Hai người các người về sau phải hảo hảo chiếu cố điện hạ.” Tiểu Lan quay đầu đối với Thanh Ngôn, Thanh Phong nghiêm túc nói, “Điện hạ bẩm sinh có tật, là không thể mở miệng nói chuyện. Nếu các người đối điện hạ không tốt, trong cung không thiếu những quy củ xử phạt các người.”

Hai mặt nhìn nhau, hai người lúc này mới biết nguyên nhân, khó trách cái gì đều phải do cung nữ này nói, thì ra là một người câm, tám phần cũng không được sủng ái, bất quá nếu đi theo, chính là chủ tử cả đời của bọn họ, “Vâng”.

“Đừng nghiêm cẩn như vậy.” Tiểu Lan căn bản không giữ được nét mặt nghiêm nghị, cười khúc khích một tiếng nói, “Ta là cung nữ Tiểu Lan.”

3. Chương 3

Thanh Ngôn, Thanh Phong phát hiện, kỳ thật điện hạ nhà mình là người tốt lắm.

Cho dù bọn hắn không hành lễ cũng không trách cứ, tuy rằng ngẫu nhiên cử chỉ kỳ quái, bất quá đại bộ phận thời gian đều một mình ngồi im lặng ngắm người, xuất thần.

“A ha!” Lâm Hoài sau khi phát ra hai âm tiết đơn giản, Thanh Ngôn mặc dù có phòng bị, nhưng vẫn là bị bé lợi dụng sơ hở chạy ra khỏi cửa.

“Điện hạ!” Thanh Ngôn biết Lâm Hoài muốn đi ra ngoài làm gì, nhưng Tiểu Lan từng dặn dò qua bọn họ, tuyệt đối, tuyệt đối không được để cho Lâm Hoài tới gần vườn hoa một bước!!

Đúng vậy, ở trong mắt Tiểu Lan, Thanh Ngôn, Thanh Phong, thập nhất điện hạ này ngoại trừ ngăn người ra thì việc còn lại chính là thích mân mê ở ngoài vườn nghịch đất.

Thật sự là oan uổng Lâm Hoài, hắn chính là thấy hoa cỏ gì đó không vừa mắt thôi. Là thân thể của tiểu hài tử nên thể lực không đủ, muốn làm cái gì cũng không khí lực, lúc này mới mỗi ngày lấy việc nhổ hoa bứt cành giải khuây.

“A..... A a!!” Lâm Hoài ở trong ngực Thanh Ngôn không cam lòng vặn vẹo thân mình, muốn nói cái gì đó.

Thanh Ngôn thật sự là xem không hiểu hắn đang huơ tay làm động tác là có ý gì, “Điện hạ, Tiểu Lan cùng Thanh Phong lập tức sẽ trở lại, ta xem không hiểu người nói cái gì nha!!”

“A..... A..... A a a a!!”

Không cần ta đi nhỏ, vậy người đi a a a!!! Lâm Hoài thẹn quá hoá giận mà đem tay nhỏ bé cung thành nắm tay, dùng sức loạn vũ. Đáng tiếc Thanh Ngôn vẫn là không hiểu.

Tức chết đi được!!

Lâm Hoài “Ba” dùng hai tay cố định đầu của Thanh Ngôn, cơ hồ muốn dán chặt vào mặt của Thanh Ngôn, há miệng nói từng chữ.

Người, đi, đem, hoa, kia, nhỏ, đi.

Một chữ một chút. Thanh Ngôn chậm rãi đọc, cuối cùng mới biết ý mà Lâm Hoài muốn nói.

“Nhỏ hoa?”

Cái đầu nhỏ gật thật mạnh.

“Điện hạ, người lại muốn đi nghịch đất?!!” Tiểu Lan vừa thấy Thanh Ngôn ôm Lâm Hoài là đã biết chuyện gì xảy ra, Lâm Hoài cái gì cũng tốt, chỉ có tật xấu này chết cũng không chịu sửa, thật sự cũng rất đổi quật cường.

“Điện hạ muốn chúng ta đem hoa nhỏ bỏ hết.” Thanh Ngôn hướng Tiểu Lan cười khổ.

“Nhỏ hoa làm cái gì?” Tiểu Lan không hiểu ra sao, “Chẳng lẽ muốn trồng cái gì khác?”

“Đúng vậy, điện hạ, nhỏ hết hoa rồi để đất trống làm cái gì a?” Thanh Phong mở miệng, ngữ khí chính là hống tiểu hài tử, làm cho Lâm Hoài lão đại bất mãn. Bất quá ... Hắn không để ý tới, động tác giận dữ của hắn thật sự rất trẻ con.

Tiểu Lan nhìn nhìn Lâm Hoài, thở dài: “Thôi thì nhỏ hết đi vậy, cả vườn hoa đẹp thế này cũng hơi đáng tiếc.”

Lâm Hoài nghe xong lời này, trong lòng vui mừng rạo rạo chạy vào phòng, hắn không thể nói cho bọn hắn biết kiếp trước hắn bị chứng dị ứng phấn hoa. Cho dù có nói, cũng không ai biết đó là cái gì.

“Nhỏ hết lên về sau nên làm cái gì a? Không thể để trống hươu trống hoác như vậy được.” Thanh Phong hỏi.

“Hay là đào rỗng làm ao?” Thanh Ngôn đề nghị.

Tiểu Lan lườm hắn một cái, “Chúng ta chỉ có ba người, muốn đào được một cái ao phải tới khi nào?”

“Hay là hỏi ý điện hạ?”

“..... Phỏng chừng điện hạ còn không biết đến tốt cùng hoa là cái gì a.”

Dám xem thường ta!! Đứng nép ở một bên nghe lén, tiểu hài tử trong lòng bốc cháy lên hừng hực đại hỏa.

“Hay là mình trồng cây phượng hoàng đi, ” Thanh Phong nói, “Xem bộ dáng điện hạ hình như rất ghét hoa.”

Lâm Hoài hai mắt sáng rực lên, ở kiếp trước hắn cũng không có thường xuyên được gặp qua loài cây mà mọi người vẫn hình dung là “ngọn đuốc rực rỡ giữa trời”, cây phượng hoàng a!!

“Chờ sau khi đem hoa nhỏ hết xong, ta cứ thử gieo giống xem sao.” Tiểu Lan nở nụ cười, nàng cũng thật thích cây phượng hoàng.

Thanh Phong le lưỡi, “Hoàn hảo vườn không lớn, bằng không chúng ta chắc là mệt chết luôn.”

Lâm Hoài ghé vào song linh, nửa thân người lắc lắc, giống như không có xương nhìn ba người kia đang khí thế ngất trời bạt hoa nghiệp lớn.

4. Chương 4

“Thục quý phi đến ——”

Phía ngoài vườn truyền đến thanh âm lạnh lạnh của thái giám làm cho Lâm Hoài không tự giác rung mình. Bất quá Thục quý phi này tới đây làm cái gì, cũng đâu phải là mẹ hắn.

“Nha —— Các người đang làm cái gì!?” Ba người bọn Tiểu Lan còn chưa kịp đem tay dính đầy bùn đất rửa sạch lau khô, Thục quý phi đã tiến vào, nhú mày quát lên.

“Nô tài (nô tỳ) khấu kiến quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Đứng lên đi, lui sang một bên.” Thái độ chán ghét phát tay, tựa hồ trên người bọn họ bị bệnh truyền nhiễm, cho nên tránh bọn họ càng xa càng tốt.

Bước vào cánh cửa, Thục quý phi liền nhìn thấy một cái bé bé đang ngồi ở bên cửa sổ giả bộ ngủ. Ngũ quan xinh xắn, hàng năm không có phôi nằng hay được thấy thái dương thường xuyên, làn da có vẻ tái nhợt non mềm.

Ta không biết nên giả vờ làm cái gì mới tốt, phản xạ có điều kiện là nhắm mắt lại giả bộ ngủ thôi!! Lâm Hoài trong lòng thầm mắng chính mình, trên mặt lại nhìn không ra dấu vết vờ vịt gì. Bản tính rất thích đùa giỡn, khi ngủ ở nhà hắn cũng hay giả trò, lúc ba ba vào phòng, cũng vờ lăn ra ngủ cất tiếng ngáy kho kho, nói như thế nào cũng hơn mười năm, tài giả dạng đã sớm thành tính.

“Đây là thập nhất điện hạ?” Thục quý phi ngẩng đầu nhìn như trước không chút hảo cảm.

Mẫu phi của thập nhất điện hạ chết oan chết uổng, ai cũng đều biết là do âm mưu trong chốn hoàng cung, đứa nhỏ này đã bị đẩy đến đây vài tháng, giao trách nhiệm cho nàng chăm sóc. Nếu là một đứa nhỏ nhu thuận thông minh thì còn tốt, nàng dù sao cũng không có con nối dòng, thế mà lại chỉ là một đứa trẻ cầm điếu, nhất định không thể dùng vị điện hạ này để tranh thủ tình cảm, hoàn toàn là gánh nặng, trôi buoç nàng mà thôi.

“Khải bẩm nương nương, đây là thập nhất điện hạ.” Đứng khoanh tay ngoài cửa, Tiểu Lan trả lời.

Thục quý phi lại liếc mắt nhìn thập nhất điện hạ một cái, tiểu oa nhi này bộ dạng thật giống yêu nghiệt, “Đi thôi, ngày khác thu thập đồ đạc đến Nhân thực cung của bản cung.”

“Cung tiền nương nương.”

Thục quý phi vừa cất bước, Thanh Phong thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Lan lắc lắc Lâm Hoài, “Điện hạ, mau đứng lên, đứng lên a, coi chừng cảm lạnh.”

Chánh chủ đi rồi, đương nhiên phải tỉnh chứ. Lâm Hoài dụi dụi mắt, ánh mắt chậm rãi mới có tiêu cự, “A a..... A.....” Ta như thế nào trở thành con thừa tự của người ta? Mẫu phi của ta đâu?

Tiểu Lan vừa thấy đã hiểu rõ, cúi đầu nói: “Mẫu phi điện hạ đã qui tiên hơn hai tháng.”

“A?” Mắt rồi sao?

Thục quý phi này cũng không phải là người nhân hậu gì cho lắm, chẳng lẽ những ngày tiêu dao tự do tự tại của hân đã hết rồi sao?!

Tiểu Lan sùng nịch hôn hôn lên má Lâm Hoài, đầy xúc cảm, “Thanh Ngôn, chạy nhanh dọn dẹp một chút, Thanh Phong, người tới dạy cho điện hạ biết một ít quy củ trong cung, Thục quý phi cũng không phải là một nhân vật hiền lành đâu.”

A? Quy củ?

Lâm Hoài mắt choáng váng, trong các bộ phim truyền hình hân đã xem, quy củ trong cung nguyên cả một bó to, hiện tại muốn hân học?!!

“Điện hạ..... Điện hạ.” Thanh Phong thấy Lâm Hoài thất thần, vội vàng kêu lên. Không nghĩ cũng biết Thục quý phi không hoan nghênh bọn họ, một khi phạm phải sai lầm gì, nhất định sẽ dụng hình mà xử phạt.

Lâm Hoài đương nhiên cũng hiểu được đạo lý này.

Uống nước phải.....

Dùng bữa phải.....

Đi đường phải.....

.....

Lâm Hoài cảm thấy chính mình đọc sách hơn mười năm cũng chưa phải ghi nhớ một cách thông khổ như vậy. Quả thật là lông gà vỏ tỏi bất cứ việc nhỏ nào cũng phải tuân theo quy củ!!

Chờ Thanh Phong đem hết thấy quy củ nói xong, mặt trời đã ngã về tây, mùa thu trời cũng mau trở lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoài càng thêm tái nhợt.

“..... Điện hạ, không cần phải hao tổn sức lực.” Thanh Ngôn thu thập đã xong, thật sự là nhìn không được, xuất ra áo khoác đem Lâm Hoài nghiêm thật kín, áo khoác này chính là Tiểu Lan vài năm trước từ chỗ mẫu phi Lâm Hoài lặng lẽ mang đến.

Tiểu Lan hướng lòng bàn tay Lâm Hoài thổi khí, nhẹ nhàng xoa xoa mấy ngón tay mảnh khảnh của hân, không ngừng ma xát một lúc, phát ra nhiệt lượng làm cho Lâm Hoài chậm rãi thả lỏng thân thể vì lạnh mà cứng đờ cả lên.

5. Chương 5

Hé ra giường lớn khắc hoa, đối diện bày một cái bàn bằng gỗ, một bình phong và vài bộ sam y. Thục quý phi an bài cho Lâm Hoài một căn phòng ở thiên điện cùng với căn phòng mà Lâm Hoài từng ở 4 năm cũng chẳng khác nhau là mấy.

Như vậy cần gì phải đến gặp hần rồi đem hần về làm con thừa tự làm gì a, Lâm Hoài nghĩ trong lòng mà không khỏi tức giận.

Tiểu Lan nhìn thấy biểu tình của Lâm Hoài thay đổi trong nháy mắt, trộm phỏng đoán tâm lý Lâm Hoài, “Điện hạ.....?”

Trong lời nói lộ ra nồng đậm quan tâm, sắc mặt Lâm Hoài lúc này mới có phần tươi tỉnh, lắc đầu ý bảo không có việc gì, sau đó leo lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, mấy cái quy củ rờn rà bây giờ còn ở trong đầu hần mà bay tới bay lui, làm cho hần rất đổi bất an.

Trong cơn mơ mơ màng màng tựa hồ có thanh âm như tơ rót vào lỗ tai, khi gần khi xa, mờ ảo không chừng.

“..... Điện hạ..... Điện hạ tỉnh tỉnh a.....”

Cố gắng cục cựa, tựa hồ là Tiểu Lan đang gọi hần.

Sau đó có cái gì lay động thân thể hần, rồi sau đó, chợt nghe đến cái gì “Vạn tuế”.

Giống như..... Có cái gì nhìn chăm chăm vào mình.

Lâm Hoài mạnh bừng tỉnh, cái từ vạn tuế kia không phải là đang xưng hô với người trên danh nghĩa là phụ hoàng của hần đó chứ?!! Thảm.

Rất nhanh ngồi bật dậy chuẩn bị xuống giường, đáng tiếc, mặc kệ là kiếp trước hay là thân thể 4 tuổi hiện tại này, đều bị mắc chứng huyết áp thấp đáng thương, đầu một trận nổ vang, trước mắt tối sầm liền nhắm thẳng dưới giường ngã nhào xuống.

Vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đo đất, khuôn mặt lại đụng phải thượng đẳng tơ lụa, tơ lụa truyền đến cảm giác nhẹ nhẹ ấm áp, một người! Một người chặn hần khỏi tư thế ngã quỵ.

“Tê.....” Thanh âm hốt hoảng nổi lên bốn phía.

Thục quý phi sắc mặt thay đổi, thanh âm run rẩy nói: “Bê..... Bê hạ..... Thỉnh..... Xin thứ cho tội!! Thập nhất điện hạ hàng năm đều ở một mình, không có quy củ..... Thỉnh bê hạ bỏ qua cho điện hạ.....” Thục quý phi hận Lâm Hoài không khỏi thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, nếu không phải cho Lâm Hoài làm con thừa tự, hiện tại lại đang ở thiên điện của nàng, nàng mà thêm lên tiếng nói đỡ cho hần ư!!

Lâm Hoài còn đang dắc ý khi hoàng đế tiếp được hần, đột nhiên thiên toàn địa chuyển, sau đó chính là cả người đều đau điếng.

“Điện hạ!!” Tiểu Lan thấy Lâm Hoài bị Lâm Lam Đế nắm cổ áo quăng thẳng ra ngoài, kêu lên đầy thương tâm.

Lâm Lam Đế nhìn Tiểu Lan liếc mắt một cái, cũng lườm trách tội dám va chạm thánh giá, không nói được một lời liền rời đi thiên điện.

“..... Hừ.....” Thục quý phi chẳng thềm liếc mắt nhìn Lâm Hoài té trên mặt đất, thân thể không ngừng rung động đến một cái, tiến lên một cước đá trúng bụng Lâm Hoài, vội vàng đuổi theo Lâm Lam Đế, “Bê hạ..... Bê hạ!!”

“Điện hạ..... Điện hạ, người không sao chứ?” Tiểu Lan gấp đến độ rơi nước mắt, cẩn thận không chạm đến chỗ vừa bị Thục quý phi đá ôm lấy Lâm Hoài, đau lòng khi nhìn thấy Lâm Hoài mím chặt cái miệng nhỏ nhắn còn lưu chút huyết.

Thanh Ngôn mới từ bên ngoài trở về, còn không biết phát sinh chuyện gì, kích động nói: “Khụ! Ta vừa gặp hoàng đế bệ hạ..... Điện hạ!!!!!!? Người làm sao vậy??” Thanh Ngôn vừa thấy Lâm Hoài bộ dáng không ngừng run rẩy nhất thời cũng hoảng hốt, vội vàng chạy đi múc nước lấy khăn.

“A..... A.....” Thanh âm có chút khàn khàn, Lâm Lam Đế kia mới chỉ quãng một cái mà suýt nữa làm hấn hôn mê, Thục quý phi còn tổng thêm một cước cơ hồ làm cho lục phủ ngũ tạng muốn nát hết. Nếu hấn có thể nói, hấn sẽ mắng cho nữ nhân kia ba ngày ba đêm.

“Điện hạ người đừng vội nói chuyện, Thanh Ngôn, nhanh đi kêu ngự y đến.” Tiểu Lan sát sát đôi mắt phiếm hồng, trong lòng thật khổ.

Thanh Ngôn chần chờ, “Chính là.....

Chưa từng đi kêu ngự y a.....”

Tiểu Lan biết Thanh Ngôn là sợ ngự y không chịu đến, dừng một chút nói: “Điện hạ của chúng ta hiện tại làm con thừa tự cho Thục quý phi, không thể so với quá khứ, đi thỉnh ngự y!”

“Ai!” Thanh Ngôn nhanh chóng chạy đi, trên tay cầm khăn lụa đều đã quên buông.

Ba nô tài bọn họ đều rất thích tiểu chủ tử này, cơ hồ có thể giao phó tánh mạng.

6. Chương 6

“A khụ khụ khụ.....”

Lâm Hoài là bị vị thuốc đông y nồng đậm làm cho giật mình tỉnh lại. Theo lời của ngự y, thập nhất điện hạ thân mình cực nhược, trong 4 năm lại ăn uống quá đồi đạm bạc, thiếu chất nên dễ dàng bị thương mà sinh bệnh, cho nên phải uống thuốc hằng ngày, ôn hòa điều trị.

Tên ngu ngốc nhà người mới nói thế này là ôn hòa điều trị!!

Lâm Hoài mở miệng mắng to. Kiếp trước hấn có bao giờ phải thường xuyên uống thuốc tây đâu, hiện tại cư nhiên lại làm cho hấn uống thuốc Đông y còn không nói, mà còn mỗi ngày phải nghe thấy cái vị cay đắng kia, tên ngự y chết tiệt là cố ý chính hấn a?!!

“Điện hạ người tỉnh?” Tiểu Lan mỉm cười đầy nhẹ nhõm, nhưng sau lại âm đạm nói, “Nương nương phân phó nếu người tỉnh phải đến chính điện của Nhân thực cung ngay.”

Lâm Hoài nhú mày, gì chứ, không phải là vì ta chọc cho hoàng đế mất hứng, đá một cước còn mang thù ư?

“Vâng..... Là bệ hạ tới, muốn gặp điện hạ.” Tiểu Lan thật cẩn thận nhìn thấy khuôn mặt Lâm Hoài phút chốc tối sầm, kiên trì tiếp tục nói, “Điện hạ, bệ hạ không thích có người chạm hấn.....”

Người cho là ta cố tình muốn chạm hấn sao? Là hấn chính mình tiếp lấy khi ta ngã đó chứ. Lâm Hoài cười khổ, bất quá hấn cũng chuẩn bị ngoan ngoãn một chút, dù sao kiếp trước chỉ ngủ có một giấc đã bị xuyên qua, hiện tại chỉ vì đụng một chút vào người hoàng đế mà bị xử chết, vậy càng nhảm chán.

Thở phào một cái, Lâm Hoài há mồm nói từng chữ một: có, nói, là, việc, gì, không?

Tiểu Lan lắc đầu.

Thanh Phong phía sau xen mồm: “Ta nghe người ta nói nga, hình như là chuyện điện hạ đi học.”

Hồ nghi nhìn nhìn Thanh Phong, Lâm Hoài lại càng không hiểu, hấn chỉ là một người cầm điếu, làm sao mà đi học được? Không phải đâu. Chỉ biết viết mà không nói, kia không phải tìm phiền toái sao? Kêu trả bài phải làm sao bây giờ?

Thanh Phong nghĩ Lâm Hoài không hiểu đi học là cái gì, hảo tính tình giải thích, “Mỗi hoàng tử khi đến 5 tuổi sẽ đi theo thái phó học tập.”

Đi chết đi!!!! Lâm Hoài ánh mắt nhất thời hung ác, hần đang suy nghĩ nên làm như thế nào để khỏi bị rớt mà dám phá ngang.

“Điện hạ, chúng ta mau đi đi, nương nương chờ lâu lại.....” Nửa câu sau Tiểu Lan ngập ngừng, ở đây ba người đương nhiên biết là có ý gì.

Con đường dẫn vào chính điện của Nhân Thục cung được lát bằng đá bạch ngọc, đủ để nhìn ra Thục quý phi được sủng ái đến trình độ nào.

Lâm Lam Đế lấy cố quốc sự bận rộn, vẫn không chịu lập hậu, hậu cung vô chủ, bốn vị quý phi có bối cảnh cùng thực lực hùng hậu nghiễm nhiên phân theo hậu cung, phân biệt là Thục quý phi, Tình quý phi, Tiêu quý phi, Lăng quý phi. Lăng quý phi là hoàng nữ của Đông Lâm quốc bên cạnh, vẫn rất đối được sủng ái.

Xem bốn vị quý phi tranh thủ tình cảm, Lâm Lam Đế mặc kệ không hỏi. Bốn vị quý phi tranh thủ tình cảm càng ngày càng nghiêm trọng, bất quá, đều vẫn rất cẩn thận không dám đề cập đến điểm mấu chốt trước mặt Lâm Lam Đế, sợ một lời không cẩn thận liền giống như đám mây rơi vào đáy cốc.

Hai bên đường đều là kỳ hoa dị thảo, cống phẩm của các quốc gia khác đưa tới, Lâm Hoài ngay cả gặp cũng chưa gặp qua, trong lúc nhất thời thấy mắt choáng váng, chờ nhớ tới chính mình có chứng mất cảm với phấn hoa, cái mũi đã bắt đầu rục rịch.

Bước vào chính điện, xanh vàng rực rỡ làm cho cặp mắt lung lay, khó khăn mới phát hiện một thân ảnh màu vàng đang ngồi trên cao cao kia. Lâm phụ thân mà nói, đích thật là..... Thật tuổi trẻ a. Lâm Hoài trong lòng nghĩ, không tiếng động quỳ gối, này quy củ Tiểu Lan trên đường tới đây không biết đã nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần.

Lâm Lam Đế lúc này mới chính thức thấy đứa con thứ mười một của mình —— so với bạn cùng lứa tuổi quá mức gầy yếu, thân mình nho nhỏ, ngay cả sắc mặt đều là tái nhợt như nhiễm bệnh, môi anh đào chúm chím, hàng mi cong vút, cái mũi khéo léo đứng thẳng, thần thái kính cẩn, rất có lễ nghi, nhiệt tình mâu thuẫn với khí chất. Có ý tứ.

Kỳ thật Lâm Hoài cũng không giống Lâm Lam Đế lắm, mà là giống với mẫu phi của hần nhiều hơn, xinh đẹp như hoa cũng không kém phần xảo quyệt, đáng tiếc lại chết bởi âm mưu bất chính. Hậu cung vẫn là cái mờ ám tươi nuốt sống tất cả quần áo và di vật.

Lâm Lam Đế nhíu mày, đứa nhỏ này tại sao lại không hiểu quy củ như vậy?

Thục quý phi thoáng liếc mắt nhìn Lâm Lam Đế đang có vẻ hờn giận híp mắt nhìn đứa nhỏ bên dưới, vội vàng nói: “Thập nhất điện hạ trời sinh không nói được, hần nhất định không phải cố ý đụng chạm vào người bệ hạ.” Cầm điếu cái đầu người!! Người thật muốn hại ta a. Bé bé phía dưới quỳ lạy rất có oán khí trừng mắt một cái.

Cầm điếu?!! Lại là một vật hi sinh. Lâm Lam Đế cảm thấy hứng thú lập tức lên tiếng, “Đứng lên đi, năm ngày sau phải đi thái phó nơi đó học bài.”

Ngữ khí lạnh nhạt, không giận nhưng cũng rất uy nghi, không cho con đường sống mà quay lại!

7. Chương 7

Được hương pháp phòng lan toả, cố chấp triều miên không đi, tầm mắt đều bị ngăn cách mơ hồ không rõ. Liên tục mấy ngày kham khổ nuốt xuống vị thuốc đắng ngắt, thân mình Lâm Hoài tựa hồ thật sự có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Bất quá lại làm khổ lây Tiểu Lan khi hầu hạ hần, trên áo vốn là thân nhiên mùi thơm ngát đã sớm bị vị thuốc đông y che lấp, cả người đều giống như ngâm mình ở trong nước thuốc, vô cùng khó chịu.

“Điện hạ, điện hạ mau thức dậy, nên đi tới chỗ thái phó học bài.” Dù sao cũng là hoàng tử không được sủng, nếu ngày đầu tiên còn đi muộn không biết phải chịu khổ như thế nào nữa! Tiểu Lan cúi xuống nâng Lâm Hoài đang còn mơ màng ngồi dậy, lấy nước ấm lau lau khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

Rời giường do chứng huyết áp thấp mà làm cho hắn lại một trận say sẩm, Lâm Hoài liếc mắt nhìn một cái ánh mặt trời vừa nhô lên ngoài cửa sổ, không khỏi ở trong lòng hô to bi ai, thời tiết tốt như vậy cho dù như thế nào cũng không nên lãng phí một ngày đi học a a a a ——

Thanh Phong đắc ý chạy vào, cột nải nói: “Ta nghe được tin rồi.” Đi theo chủ tử không để ý tới quy củ như vậy, ba người bọn họ cũng lười tự xưng “nô tỳ” “nô tài”.

Hồ nghi nhìn Thanh Phong đang vui sướng hoa chân múa tay, Lâm Hoài nhất thời phản ứng tỏ vẻ quan tâm.

“Đại hoàng tử Lâm Diễn, là con của một trong bốn quý phi, Tiêu quý phi, tính tình hiền hoà, tốt lắm ở chung.”

..... Cảm tình là bất quá a?! Trở mình, lão Đại tỏ vẻ xem thường. Lâm Hoài không có trực tiếp đi tìm hiểu, biết bọn họ cũng là muốn tốt cho hắn, miễn cho vừa thấy mặt liền xảy ra xung đột bất hoà ngoài ý muốn nào đó, như thế thì tuyệt đối chỉ có chính mình bất lợi mà thôi.

“Nhị hoàng tử Lâm Thân, con của Linh Mẫn chiêu nghi, hành vi rất quái lạ.” Nói xong Thanh Phong nhìn chủ tử nhà mình liếc mắt một cái, kỳ thật chủ tử nhà hắn hành vi mới là quái lạ nhất.

“Tam hoàng tử Lâm Khiêm, là con của một trong bốn quý phi, Tình quý phi, cực được sủng ái, thái độ làm người kỳ quái, thủ đoạn tàn nhẫn.”

“Thất hoàng tử Lâm Hách, cũng là con của Tiêu quý phi..... Đây..... Đây không nghe được, hình như là cùng tuổi với chủ tử.”

Sao ở giữa lại có một khoảng cách lớn như vậy a?

Chọn mi hoài nghi nhìn về phía Thanh Phong. Thanh Phong đặt mông ngồi dưới đất, “Từ tam hoàng tử đến thất hoàng tử còn có ba vị đều là công chúa, sau thất hoàng tử còn có ba vị hoàng tử nữa..... bị chết yếu.”

Chết yếu? Nghe nói mẫu phi hắn chính là vật hi sinh của một âm mưu nào đó, sẽ không giống như ba hoàng tử kia chứ? Tên hoàng đế này tại sao ngay cả chết sống của đứa con chính mình cũng không quản a? Lâm Hoài nhíu mày, tưởng tượng liên tưởng được đạo lý trong đó, thở dài một hơi, xem ra ở trong hoàng cung muốn sinh tồn cũng không dễ dàng như vậy a.

“Đã đến giờ rồi, điện hạ.” Thanh Ngôn rót cuộc mới mở miệng nói chuyện.

Tiểu Lan không thể đi theo, chỉ có Thanh Ngôn và Thanh Phong đi theo Lâm Hoài, nàng cơ hồ là khẩn cầu, “Điện hạ, nhất định phải nghe lời thái phó, không cần đi trêu chọc các hoàng tử khác.....”

Lâm Hoài cảm thấy Tiểu Lan rất có tiềm chất của một bà mẹ trẻ, bất quá sự quan tâm của nàng làm hắn thật thích, cũng thật ỷ lại. Thật mạnh gặt đầu, một nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi mà sau mấy tháng tới đây cuối cùng mới xuất hiện.

Tiểu Lan nhất thời cảm thấy có chút an tâm, tuy rằng Lâm Hoài chỉ là một đứa nhỏ vừa mới 5 tuổi, bất quá hắn tươi cười thật sự có thể làm cho người ta an tâm.

Lâm Hoài đi ở phía sau Thanh Ngôn, Thanh Phong, khung cảnh xung quanh làm cho ánh mắt hắn không khỏi tò mò. Bất quá với một kẻ mù đường như Lâm Hoài, nhất định là tìm không thấy chỗ ngồi.

Xuyên qua Thanh Lương điện, từ Dịch Đình Cung đến phía tây Thiên môn là đến.

Dọc hai bên đường đi lớp lớp hòn non bộ, cây cao bóng cả, mái ngói lưu ly, góc đối mái cong, tua cờ bạch ngọc, châu ngọc chim trả phượng hoàng...làm cho Lâm Hoài hoa cả mắt.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hoài hảo hảo quan sát trung tâm của hoàng cung, cũng là nơi trọng yếu nhất.

Cho dù là Tiên Hương Quỳnh Các bất quá cũng là như thế này thôi.

Lặng lẽ thở ra một hơi, trái tim kinh sợ cũng chậm chậm thu trở về.

“Nô tài bái kiến Tam hoàng tử, Tam hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Thanh Ngôn tinh mắt phát hiện một thiếu niên vận cẩm y hoa phục đi tới, rõ ràng đây chính là Tam hoàng tử được sủng ái.

Tiếng tung hô cúi đầu kia đem phần hồn đang bay lơ lửng còn lại của Lâm Hoài toàn bộ chiêu trở về.

“Đứng lên đi, ngươi chính là thập nhất hoàng đệ phải không?” Tam hoàng tử nhớ rõ hình như đã va trúng đứa nhỏ này một lần, bất quá không thấy rõ tướng mạo, hôm nay vừa thấy, đúng là quá đối đáng yêu, “..... Ô, ta nhớ rõ ngươi kìa..... Lâm..... Lâm Hoài?”

Cũng có chút làm khó Tam hoàng tử khi phải nhớ ra tên của một hoàng tử mà bấy lâu nay gần như bị mọi người bỏ quên ở một nơi vắng vẻ.

Lâm Hoài nhu thuận điểm đầu, hắn còn nhớ rõ là đã từng đụng trúng tên này, làm cho hắn suýt chút nữa là sút đầu mẻ trán.

Lâm Hoài quá mức nhỏ gầy, ngay cả vai của Tam hoàng tử còn chưa đứng tới, Lâm Khiêm cười, trong ánh mắt loé ra một tia sáng quang mang làm cho người ta sợ hãi, thật giống như thợ săn đang rình rập con mồi, “Ta mang ngươi đi, các ngươi lui ra đi.” Nửa câu sau là nói với Thanh Ngôn, Thanh Phong. Hai người đương nhiên không dám có nửa câu phản bác, nhưng vẫn lo lắng nhìn thoáng qua, sau đó đành bất đắc dĩ lui xuống.

Lâm Khiêm ha hả cười mà đem Lâm Hoài ôm ấp, thập phần ôn nhu, hôn “chụt” một cái ở trên mặt Lâm Hoài, làn da mềm mại cùng mát lạnh làm cho hắn thập phần vui sướng.

Biến thái!! Lâm Hoài giãy dụa, phát hiện là phí công vô sức.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lâm Hoài bỗng xuất hiện ra một dấu hồng ngân, coi như hoa đào điểm lệ —— ngay tại nơi mà Lâm Khiêm mới vừa thân qua.

8. Chương 8

Cuối thu khí trời mát mẻ, lá rụng thành kim.

Bất quá ở trong cung nhìn cảnh vật như vậy lại có cảm giác rất đối thê lương. Bốn mùa thì chỉ có xuân, hàng trăm hàng nghìn đoá hoa thi nhau khoe hương, đua sắc, khí thế hùng hục

Nếu như không phải đang mặc một ít áo ấm để phòng gió lạnh, Lâm Hoài nhất định vẫn cho đây là tiết trời mùa xuân.

Trời sinh thể nhược nên hắn không tự giác hướng trong ngực Lâm Khiêm cọ cọ, hấp thu càng nhiều ấm áp.

Lâm Khiêm buồn cười dung túng, hắn nghe nói qua chuyện Lâm Hoài rất sợ lạnh, nên không trực tiếp bỏ ra hắn.

“Tam Hoàng huynh, ai vậy?” Một thiếu niên vận hoa phục chạy ra chào đón, tò mò hỏi.

Hoàng tử mà có thể kêu Lâm Khiêm là hoàng huynh ngoại trừ Lâm Hoài cũng chỉ có thất hoàng tử Lâm Hách mà thôi, hắn quả thật cùng tuổi với Lâm Hoài, bất quá thân mình so với Lâm Hoài cường tráng và khoẻ mạnh hơn.

“Thập nhất hoàng đệ, Lâm Hoài.” Lâm Khiêm hất cằm ý bảo đó là mấy chỗ dành cho hoàng tử ngồi, “Chúng ta qua đó đi.”

“Tam Hoàng đệ, tại sao ngươi lại ôm một tiểu hài tử đến?” Lâm Thân hỏi, mặt mày bốn cột trêu đùa Lâm Hoài, đáng tiếc Lâm Hoài cũng không cảm kích.

“Nhị hoàng huynh, đây là thập nhất hoàng đệ!!” Vốn ở trong bốn vị hoàng tử, Lâm Hách là nhỏ nhất, hiện tại tới một người so với hắn càng nhỏ hơn, hắn đương nhiên thật hưng phấn.

Vốn ở phía đằng xa, đại hoàng tử Lâm Diễn vừa nghe xong lời này, đến gần một chút, “..... Thái phó sắp đến, Tam Hoàng đệ người ôm thập nhất hoàng đệ như vậy không được tốt lắm.”

Ai nói Lâm Diễn hảo ở chung, ai!!!? Một câu bị Lâm Diễn nói thành ra có ý âm âm u u gì đó, Lâm Hoài bị ánh mắt sắc bén quét làm cho lông tơ không tự giác dựng chống ngược, quả thật khóc không ra nước mắt, ta lại không trêu chọc người, người trừng ta làm cái gì!!?

Không muốn yếu thế Lâm Hoài quay đầu giãy giụa, kỳ quái hơn là Lâm Khiêm cũng không ngăn cản, chỉ nhỏ giọng thì thầm bên tai hắn: “Cẩn thận một chút.” Nhiệt khí phun ở nơi cổ mẫn cảm, khiến cho một trận sợ run.

Một chút dị sắc hiện lên trong mắt Lâm Diễn, cuối cùng không nói gì thêm.

“Thái phó tới rồi.....” Xa xa liền thấy bộ dáng thái phó tuổi già sức yếu, Lâm Hách hô to một tiếng, cúi người liền chạy nhanh vào trong Thái Học điện. Hắn hôm kia trả bài một chữ đều nhớ không được, bị phạt sao 200 lần

“tứ thư », phải biết rằng hắn chính là không ngủ không nghỉ sao ba ngày ba đêm a!!

Ôn thái phó từng là thầy của Thái thượng hoàng, lại địa vị cao, học thức uyên thâm, ngay cả Lâm Lam Đế cũng phải nhượng bộ Ôn thái phó ba phần, huống chi bọn họ ...chỉ là hoàng tử.

“..... Đi vào nha.” Lâm Thân một phen lôi kéo Lâm Hoài, như trước cười đến ôn hòa, nhưng Lâm Hoài nhìn như thế nào cũng cảm thấy người này không phải là người tốt đẹp gì.

.....

Ở kiếp trước Lâm Hoài thập phần chán ghét đọc sách, hiện tại cư nhiên còn phải đọc!

Ôn thái phó là lão già đã thành tinh, ở quan trường lăn lộn nhiều năm như thế, làm sao không nhìn thấu Lâm Hoài đang giả bộ?

“Lâm Hoài, người đọc lại một đoạn mà ta mới vừa giảng xem.” Bỏ qua làm khó dễ, chỉ có Lâm Hách đồng tình nhìn về phía Lâm Hoài.

Làm ơn đi, ta tuy rằng nghe hiểu được người nói cái gì, nhưng mà ta không biết nên viết ra chữ như thế nào a, huống chi ta lại là cầm điếu, người bảo ta đọc như thế nào đây?!

Lâm Hoài rất có “cốt khí” đứng dậy, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ôn thái phó. Trong mắt Ôn thái phó xem ra đây quả thực chính là khiêu khích!!! Râu bạc tức giận đến nhếch lên nhếch lên, mồm miệng không rõ nói: “Phạt người hồi cung sao năm lần “lễ nhớ”!! Ngày mai đọc lại!!”

Người bảo ta đọc ta cũng đọc không được. Sao không chịu hiểu, Lâm Hoài ta là người khuyết tật a, năm lần, suốt năm lần kia đấy, không cần mạng của ta nữa sao!!?

“Thái phó, thập nhất hoàng đệ không phải cố ý mạo phạm, thật sự là nói không ra lời, ” người vì Lâm Hoài lên tiếng biện minh cư nhiên lại là người mà Lâm Hoài cho rằng tuyệt không hiền lành, đại hoàng huynh Lâm Diễn, “Thập nhất hoàng đệ trời sinh thể nhược, giọng nói có tổn hại.” Nói một cách hàm súc, vừa nghe người khác lập tức liền đã hiểu. Xem ra, Lâm Diễn tuy rằng không biết thập nhất hoàng đệ hình dáng ra sao, là một người như thế nào, nhưng vẫn hiểu biết rất rõ ràng.

Ngồi bên kia Lâm Thân, Lâm Khiêm ánh mắt loé ra, không biết suy nghĩ cái gì.

Ôn thái phó nhìn Lâm Hoài liếc mắt một cái, nói vậy là không có biện pháp, bất quá vẫn phải trừng phạt một chút, “Niệm tình vi phạm lần đầu, vậy sao một lần lễ nhớ đi.”

Cầm kích nhìn Lâm Diễn liếc mắt một cái, Lâm Hoài ngoan ngoãn hướng Ôn thái phó gật đầu.

Điều này làm cho Ôn thái phó thập phần vừa lòng, xem ra tuy tàn tật lại là một hoàng tử không thể sủng, bất quá lễ nghi cũng rất tốt.

9. Chương 9

Lâm Lam Đế giá lâm Nhàn Thục cung thiên điện, khu vườn từng có biết bao kỳ hoa dị thảo sớm không biết vút bỏ tới chỗ nào rồi, nhưng thật ra còn có mấy gốc phượng hoàng cũng thập phần xán lạn — lá con non mịn được gió phượng Bắc cần quét càng thêm xanh ngắt mạnh mẽ, vậy mà lại làm cho người ta một cảm giác tang thương, những chùm hoa đỏ tươi bùng nổ, lộ ra nhụy hoa vàng nhạt, tựa như một ngọn lửa nhỏ cháy rực giữa trời, tung bay trong gió.

Lâm Lam Đế ngăn trở Thanh Ngôn chạy đi bẩm báo Thục quý phi, trừng mắt một cái, làm ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ — “Chẳng lẽ trăm đến thăm hoàng tử của mình còn phải thông báo một tiếng quý phi mới có thể vào sao?!”

Hung hăng đánh cái rùng mình, Lâm Hoài thật sự tò mò dùng khoé mắt liếc liếc nhìn Lâm Lam Đế.

Lâm Lam Đế cũng thầm đánh giá cái gọi là hoàng tử cảm điếc không thể sửng, ai nói với hắn cái gì mà Lâm Hoài ở lâu nơi thâm cung, không có đọc qua sách, chưa từng cầm bút viết một chữ?! Nắm chặt trong tay áo một điệp trang giấy thật dày, một trận buồn bực.

Không khí căng thẳng như quả bóng được thổi đầy hơi, một khi mở miệng sẽ vỡ toang.

“Hoàng nhi có biết phụ hoàng đến đây vì chuyện gì?” Lâm Lam Đế hỏi, thanh âm lạnh như băng cơ hồ đâm thủng thân thể Lâm Hoài.

Lâm Hoài vội vàng lắc lắc đầu, người không nói ta như thế nào biết được.

“Đây chính là người viết?” Đem trang giấy trong tay áo đưa tới trước mặt Lâm Hoài, thanh âm cuối cùng mềm nhẹ xuống.

Thô sơ giản lược vừa thấy, Lâm Hoài đương nhiên biết đây là do chính mình viết, ngoại trừ nét chữ cong cong queo queo của mình, người khác thật đúng là bắt chước không ra. Vấn đề là nội dung!! Này rõ ràng là lúc hắn nhàn hạ căn cứ vào trí nhớ mơ hồ mà viết linh tinh mấy câu chuyện xưa..... Nhưng cái này không phải đưa Tiểu Lan xem liền ném đi sao, như thế nào lại đến tay của Lâm Lam Đế?

Hết đường chối cãi, xem ra Lâm Lam Đế đã biết là do hắn viết, hôm nay chính là đến chứng thật một chút mà thôi.

Ngẩng đầu là một đao, cúi đầu cũng là một đao!

Lâm Hoài “hiên ngang lẫm liệt”, “không sợ cường quyền” điểm đầu, tim Tiểu Lan đập nhanh đến nỗi như muốn văng ra khỏi miệng luôn.

Lâm Lam Đế nhìn thấy biểu tình của Lâm Hoài từ kinh ngạc đến nghi hoặc, tiếp đến là thà chết chứ không chịu khuất phục, môi mím chặt, chẳng lẽ hắn nghĩ ta đến để giết hoàng tử chính mình chỉ bởi vì viết viết chuyện xưa ư?

Chậm chạp không đợi người kia lên tiếng trách phạt, Lâm Hoài ngẩng đầu nhìn lên, thấy Lâm Lam Đế đang mỉm cười nhìn mình.

“Viết không tồi.” Lâm Lam Đế là có chút hoài nghi. Sau khi đồng ý cho Lâm Hoài làm con thừa tự của Thục quý phi, ta đã gọi ám vệ đi điều tra, biết được Lâm Hoài ở lãnh cung hơn 4 năm, ngoại trừ một lần tuyển nội thị, thì không có lần nào bước ra khỏi cửa cung, đáng lý ra không thể viết được những lời văn vẻ như vậy, những câu chữ bên trong cũng không giống như là của một tiểu oa nhi có thể viết ra, bất quá ta cũng đã mấy lần tìm kiếm, thậm chí cho người đi tra qua mấy bộ sách điển tịch, cũng không tìm được câu chuyện xưa nào giống như thế này. Nếu đây đích xác là của một đứa nhỏ mới vừa 5 tuổi viết để giải khuây, khẳng định có cái gì mà hắn không biết chứ, hắn đúng là thú vị a, có thể tránh đi sự điều tra của ám vệ, xem ra hoàng nhi cảm điếc này của ta trong ngoài không đồng nhất.

Giống trống khua chiêng chạy tới nơi này, giống như khởi binh vãn tội, kết quả chỉ nói có mỗi một câu này?!

Lâm Hoài cơ hồ hoài nghi hai mắt của mình, hẩn trong lòng suy nghĩ biểu hiện ở trên mặt Lâm Lam Đế có phải là đang giả vờ hay không.

“Rõ ràng bên ngoài trời sáng như vậy, đốt lửa làm cái gì?”

Lâm Lam Đế vừa vào cửa liền phát giác trong phòng này có điểm nhiệt, trái phải nhìn xem, nguyên lai là trong góc đang đốt một bếp lửa hồng.

Than củi bị cháy “tí tách” rung động, toả ra hơi nóng, những đốm lửa màu đỏ không ngừng di động.

“A a..... A..... Ách.....” Định mở miệng mới phát giác chính mình kỳ thật là cảm giác, nghĩ đến Lâm Lam Đế có thể xem hiểu khẩu hình, bất quá đây chỉ là ý tưởng của Lâm Hoài thôi.

Chỉ thấy Lâm Lam Đế không hiểu ra sao nhìn hẩn, sau đó không kiên nhẫn hỏi Tiểu Lan: “Hẩn đang nói cái gì?”

“.....Khải bẩm bệ hạ..... Điện hạ nói..... Nói hẩn thể nhược sợ lạnh, nên.....nên mới sưởi ấm, sưởi ấm.....” Tiểu Lan biết Lâm Hoài nói không phải là ý này, bất quá những lời nói đại bất kính như vậy nàng không dám nói ra.

Ta nói không phải cái này a a a a!! Lâm Hoài tức giận nhìn Tiểu Lan, khuôn mặt tái nhợt vì tức giận mà nhấm hồng một mảng, khuôn mặt vốn thanh tú càng lộ vẻ quyến rũ đẹp đẽ, làm cho người ta tâm sinh ý muốn chinh phục cùng nhục dục.

Khẽ nhíu đôi mày, Lâm Lam Đế nhìn ra hai người có điều gì đó bất đồng, biết được câu trả lời của Tiểu Lan khẳng định không giống với ý mà Lâm Hoài muốn nói, nhưng cũng lười truy cứu.

“Đêm nay đến Kiền Minh Điện nghỉ ngơi đi, không cần quay về Nhân Thực cung này.” Một lời làm kinh động tứ phương. Kiền Minh Điện là Kiền Dịch cung thiên điện, mà Kiền Dịch cung chính là tẩm cung của hoàng đế, Kiền Minh Điện không phải ai cũng dễ dàng vào được, ngay cả tam hoàng tử cũng chỉ ở Kiền Minh điện ngủ lại có một đêm.

10. Chương 10

Bóng đêm đặc quánh như ngưng đọng thành một khối, ánh trăng lung linh in bóng trên mặt nước, đôi khi mong manh vỡ tan bởi vài gợn sóng lăn tăn.

Thần nhiên một hương vị ngan ngát lan toả khắp không gian, cũng không gặp sương khói, có thể thấy được người thấp hương tài nghệ kỹ càng.

Hương này có tác dụng an thần, Lâm Hoài si ngốc nhìn Lâm Lam Đế cuối cùng đã xong một đạo trình tự làm việc, đem huân lô hình cầu đặt ở một bên. Thật dài thở ra một hơi, Lâm Hoài lúc này mới thật sự nhìn rõ gương mặt lạnh lạnh của Lâm Lam Đế.

Lâm Lam Đế thầm nghĩ cái vật nhỏ từ khi bước vào Kiền Dịch cung liền phát hiện lúc hẩn đang thấp hương ra về không thêm để ý, sau đó biểu tình của vật nhỏ bắt đầu biến hóa, lúc ban đầu là kinh ngạc, sau đó lại say mê, mỗi một chi tiết hẩn đều xem ở trong mắt. Thật sự là..... một người không thích hợp sinh tồn ở trong hoàng cung!

“Lại đây đi, trẫm có đáng sợ như vậy không?”

Buồn cười một phen ôm chầm lấy eo nhỏ của Lâm Hoài, rõ ràng cảm giác được tiểu thân mình trong ngực cứng ngắt. Lâm Lam Đế nhíu mày, eo nhỏ thể này chỉ cần dùng một chút lực là có thể sẽ bẻ gãy, Thực quý phi quản chuyện như thế nào vậy?

“Nói cho phụ hoàng biết, chuyện xưa này của người có kết cục như thế nào?” Lâm Lam Đế chỉ vào trang giấy hé ra nơi góc áo.

Tờ giấy này chữ viết so với mấy trang giấy lúc ban ngày có phần thanh tú tinh tế hơn một chút.

Này..... Đây là hôm trước ta viết.....Tại sao lại nằm trong tay hần!!? Chột dạ nuốt nuốt nước miếng, Lâm Hoài quả thật nói không ra lời.

“Như thế nào không nói?” Lâm Lam Đế trầm giọng uy hiếp. Bàn tay to bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoài, tựa hồ chỉ cần Lâm Hoài không thành thật liền một phen siết chặt cổ hần.

“A..... Ngô.” Lâm Hoài chĩa chĩa miệng mình, lại khoa tay múa chân loạn xạ. Tóm lại nghĩ hết mọi biện pháp làm cho hần buông ra!!

Lâm Lam Đế làm sao mà không nhìn ra toan tính của Lâm Hoài, giống như ảo thuật, trên tay liền xuất hiện chỉ bút, vuốt vuốt cầm, “Viết đi.”

“Không có kết cục.”

“Ân? Không có kết cục?” Nhìn thấy giấy trắng mực đen, Lâm Lam Đế ánh mắt trong phút chốc lạnh giá như băng.

Tim đập run rẩy, Lâm Hoài thật muốn ngửa mặt lên trời khóc ròng, nam nhân này thật đáng sợ a a a a

“Không có.”

Lâm Lam Đế bên môi hiện lên nghiền ngẫm tươi cười, “Là không có..... Hay là vẫn chưa có người nào đó nói cho người biết?”

Người hoài nghi ta tư thông!!? Lâm Hoài nhìn thẳng Lâm Lam Đế, cơ hồ là không một cái chớp mắt, phần nộ vì bị hoài nghi đã áp qua sợ hãi.

Thật thú vị, cảm xúc quá mức trắng ra. Lâm Lam Đế có thể khẳng định chuyện xưa này không ai nói với Lâm Hoài, không biết..... Tiểu tử tài năng này ở bãi tha ma của hậu cung tồn tại bao lâu? Thật sự là làm cho người ta chờ mong, đã lâu rồi không có chuyện gì làm cho hần cảm thấy hứng thú thế này.....

“Nếu là người viết, vậy người phải biết kết cục ra sao?”

Lâm Hoài xấu hổ, hần là ngẫu nhiên nhớ tới một chút chuyện xưa rồi viết bừa viết bãi... a... a..., ai biết kết cục là gì, hần lại không nhớ kỹ cái kết cục kia, bịa chuyện một cái sợ là càng thêm rắc rối..... Làm sao bây giờ a a a!!

Lâm Lam Đế nhìn thấy trán Lâm Hoài xuất mồ hôi, liền nâng tay lên giúp hần lau sạch, cũng không thúc giục, chờ Lâm Hoài suy nghĩ cho xong.

“Có thể cho ta trở về hảo hảo ngẫm lại hay không?” Có thể tha liền tha đi, không thể tha.....thì để nói sau, không thể trêu vào, trốn cũng không được a.

“Là ‘ thần nhi ’, không cần dùng ‘ ta ’, người chính là thập nhất hoàng tử.”

Nghe thấy Lâm Lam Đế nói như vậy, Lâm Hoài cuối cùng thở phào một cái trong bụng, xem như là được đáp ứng rồi.

“Ba ngày sau, ba ngày sau đem kết cục của câu chuyện xưa này đưa tới.” Lâm Lam Đế nói thế như nhắc cho Lâm Hoài nhớ còn nợ hần một câu trả lời, nhất thời sợ tới mức đánh cái rùng mình. Không dám lại có yêu cầu gì, chỉ có thể rưng rưng sống chết gật đầu.

“Người tại sao không đến chỗ cấm quân học võ? Hôm nay Trương thống lĩnh ở nơi đó bẩm báo với trẫm, nói thập nhất điện hạ còn chưa tới chỗ hần.”

“Thần nhi không biết.” Đúng lý hợp tình, này vẫn là người thứ nhất dám đối với Lâm Lam Đế “nói chuyện” như thế, cũng là cuối cùng một cái.

“Không đi cũng thế, ” dùng sức xoa bóp thắt lưng Lâm Hoài, đau đến nỗi làm cho Lâm Hoài nhe răng nhếch miệng, “Người thân mình còn yếu, có thể đi liền đi thử một lần cho biết, không được hồi cung sớm.”

Tốt như vậy? Gạt người đi? Không cần trước cấp một viên đường, sau đó thì cho ăn roi vọt a!? Đề phòng nhìn Lâm Lam Đế, Lâm Hoài nghĩ có thể nhìn thấy ý đồ nào đó trong mắt Lâm Lam Đế.

Đáng tiếc hần cái gì cũng không nhìn ra.

Ngày kế, sau khi từ trường Thái Học điện đi ra, Lâm Hoài thật đúng là ngoan ngoãn đi theo bốn vị hoàng huynh tới chỗ Trương thống lĩnh học võ.

Không biết là Trương thống lĩnh cố ý chinh hần, hay là tại thân mình hần thật sự quá yếu, còn chưa tới nửa canh giờ, hần liền té xỉu, được Thanh Ngôn, Thanh Phong một phen nước mắt, khóc lóc hoảng hốt nâng trở về Nhàn Thục cung thiên điện, ở trên giường nghỉ ngơi suốt hai ngày!

Từ đó, hần không bao giờ đi học võ nữa.

11. Chương 11

Ngày mùa thu ánh nắng tươi sáng, tinh không vạn lí không mây.

Trên sân huấn luyện cầm quân, mấy tảng đá lớn đã sớm bị chém chặt lưu đầy dấu vết. Hai bên nhất tề bày đầy vũ khí, tùy thời chờ chủ nhân rút, nhổ ra, múa may sắc bén đầy khí phách.

Bốn vị hoàng tử dưới trời nắng chang chang, cung tay đứng tấn, đổ mồ hôi đầm đìa, gió lạnh thổi khô từng giọt mồ hôi, tích trên mặt đất, hết sức rõ ràng. Cho dù hai chân mỗi một đến run rẩy, cũng một mực ngạnh chống, sợ một khi ngã xuống, một cơn của Trương thống lĩnh sẽ không dị nể mà đánh tới.

“Chủ tử..... Vẫn là đi thôi.....” Thanh Ngôn kéo kéo áo Lâm Hoài đang hưng trí bừng bừng đứng xem bốn vị hoàng tử.

Lâm Hoài khinh khỉnh bĩu môi, hai vai kích thích, một bộ dáng đem tiếng cười ghen vào trong bụng.

“Người đi trước đi, ta một hồi sẽ theo.” Cũng giống như Thanh Ngôn, hoàn toàn không cần cố làm ra vẻ lấy giọng nói cái gì bản cung.

“..... Không được chủ tử! Vạn nhất xảy ra chuyện gì, Tiểu Lan sẽ lột da của ta!!” Thanh Ngôn không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Tiểu Lan là chủ tử của người hay ta là chủ tử của người?” Đau lòng viết viết lên mấy trang giấy đem theo không nhiều lắm, Lâm Hoài lại trừng mắt nhìn Thanh Ngôn liếc một cái, “Ta rất nhanh sẽ trở về.”

Thanh Ngôn cẩn thận mỗi bước đi: “Chủ tử người cũng không thể béo là nhờ nuốt lời a.”

Béo nhờ nuốt lời vẫn là ta dạy cho người a!!! Lâm Hoài hừ hừ sinh khí.

Lãnh cung có lẽ thật sự có cái gì oan hờn đi, nhiệt độ thái dương như thế mà không thể xua tan âm hàn ở nơi này.

..... Sẽ không có nữ quý thật sự xông ra ăn ta đó chứ?

Lâm Hoài lo sợ đi vào thiên điện chính mình từng trụ qua, trong lòng nơm nớp sợ hãi, sớm biết âm trầm như vậy đã không kêu Thanh Ngôn đi về trước. Đúng vậy, đúng là Lâm Hoài bỗng nhiên tâm huyết dâng trào muốn đến nơi này nhìn xem, hoài niệm một chút!

Nhất thời trước mắt tối sầm, Lâm Hoài muốn hét lên mà chỉ có thể phát ra “A..... A.....” vài cái.

Người đang bắt lấy hần ở phía sau dường như biết hần có miệng không thể nói.

Đôi tay che ánh mắt hần vô cùng mạnh mẽ, Lâm Hoài chỉ có thể ngẩng cổ. Kết quả chỗ cổ họng lập tức có cảm nhận sâu sắc.

Má ơi!! Quỷ hút máu a a a!!!? Lâm Hoài sợ tới mức hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, rụng hết khí lực giãy giụa không ngớt. Lại một ngụm cắn ở trên cổ, Lâm Hoài lập tức nghe thấy mùi máu tươi, thần phật ơi a a a, vẫn là cái bạo lực quỷ hút máu a a a?!!

Đang lúc Lâm Hoài bị dọa cho lảo đảo, một bàn tay ấm áp hoàn trụ thất lưng hắn, lủi vào trong quần áo tàn sát bữa bãi, hoặc khinh hoặc trọng nhu nhĩ.

Này lại là cái gì??! Đương lúc đại não trống rỗng, Lâm Hoài cảm giác có cái gì đó nganh nganh đang để ở mông chính mình, sẽ không..... Đi..... Quỷ hút máu còn muốn..... Cường..... Cường..... Bạo hửn?! Cứu mạng a a a ——

Lâm Hoài cơ hồ muốn ngất xỉu đi, khi ý thức được đối phương muốn làm cái gì, liều mạng múa may tứ chi, muốn thoát khỏi “quỷ hút máu” ở phía sau kia.

Mặt đối phương chôn ở hõm vai Lâm Hoài, đầu lưỡi linh hoạt từ cổ liếm dài đến bên tai, phát giác Lâm Hoài cả người run lên, bàn tay đang tàn sát bữa bãi ở trước ngực Lâm Hoài chậm rãi hoạt xuống phía dưới.

Bị người nắm vận mệnh tử, Lâm Hoài nhất thời thành thật không ít.

“Ồ..... Cáp.....” Bị ác liệt tảo động ngay trước, Lâm Hoài phản xạ có điều kiện mà đem thân mình lui về sau, càng sâu hiểm nhập vật đối phương nắm trong tay, hiển nhiên là trúng kế.

Vật để ở mông nóng rực, xuyên thấu qua quần áo đều có thể cảm giác được mạch đập nhảy lên.

Cứu mạng a..... Cứu mạng a a a.....

Không tiếng động kêu cứu, trong đầu lại vì khoái cảm mà nhẹ nhàng chớp lên, nhỏ vụn rên rỉ cũng dần dần theo hầu trung phát ra.

Phóng thích quá một lần, Lâm Hoài lập tức xụi lơ, dù sao khối thân thể này mới hơn 5 tuổi a.....

Một trận thiên toàn địa chuyển, mặt bị đánh lên vách tường, cứ nghĩ là người nọ ở mặt sau sẽ đem hắn buông ra, còn không có nghĩ xong, đã bị đẩy tới, đối mặt vách tường, một chân bị sao đứng lên, đầu óc Lâm Hoài xoẹt qua một ý nghĩ không tưởng, chẳng lẽ là.... Vừa mới nghĩ đến đây, xé rách đau đớn từ hậu đình truyền thẳng đến óc.

Phát không ra kêu thảm thiết, chỉ có thể giằn giữa nước mắt biểu đạt đau đớn. Lâm Hoài thề, mặt sau nhất định bị thương!! Mẹ nó, mới 5 tuổi mà người còn không tha cho a a a! Đau chết người a a a.

Một chút toàn bộ không có vào tiểu huyết của Lâm Hoài, đích xác đã bị làm ra huyết, nhưng trong cơn đau đớn lại truyền đến khoái cảm mà làm cho làn da tái nhợt nhiễm một mảnh đỏ, càng diễm lệ hấp dẫn.

Người ở mặt sau thử giết giết, nghe thanh âm Lâm Hoài thật mạnh hấp lãnh khí, tựa hồ càng hưng phấn, phân thân chôn ở trong cơ thể Lâm Hoài lại lớn vài phần.

Một trận rất mạnh trều sập, Lâm Hoài hoàn toàn đã không có sức chống cự, chỉ có thể nhuyển thân mình, một bên thầm an ủi chính mình không có việc gì, một bên thầm mắng người ở phía sau kia sẽ không được chết tử tế. Thân thể thừa nhận đau đớn cùng khoái cảm, tựa hồ đau đớn càng ngày càng ít.

Đương lúc phân thân ma sát qua một địa phương mềm mại, Lâm Hoài nhịn không được một trận run rẩy, trong lòng tràn dâng khoái cảm, không tự giác vận vẹo mông, làm cho đối phương càng sâu tham nhập. Hiển nhiên hành động này chiếm được hảo cảm của người nọ, động tác nhẹ nhàng chậm chạp một chút.

Bàn tay từ trên đùi Lâm Hoài buông, ôm choàng ngang thất lưng, một tay kia nắm lấy phân thân đang đứng thẳng của hắn khinh khấp trọng lộ.

Lâm Hoài cùng người nọ hô hấp chậm rãi khàn khàn trầm trọng.

Lâm Hoài trong đầu kêu gào phải phóng thích.

Trên vai một trận đau đớn đem Lâm Hoài tỉnh lại, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hắn thật sự không thể tin được chính mình cứ nhiên bị cường X còn có thể cảm giác được khoái cảm, hắn nhất định là điên rồi!! Khoé mắt hướng chính mình trên vai nhìn xem, một loạt các dấu răng vô quy tắc sắp thành hàng đang chảy

ra huyết—— nguyên lai không phải quỷ hút máu, ai lớn gan như vậy dám can đảm ở trong cung cường X hoàng tử a!!!? Ai a?!!

Còn không có mắng xong, Lâm Hoài liền ngất đi rồi.

“Hôn mê?” Trầm thấp thanh âm mang theo nồng đậm khàn khàn, đây là từ lúc hắn bắt đầu cường X Lâm Hoài tới nay, là câu đầu tiên nói, cũng là cuối cùng một câu.

Lại một trận trều sấp, sau đó co rút bắn ra nồng đậm xạ mùi tinh hoa. Một giọt không sót tiếp ở tại trong cơ thể Lâm Hoài.

“Chủ tử..... Chủ tử.....”

“Điện hạ!!”

Thanh Ngôn, Tiểu Lan thấy bầu trời đã tối đen, vội vàng đi ra tìm người. Thật sự là không biết Lâm Hoài có thể đi chỗ nào, chỉ có thể đến lãnh cung này thử thời vận.

Xa xa đã nghe thấy xạ mùi sau khi hoan ái, cường chế trong lòng bất an, đẩy cửa mà vào, Tiểu Lan ngơ ngàng nhìn thấy Lâm Hoài đã ngất đi, không chút nhúc nhích nằm ở trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, cả người xanh tím, đùi mở rộng ra, từ nơi tiểu huyết chảy ra huyết so với X dịch còn nhiều hơn. Vừa thấy liền biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chủ tử!!” Thanh Ngôn thê lương kêu một tiếng, hối hận không ngừng ôm Lâm Hoài chạy một mạch về Nhàn Thực cung.

.....

“Khụ khụ.....”

Ta cùng được có cừu oán, mỗi lần đều bị nó làm cho bưng tỉnh!! Lâm Hoài vừa mở mắt định ngồi dậy, lại phát hiện tứ chi vô lực, toàn thân rã rời, xương cốt như bị dần đau đớn vô cùng.

Trí nhớ tua lại, Lâm Hoài cơ hồ suýt chút nữa vì tức giận mà ngất xỉu lần nữa, mẹ nó, lão tử bị nam nhân cường X!! Tên luyến đồng khôn kiếp kia, người không chết tử tế được.

Tiểu Lan, Thanh Ngôn khóc đến hai mắt sưng đỏ, giống như Lâm Hoài lập tức sẽ hạ táng.

“Người có nhìn thấy hình dáng người nọ như thế nào không?” Làm kẻ khác kinh ngạc chính là, Thực quý phi đang ở một bên.

Vô lực lắc đầu.

“..... Ta trong cung còn có một chút nhân sâm, gọi nô tài người tới lấy là được.” Thực quý phi sắc mặt cũng không đẹp, tuy rằng nàng không đợi gặp phải một người cảm điếc thể này, nhưng để ngoại nhân khi dễ tên cảm điếc này lại là một chuyện khác, như vậy rõ ràng là không đem nàng để vào mắt, rất làm cản, “Thân là hoàng tử cư nhiên chạy tới lãnh cung, còn không mang theo một nô tài nào, chờ hết bệnh rồi, người đến phạt từ quỳ ba canh giờ cho ta!!”

Chưa gì đã phạt, không phải chứ, hiện tại ta còn là bệnh nhân a. Lâm Hoài trong nháy mắt kỳ vọng bệnh vĩnh viễn không cần hảo, tốt nhất là bị căn bệnh gì đó mà không thể mệt nhọc.

“Đây là bộ hạ phân phó thái y viện đưa tới thuốc trị thương cho người.” Thực quý phi trên mặt một chút oán độc chợt loé rồi vụt tắt, chỉ một lóng tay vào được đặt ở một bên, phát tay áo đi ra ngoài.

Kỳ thật Lâm Hoài cứ nghĩ đến Thực quý phi nói cái gì nhân sâm là muốn đùa hắn thôi, không nghĩ tới Thực quý phi nói thật.

Thanh Phong từ chỗ Thực quý phi cảm về không ít nhân sâm đến cả trăm năm tuổi.

Ta, nghĩ, muốn, ở, một, mình.

“Không được, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, chúng ta không thể tha thứ chính mình.” Tiểu Lan khóc nước mắt nói, “Điện hạ người làm ta sợ muốn chết.”

Ta, muốn, ở, một, mình.

Không nghĩ tới Thanh Phong cũng không đồng ý: “Chủ tử người trong lòng chịu khổ sở chúng ta đều biết, người nói người vạn nhất..... Chính mình..... Đi tìm ý kiến nông cạn..... Đây.....”

Người mới tìm con mẹ nó ý kiến nông cạn a!! Lâm Hoài ta tuy rằng đối với việc bị người cường X trong lòng chịu khổ sở, nhưng còn chưa tới nông nỗi mà đi tự sát.

“Chủ tử người cũng đừng bước nữa, ta cùng Thanh Phong, về sau tuyệt đối không ly khai chủ tử người nửa bước!!” Thanh Ngôn nói được lời thề son sắt, nghĩ rằng chuyện lần này đối hấn kích thích không nhỏ.

Không rời nửa bước? Người cho ta là trâu bò để người xỏ mũi chắc?!!

Sinh khí, Lâm Hoài từ đáy lòng thâm mệt, chậm rãi phun ra một hơi, lại một ngụm, tựa hồ muốn đem hết uất khí nhỏ ra.

“Điện hạ người nghỉ ngơi đi, chúng ta đều ở bên cạnh..... Cái kia..... Mặt sau của điện hạ đã được rửa sạch, thượng dược rồi.....” Tiểu Lan thanh âm càng nói càng nhỏ.

Lâm hoài nghe xong lời này, mặt cũng nổi lên đỏ ửng.

Nhiu chiến: Zề chiến của 2 vợ chồng hôm wa ta có nói tới đó mừ. Tối wa nha, cả 1 đoạn đường dài bị cảnh sát 113 phong tỏa, “zui” ghé lém.

Lúc đầu nghe nói pháp y chỉ đến chụp hình thui nhưng sau đó đòi mổ, mấy đứa con trong nhà cãi nhau ầm ĩ, công an khu vực đành phải điện cho 113. Cuối cùng đã có kết luận là ông chồng thật sự chết vì bị nhồi máu cơ tim.

Mà cái ông chồng nì nha, chết cũng hem ai tiếc, 1 năm 12 tháng chứ ở tù hết 7-8 tháng vì tội nhậu nhẹt, đánh đập vợ con, phá làng phá xóm. Lần nì cũng vậy, ổng mới đi tù zề, bà vợ sợ ổng trốn tới nhà con gái ở, vậy mà ổng còn tìm tới “thăm” rồi xách cây rượt, thế là...a thần phù đi lun. Hem biết có phải là quả báo ko nữa. Mà bữa nay đám ma ổng mưa xối xả từ sáng tới chiều, còn cúp điện nữa chứ....Ai da....!!!

12. Chương 12

“Điện hạ..... Người thật sự không phát hiện..... người nọ bộ dáng như thế nào sao?” Tiểu Lan hỏi một cách cẩn thận, sợ một cái vô ý liền khiến cho Lâm Hoài phản ứng mãnh liệt.

Lâm Hoài vốn từ từ nhắm hai mắt, vừa nghe thế, lại mở mắt —— cũng không phải cái gì cũng không biết, ít nhất biết, người kia thân khá cao. Lâm Hoài cần nhắc, người nọ tựa hồ cùng hần niên kỉ kém bất quá trên dưới mười tuổi, trong cung nam nhân tuổi trẻ ngoại trừ hoàng đế..... Vậy chỉ còn có hoàng tử cùng thị vệ. Bình thường thị vệ sẽ không đến lãnh cung, không làm tròn trách nhiệm bị xử tội từ xưa đến nay cũng rất trọng. Khả năng lớn nhất chỉ có thể là những người mà hần gọi là hoàng huynh.

Tựa hồ..... Từ khi bị đưa đến nơi này cho làm con thừa tự của Thục quý phi, hết thảy mọi chuyện không hay ho chỉ mới bắt đầu.

Ta, mệt.

Mí mắt đánh nhau, đầu óc bắt đầu bãi công đình chỉ, cũng không quản Tiểu Lan bọn họ chờ đợi câu trả lời đến sốt ruột, nhắm mắt liền ngủ.

Thập nhất hoàng tử bị cường bạo, việc này mặc dù đã được cường chế đến tối đa, nhưng vẫn có người biết, thí dụ như Lâm Lam Đế, hậu cung tứ đại quý phi, cùng bốn vị hoàng tử.

Lâm Lam Đế sau khi biết được việc này thập phần tức giận, lấy thị vệ hành sự bất lực, hoàng tử vô tình vô tính, đem tất cả thị vệ tới gần lãnh cung tuần tra bãi chức, cũng làm cho bốn vị hoàng tử bế môn suy ngẫm ba ngày. Đúng là một phương thức trừng phạt quý dị. Bởi vì theo lý thuyết, đây là hai kiện sự không liên quan nhau, Lâm Hoài gặp chuyện không may, cùng bốn vị hoàng tử thật sự là không có nhiều quan hệ, áy náy hơn chính là, cũng không có người đi cầu tình hoặc là tố oan.

Thanh Phong xưa nay rất thích cùng các cung nữ trong cung tán chuyện, theo cung nữ bên cạnh Thục quý phi nghe được tin tức như thế, vội vàng không ngừng chạy về đem điều mới mẻ này nói cho Lâm Hoài nghe.

Lâm Hoài sống mắt loé ra. Hắn nghỉ ngơi một ngày, thân mình cuối cùng cũng đỡ, bắt quá Tiểu Lan nói cái gì cũng không chịu làm cho hắn ngủ tiếp cũng như xuống giường đi lại.

“Thanh Phong!!” Tiểu Lan nghe xong lời này, “Phanh” mạnh mẽ buông trong tay chén thuốc, sắc mặt đại biến. Nàng cùng Thanh Ngôn bình thường cũng không dám hướng phương diện này đề cập tới, chỉ sợ Lâm Hoài trong lòng khúc mắc, cứ mãi luẩn quẩn, suy nghĩ chuyện không hay.

Lâm Hoài khoát tay ý bảo Tiểu Lan đem chỉ bút lấy đến.

“Còn có tin tức gì nữa không?”

“Không có.” Thanh Phong bị Tiểu Lan la rầy như vậy một chút, nhất thời thành thật.

“Đem được buông đi, ta muốn một mình lẳng lặng.”

“Chủ tử, ta không đề cập tới nữa, ta không bao giờ nói về vấn đề này nữa, người đánh ta cũng tốt mắng ta cũng tốt, người đừng luẩn quẩn trong lòng a!!” Thanh Phong và Tiểu Lan cùng nhau quỳ xuống, quả thật sắp khóc đến nơi.

Tay đề bút như trước vô lực, chấn động rơi xuống vài giọt mực nước như mai.

“Ta không có nghĩ không thông, các người đi xuống đi, ta chỉ muốn ngủ một giấc.”

Tiểu Lan, Thanh Phong liếc nhau, chần chờ một chút rồi điểm đầu, chủ tử phân phó không dám không nghe, dù sao bọn họ cũng đứng ngay ngoài cửa, hẳn là không xảy ra sự.

Xem ra, theo cái cách mà Lâm Lam Đế trừng phạt quý dị tới cực điểm kia, y tựa hồ đã biết người cường bạo ta là ai, mẹ nó, không biết đang tính toán cái gì!!!!? Chẳng lẽ lúc ta bị cường bạo, Lâm Lam Đế đang đứng một bên nhìn thấy!!!!?

“Bệ hạ giá lâm ———”

Còn không chờ Lâm Hoài nghĩ ra nguyên do gì, Lâm Lam Đế đã đẩy cửa mà vào.

“Thế nào rồi?” Lâm Lam Đế không khách khí ngồi ở bên cạnh, tay mơn trớn mặt Lâm Hoài, đem phần tóc lò xo bị mồ hôi làm cho dính thấp vén đến một bên.

“Lúc ấy người ở bên cạnh?” Lâm Hoài đáy mắt hắc hắc có một loại tình tự phức tạp đang nhộn nhạo, cứ xoay quanh mãi không chịu đi.

“Không phải ‘người’, là ‘phụ hoàng’.” Lâm Lam Đế cảm thấy tựa hồ đã từng sửa đúng qua một lần, “Hoàng nhi đang chất vấn trẫm?”

“Hoàng nhi không dám.”

“..... Khá lắm không dám.” Xem bộ dáng Lâm Hoài chỉ biết nghĩ một đằng nói một nẻo, Lâm Lam Đế bật cười ha ha.

Rất thú vị, bởi vì sự kiện này mà thay đổi, như vậy, còn có năng lực đổi thành cái dạng gì đây? Thật chờ mong.

Y đích xác biết người cường bạo Lâm Hoài là ai, bắt quá.....Y không tính toán nói cho Lâm Hoài biết, y muốn Lâm Hoài phải chính mình tìm ra, chính mình đối phó với địch nhân của mình phụ hoàng đại nhân thật tin tưởng hôn nhẹ Lâm Hoài, lý do ư, hẳn là cảm thấy hứng thú thôi (?), mặc

“Đạt được cần năng lực.” Đơn giản lỗ mãng nói một câu khó hiểu, Lâm Lam Đế xoay người bước đi.

Không cần người nói!! Ta mới không cần lại phát sinh chuyện như vậy!!!

Lâm Hoài một lần nữa nhặt lên suy nghĩ lúc này bị đánh gãy ——

Vài vị hoàng huynh đối hấn thái độ rất kỳ quái, bất quá đều là căn cứ vào thái độ nhiệt tình của Lâm Khiêm, tam hoàng tử được sủng ái mà phỏng đoán. Lâm Hách có thể bài trừ, thân cao không đủ. Đại hoàng huynh Lâm Diễn..... Tựa hồ cũng có thể bài trừ, dù sao loại người có tính cách như hấn có thể sẽ khinh thường làm những chuyện như vậy, Lâm Thân cùng Lâm Khiêm khả năng cao nhất, một tên hỗn đản hồ ly, một tên biến thái tắc kè hoa.

Tưởng tượng đến mấy vị hoàng huynh chính là xem hấn như vật biểu hiện cho thực lực mà cùng nhau tranh đoạt, hấn cảm thấy rung mình, cơ hồ muốn bốc cháy lên khôn cùng tức giận.

13. Chương 13

“Nô tài (nô tỳ) khấu kiến các vị điện hạ, điện hạ.....”

“Đứng lên đi.” Bình thần cất ngang Tiểu Lan, Thanh Phong hành lễ, đại hoàng tử Lâm Diễn cuối cùng tiến vào thiên điện, cẩn thận mà đem cửa đóng lại.

Tiểu Lan, Thanh Phong hai mặt nhìn nhau, bọn họ không muốn đứng bên ngoài canh cửa chút nào!!

Trong phòng được hương nồng đậm.

Lâm Khiêm vẻ mặt vô cùng đau đớn: “Thập nhất hoàng đệ đã khoẻ chút nào chưa?”

Ta không muốn nói nhiều, người muốn kiểm chuyện sao? Lâm Hoài tức giận khi bị hấn lôi kéo tay, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn thông thả nuốt xuống, điếm đầu.

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Hách khoa trương vỗ vỗ ngực.

Lâm Thân ngồi ở bên cạnh, cười nói: “Mới vừa nãy chúng ta nhìn thấy phụ hoàng, liền tránh ở phía sau gốc cây, chờ phụ hoàng đi mới dám vào.”

Lâm Hoài làm bộ như không hiểu nhìn Lâm Thân.

Lâm Hách lập tức miệng rộng giành giải thích: “Bốn người chúng ta bị phạt đóng cửa mấy ngày! Đây là trộm chạy đến thăm người, thập nhất đệ không có việc gì là tốt rồi, chúng ta đi trước, nếu bị người khác phát hiện chắc chắn sẽ bị phạt nặng hơn a!” Nói xong, cười khê chớp chớp mắt, ra vẻ đáng thương định ôm Lâm Hoài.

“Lâm Hách!!” Ba vị hoàng huynh vừa thấy hành động này của hấn, đồng loạt kêu lên.

Lâm Hách ngăn ra, nhưng tay thì đã đánh vào cơ thể người kia một phát.

“A..... Ô.....” Má ơi!! Đau chết ta rồi a a!!!

Lâm Hoài suýt chút nữa đau đến ngất đi. Thân mình vốn đã thấy khoẻ một chút, phút chốc lại như bị giẫm đạp, giằng xé. Trong nháy mắt ngã vào trên giường, phần eo đau đớn tựa như bị vụn gãy, đôi mắt to đen cơ hồ muốn rơi lệ, đôi môi tái nhợt nhiễm một màu xanh tím.

“Không..... Không thể tin..... Đây là do ai làm?!!” Lâm Hách vốn chuẩn bị giải thích, nhưng cái phát tay lúc này của hấn đã đem quần áo Lâm Hoài trượt xuống tới phần eo, trên thân thảm thiết nhất thời bày ra trước mặt mọi người —— trên vai một loạt các dấu răng bắt quy tắc, nhũ thủ bị người cắn đến sưng đỏ thậm chí bị thương, cánh tay, bụng đều là một mảnh xanh tím lại một mảnh tím xanh.

Lâm Hách lửa giận tận trời, người nào cư nhiên dám cưỡng bạo hoàng đệ hấn?!! Thật to gan!!

Mắt thấy Lâm Hách định lên tiếng hỏi Lâm Hoài một cách rõ ràng, Lâm Thân, Lâm Khiêm lập tức kéo hấn ra một góc, nhỏ giọng nói: “Người đừng lại kích thích thập nhất hoàng đệ!”

Lâm Hách ngẩn ngơ, cũng đúng, nam nhân bình thường bị như vậy còn muốn nghĩ không thông, huống chi hắn lại là một hoàng tử?!

“Cái kia, thập nhất hoàng đệ, người đừng luẩn quẩn trong lòng a..... Người đừng có....!!?” Lâm Thân kéo Lâm Hách bước đi, hoàn toàn không để ý Lâm Hách còn chưa nói xong.

“Nhỏ giọng thôi, người muốn bị phụ hoàng phát hiện chúng ta trốn đi à?” Lâm Thân hung tợn mắng một câu, quay đầu cười như xuân phong đối với Lâm Hoài, “Thập nhất hoàng đệ, chúng ta không quấy rầy nữa.”

Hồ ly!

Thầm mắng một tiếng, Lâm Hoài cố hết sức mà đem quần áo chậm rãi kéo lại ngay ngắn, nằm xuống.

Lâm Khiêm không có nhìn hắn, chính là trên mặt hiện lên dị sắc, cảnh đẹp như thế ở phía trước, là nam nhân đều nhìn không được a.

Lâm Diễn hướng hắn gật gật đầu, “Không có việc gì là tốt rồi.” Cùng Lâm Khiêm liếc nhau, trầm mặc một chút rồi đi ra ngoài.

Quái nhân. Lâm Hoài bĩu môi.

“Thuốc của người đã lạnh, ta giúp người đun nóng lại.” Lâm Khiêm thấy một phen được quán ngay tại trong phòng, có chút ngoài ý muốn nhũn mày, xem ra thập nhất hoàng đệ này thân mình đích xác rất yếu.

Được? Lâm Hoài lúc này mới nhớ tới, vốn sớm nên uống được, nhưng từ lúc Lâm Lam Đế đến, rồi đến phiên bốn vị hoàng tử này tới ồn ào, hắn đã quên mất.

Không cần a a a —— ta không cần uống thuốc a a.....

Trong lòng rên rĩ, đáng tiếc Lâm Khiêm không có tâm linh cảm ứng, chỉ thấy hắn đem chén được đã lạnh cho vào siêu thuốc, chờ cho hơi trắng bốc lên mới rót lại ra chén đem qua giường.

Lâm Hoài nhìn chằm chằm Lâm Khiêm, tựa hồ Lâm Khiêm cầm trong tay chính là huyết phong hầu độc được.

“Có cái gì không đúng?” Lâm Khiêm lại nở một nụ cười, đáng tiếc ở trong mắt Lâm Hoài quả thật chính là ác ma nhếch môi đang muốn ăn thịt người.

Con mẹ người tên khốn, ai nói Lâm Khiêm thái độ làm người kỳ quái!? Hắn tuyệt đối là một tên ác ma đội lốt người, vẫn là thuộc loại gian xảo, quỷ quyệt giấu đằng sau nụ cười thiên sứ a!!!

“Thập nhất hoàng đệ chán ghét uống được?”

Lâm Khiêm cuối cùng mới phát giác sắc mặt Lâm Hoài càng lúc càng khó coi, không khó đoán ra lý do.

Tới địa ngục đi, mèo khóc chuột giả từ bị, khốn kiếp vương bát đản người, ta trừ cả nhà người không chết tử tế được, người dám ép ta uống được!!?

Hai mắt Lâm Hoài cơ hồ phát ra đầy hỏa.

“Được là phải uống.”

Uống con mẹ người, đồ đại đầu quỷ, người đứng nói chuyện thất lưng không đau, nên người uống cũng đau phải là người!!

Nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của hắn, Lâm Khiêm khó xử nói: “Người thân thể yếu đuối, lại không có thể ăn một quả để bớt đắng.....”

Mứt hoa quả?! Còn gia vị? Vừa đắng vừa ngọt chẳng ra làm sao..... Ghê tởm chết được, mới không cần!!

“Người không uống ta làm sao mà rời đi được, mà nếu cứ ở đây để phụ hoàng phát hiện ta chuồn mất, ta đây sẽ càng thê thảm.” Về mặt đây đáng thương nhìn hắn, Lâm Khiêm làm một bộ ảo não than thở, làm cho hắn thiếu chút nữa thật đúng là liên ngoan ngoãn cầm lấy bát mà uống.

Chết cũng không uống, người chuồn mất bị phát hiện đó là do người không hay ho, đâu có chuyện gì liên quan tới ta.

“..... Ha hả.....”

Lông tơ đều dựng đứng, Lâm Hoài càng thêm đề phòng nhìn Lâm Khiêm, mẹ nó, cười gian như vậy làm gì?

“Ha ha ha ha cấp.....” Lâm Khiêm thuận tay cầm chén đặt ở một bên, sang sảng cười to, “Thập nhất hoàng đệ, người thật thú vị.”

Bị ta tròng mắt tới điên rồi sao? Không thể nào.....

—— Quả nhiên điên rồi, được của ta, hần uống làm gì!?

Lâm Khiêm đem được uống xong, cười cười tiến về phía Lâm Hoài, hôn hần, nước thuốc từ cổ họng trôi vào trong bụng Lâm Hoài. Bị đè lại đầu, Lâm Hoài muốn động cũng không thành, hướng chỉ hần cũng không khí lực để mà động.

Uống chưa hết khê liếm liếm môi, Lâm Khiêm lại nói một câu làm cho hần nổi trận lôi đình: “Hảo hương vị.”

Ta muốn tiêu diệt người a a a a a ——

“..... Hoài, ” Lâm Khiêm đột nhiên nhẹ giọng, dọa hần nhảy dựng, nhưng lời nói kế tiếp làm cho cả người hần cứng đờ, “Ta thích người, gả cho ta được không?”

Một giây, hai giây.....

Ước chừng qua một phút đồng hồ hần mới phản ứng lại ý tứ của Lâm Khiêm.

Cái gì?! Người cho ta là nữ nhân a a?!!

“Tạch” ngồi dậy, dùng khí lực lớn nhất tổng cho Lâm Khiêm một cước, Lâm Khiêm không hề né tránh, ngạnh chịu, trực tiếp bị đá tới bên cạnh bàn.

Hai tiếng vật thể rơi xuống đất đồng thời vang lên. Một cái là Lâm Hoài ngã quỵ trên mặt đất, một cái là Lâm Khiêm ngã sấp xuống làm đánh nát chén thuốc. Mảnh sành văng tung toé, vấy ra cận bã bám vào tay Lâm Khiêm.

“Người không sao chứ?” Lâm Khiêm vừa định dìu hần, đã bị Lâm Hoài đẩy ra.

Tiểu Lan xông vào ốc, kêu lên sợ hãi: “Điện hạ, người không sao chứ?”

Thanh Phong cũng từ ngoài cửa chạy vào, một tay nâng ngang lưng hần, một tay xuyên qua đùi, bế hần lên giường.

“..... Ngày khác lại đến nhìn người.” Lâm Khiêm kéo xuống góc áo, nói. Nếu cứ ở lại đây đưa chính là tự tìm mất mặt, vẫn là để cho chính hần hảo hảo ngấm lại thôi.

14. Chương 14

Phiền toái. Đại phiền toái. Một người rồi lại thêm một người phiền toái.

Lâm Hoài ước gì có thể trốn tới chỗ nào đó không ai tìm thấy.

Từ khi Lâm Khiêm “thông báo” dọa hần, về sau, thường thường chuồn êm lại đây, nhìn ánh mắt ôn nhu kia, không lần nào mà hần không đánh mấy cái rùng mình.

Chịu đựng dạ dày đau quặn, lại không ngừng nổi đầy da gà, Lâm Hoài rõ ràng thà làm một người mất không thấy thì tâm sẽ không phiền.

Tiếng mở cửa quen thuộc vang lên, hần lập tức bắt đầu đau đầu —— tại sao lại tới nữa rồi?

“Thập nhất hoàng đệ.” Trêu tức gọi.

Ân? Lâm Thân?

Nguyên lai không phải tên biến thái Lâm Khiêm kia, mà là con hồ ly này a.

Mất thấy Lâm Hoài thở phào nhẹ nhõm, Lâm Thân chỉ biết hấn bị Lâm Khiêm “quấy rầy” đến phát sợ.

Bọn họ tam huynh đệ cái gì đều tranh —— sủng ái của phụ hoàng, thiên hướng của đại thần, thậm chí là chơi đùa gì đó. Lần này cũng không ngoại lệ, bắt quá đồ vật này nọ đổi thành người mà thôi.

Lâm Khiêm cho dù nhanh chân đến trước, tựa hồ cũng không chiếm được cảm tình của người này!

Lâm Hoài bị ánh mắt Lâm Thân từ cao đến thấp dò xét cảm thấy một trận nhột nhột, hoài nghi nhìn nhìn Lâm Thân.

Lâm Thân buồn cười, trong mắt tình tự rõ ràng chính là “nhĩ hảo đáng sợ a”, lại làm như vẻ trấn định toát ra nghi hoặc.

“Khoẻ chưa?” Lâm Thân cực kỳ tự nhiên mà đem tay áp vào trên trán Lâm Hoài, “Thời gian cảm đoán của ta đã vượt qua rồi.”

Ân? Ta đây đều nằm đến 5 ngày rồi sao?!

Lâm Hoài lần đầu tiên phát hiện chính mình nguyên lai có thể ngủ nhiều như vậy.

“Hảo hảo đứng lên nào.” Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của hấn, ngón trỏ Lâm Thân cơ hồ di chuyển đến sau ót hấn.

Sợ Lâm Thân một cái không chú ý liền làm chuyện kỳ quái, hấn chạy nhanh gật đầu.

“ Ngồi dậy nga?”

Cũng không quản hấn có đáp ứng hay không, Lâm Thân nâng lấy vai hấn, làm cho hấn ngồi dậy.

“Ồ hừ.....”

Không biết là cố ý hay là vô tình, Lâm Thân đụng tới phần eo hấn, cảm giác rờn rợn từ sống lưng chạy dài lên phía trên.

“..... Lộng đau người?” Lâm Thân ngồi ở trên giường, nửa thân mình chống đỡ sức nặng của hấn, một tay từ sau lưng quàng ngang vai, một tay từ trước mặt nâng đỡ.

Không được tự nhiên chấn động, Lâm Hoài đầu tựa vào trong ngực Lâm Thân, lo lắng phải nhiều khí lực mới có thể giãy giụa thoát được.

Phỏng chừng..... Không có khả năng.....

Đừng nói từ chối, chỉ nhìn vào hình thể đối lập, chỉ sợ cho một quyền ngay mặt đều không thể chinh phục người này.

Lâm Thân nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hấn thổi khí: “Về sau ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi lại phát sinh chuyện như vậy.”

Ta mới là tuyệt đối sẽ không bị cường bạo nữa đâu! Lâm Hoài ở trong lòng gờ lên nắm tay múa may, hùng tâm tràn đầy.

“Chi nha” lại là một tiếng, Lâm Khiêm mới vừa bước vào ốc, sắc mặt tối đen.

Thấy sắc mặt Lâm Khiêm từ tình chuyển âm, Lâm Hoài thầm kêu không tốt. Ngàn vạn lần! Ngàn vạn lần không cần lấy ta làm vật hi sinh a!! Từ hồ ly, hảo hồ ly, hảo hoàng huynh, ngươi nhất định phải đứng vững a!!!

“Nguyên lai là Tam Hoàng đệ, Tam Hoàng đệ cũng đến thăm thập nhất hoàng đệ sao?” Lâm Thân thật đúng là không cô phụ (?) kỳ vọng của hấn, mỉm cười cùng Lâm Khiêm chào hỏi một cách thần nhiên.

Lâm Khiêm chỉ lo trừng mắt Lâm Hoài, sau khi nghe thấy Lâm Thân châm chọc lúc này mới thu hồi ánh mắt, “Tới nơi này đương nhiên là vì thập nhất hoàng đệ, chẳng lẽ còn đến ngắm hoa sao?” Mùi thuốc súng

mười phần. Đáng chết, ngàn tính vạn tính lại không tính đến cáo già này phản ứng nhanh như vậy, vừa rồi Lâm Hoài biểu hiện ra hảo cảm, hần thể nào cũng bị sắp một đao!

Má ơi..... Vùng địa cực khí hậu a!

Lâm Hoài cổ đầu cương, Lâm Thân, Lâm Khiêm, người nào hần cũng không dám nhìn, cũng không dám quấy rầy. Nay hai huynh đệ rõ ràng chính là biến thái tăng ba cấp, còn mắc thêm bệnh thần kinh a!!

15. Chương 15

Lâm Thân trong nháy mắt hiểu rõ. Trên tay tự nhiên không tự giác dùng điểm lực. Đương nhiên thành công làm cho tiểu nhân trong ngực một trận run rẩy.

“Thập nhất hoàng đệ cần tĩnh dưỡng.” Lâm Khiêm chuyển loan hạ lệnh trực khách, ở hai chữ “tĩnh dưỡng” nhấn giọng rất nặng. Lâm Thân biết thời biết thế, nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy, hoàng huynh, chúng ta cùng nhau đi?”

Lâm Khiêm đang định trả lời lại một cách mỉa mai, bất chợt một bàn tay vô lực giơ ra tờ giấy, nhưng vì không đủ sức cầm làm nó bay tới trên mặt đất.

Nét chữ nhỏ thanh tú làm cho người khác muốn xem nhẹ cũng không thành, huống chi bọn họ đều thấy Lâm Hoài viết chữ, hiển nhiên chính là viết cho bọn hần.

“Đa tạ các vị hoàng huynh quan tâm, Lâm Hoài tự nghĩ không có gì đáng lo ngại. Về sau không nhọc hoàng huynh lo lắng.”

Bình thản một câu, cũng không giấu giếm đao phong. Ký hạ lệnh trực khách, lại chặt đứt bọn họ đường lui.

Đồng tử mạnh co rút lại, tựa hồ, đem người này xem như vật nhỏ..... Có điểm thất sách?

Đây là hai vị hoàng tử cộng đồng tâm tư.

“Như thế nào phiền toái chứ, chúng ta là huynh đệ ruột thịt mà.” Lâm Thân cười tủm tỉm nói, tục ngữ có câu: đừng giơ tay đánh người có khuôn mặt tươi cười. Hần muốn Lâm Hoài nhớ kỹ câu nói trên.

Dù sao ta cũng sống hai mươi mấy năm (Đó là kiếp trước của người nha!), chưa bao giờ nghe qua trong cung đình có cái gì là tình thâm máu mủ, không phải người giết ta thì là ta diệt người, đó chỉ là chuyện thường tình.

Cười lạnh, Lâm Hoài lại chấp bút viết: “Lâm Hoài thân mình phá hủy 5 năm, chính mình tối rõ ràng tình trạng bản thân, hoàng huynh cứ yên tâm đi.”

Nhiều năm như vậy không thấy bóng dáng các người, hiện tại chạy tới nói cái gì mà tình anh em ruột thịt chứ!?

Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo!

Lâm Thân mặt mũi không nhìn được, lời này chẳng khác nào nói bọn hần là đại phiền toái chứ.

Nhưng hai người ở trong cung nhiều năm như thế, kinh nghiệm ứng đối dĩ nhiên là thuần thực. Cho nên lời nói của Lâm Hoài mặc dù không chút khách khí thể kia, cũng không thấy tức giận, thậm chí ngay cả một tia giận cũng không, ngược lại mỉm cười lui từng bước, “Thập nhất hoàng đệ đây là trách chúng ta từng ấy năm không quan tâm? Chúng ta thật không biết còn có một hoàng đệ nữa. Thập nhất hoàng đệ đại nhân đại lượng, không cần phải tính toán nhỏ nhen như vậy a.” Đưa tình mỉm cười, rất dễ dàng thoát khỏi xấu hổ, vượt qua luôn hoàn cảnh bất lợi.

Cứ muốn gây sự với người khác sẽ không tốt. Lâm Hoài không phải không hiểu đạo lý này, im lặng điểm đầu: “Ta muốn nghỉ ngơi.”

“Nghỉ cho khoẻ đi.” Lâm Khiêm đi phía trước, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Thân liếc một cái, tựa hồ để nén giận hôm nay làm cho hắn như hít phải một mũi đầy bụi.

Lâm Thân không nghĩ đến nhún nhún vai, vô cùng thân thiết hôn Lâm Hoài một cái, cười chạy đi ra ngoài. Nghênh ngang bộ dáng tựa hồ căn bản không sợ người khác phát hiện hắn trốn đi.

Lâm Hoài một cước đá bay chặn, làm sao còn bộ dáng thể nhược gì chứ. Xoa xoa thắt lưng, sắc mặt thần khí, phỏng chừng có thể nhìn thấy một cái đuôi quỷ ngoe ngoáy lên trời.

Luống cuống tay chân mà đem được quán lấy khai, sau đó là mang vị thuốc đông y cũng rời xa một chút.

Kỳ thật từ lúc đến Nhân Thực cung này ở, chậm rãi trải qua điều trị, thân mình hắn tuy rằng vẫn còn nhược, nhưng so với trước kia, cũng coi như cường không ít.

Nơi này cũng có thể được xem như là chỗ duy nhất thật tốt để dưỡng bệnh a.

Ai, đuổi được bọn họ đi thật không dễ dàng, không cần phải giả bệnh nữa.

Kiếp trước, Lâm Hoài ghét nhất là giả vờ bệnh hoạn, kết quả hắn lại phải hảo hảo giả vờ một phen, kết quả còn dính thành công (?).

Những ngày về sau chẳng lẽ cứ phải trải qua như vậy sao?

Tưởng tượng đến điều này, hắn liền nhin không được muốn phun.

Thanh Phong sờ vào cửa, nhìn sắc mặt hắn khó coi, nghĩ đến hắn lại phạm bệnh gì, “Chủ tử, người lại bệnh gì rồi?!”

Người nghĩ rằng ta là cái ầm sắc thuốc sao a!? Tức giận nhìn Thanh Phong liếc mắt một cái, bất quá thân thể hắn đích xác cùng ầm sắc thuốc đúng thật là không sao rồi ra được.

Đem, được, quán, ra, bên, ngoài, đi.

Biết chủ tử nhà mình tối phiền chán cái loại đồ vật kia, mới vừa bị hôn mê sau khi ôm trở về một ngày, hắn là không có khí lực đứng lên, bằng không đã sớm đem đào quán vừa tối như mực lại khó coi đá bay đi mất. Với tâm tính tiết kiệm, không muốn lãng phí đồ vật này nọ, động tác của Thanh Phong thật lưu loát dọn được quán đi.

Không tồi, mấy ngày nay, ngoại trừ hai ngày đầu, hắn đích xác là suy yếu đến độ không rời giường được, mấy ngày sau tất cả đều là giả vờ thôi. Trời biết nếu bị các vị hoàng huynh kia phát hiện hắn giả vờ, hắn cũng không biết sẽ ra sao, huống chi hắn cũng không muốn thực hiện chi ước ba ngày với Lâm Lam Đế, lại càng không muốn đi nghe thái phó giảng bài.

Nghĩ đến ba ngày chi ước, hắn liền đau đầu, ba ngày đều qua, tuy rằng Lâm Lam Đế không phải người đến thúc giục, bất quá trốn được ngày mừng một không khỏi tránh mười lăm, xem ra phải gia tăng nghĩ ra cái kết cục của câu chuyện xưa chết tiệt kia.

16. Chương 16

Nghiêng đầu cần môi nghĩ nghĩ, Lâm Hoài cẩn thận niệm khởi hương hoàn, ngày ấy nhìn thấy Lâm Lam Đế làm mà học lỏm từng bước.

Thành!

Mùi hương khí thơm ngào ngạt đột nhiên nổ mạnh ra bốn phía, làm cho người nào đó choáng váng đầu.

Kim thiềm lư hương phun ra khói đặc rồi nằm im không thấy nhúc nhích động tĩnh, ngay cả một tia mùi cũng biến mất tăm hơi. Lâm Hoài nhin không được hắc xì mấy cái — không học sai, tại sao có thể như vậy?

Kỳ thật dâng hương nếu không chú ý là không sao biết được.

Trình tự dâng hương đại khái là đem tiểu khối than cục đặc chế đốt cháy, đặt ở trong lư hương, sau đó dùng tro tể hương đặc chế đem than cục chôn bên dưới. Lại ở trong hương tro trạc một lỗ nhỏ, để than cục có thể tiếp xúc dưỡng khí, không đến mức vì thiếu dưỡng khí mà tắt. Ở trên hương tro phóng thượng từ, đá vân mẫu, tiền tài, ngân diệp, sa phiến chờ bạc mà ngành “cách hỏa”, nho nhỏ hương hoàn, hương bính, là đặt ở trên cách hoá này, nường theo hoả của bụi than cục mà nường bồi, chậm rãi đem hương phân phát huy đi ra. (Ai thấy sai thì sửa giúp ta cái đoạn này nha! Đầu óc hèm được mình mẫn lém zì lo cái zụ hiển máu =”=)

Hắn cứ như vậy mà trực tiếp đổ lên, cũng không thí hương, đương nhiên cũng chỉ có thể hảo hảo phá huỷ một quả hương hoàn.

“Nếu bị bế khí, tắc sẽ không cháy nổi rồi, học chưa đến nơi đến chốn a.” Tiểu Lan cười hì hì nói.

..... Tuyệt đối là đang cười nhạo ta.

Hắn lau một phen mặt, hỏi: “Thực quý phi không phải đem người kêu đi rồi sao?”

Tiểu Lan bị kích động bắt lấy tay hắn, nói: “Cũng không ra sao, bệ hạ muốn mở tiệc chiêu đãi đủ loại quan lại vì khánh sinh của điện hạ a!”

Khánh sinh? Là đồ vật gì thế? Hắn không hiểu ra sao.

“Chúc mừng người năm tuổi sinh nhật a!” Tiểu Lan mừng rỡ.

Năm tuổi? Ta đã sớm qua năm tuổi a? Hiện tại..... Hồn dẫn a a a a.....Y tuyệt đối là cố ý, cố ý đem hắn ra làm trò gì đó thôi! Y là một tên tiểu nhân âm hiểm!! Trong đầu không ngừng tưởng tượng, Lâm Hoài giận dữ.

“Điện hạ?” Tiểu Lan đối với sắc mặt hắn biến hoá khôn lường, cẩn thận hỏi, “Quý phi nường nường phân phó ta chuẩn bị lễ vật cho điện hạ dâng lên bệ hạ.”

“Khánh sinh cho ta, hắn là phải cho ta lễ vật chứ?” Nghi hoặc lại vô lực, hắn ghé vào trên bàn, khoé mắt đều cúi đi xuống.

Thanh Phong không đợi Tiểu Lan giải thích, lại bắt đầu xen mồm: “Tuy rằng là khánh sinh cho điện hạ, bất quá vì bệ hạ dâng tặng lễ vật chính là quy củ a.”

Quy củ quy củ. Đến nơi này, ngay cả ăn một bữa cơm đều quy tắc có sẵn củ.

“Điện hạ thân mình không thoải mái, không đi sẽ không cần phải bái.” Thanh Phong loạn ra chủ ý.

Không thoải mái, lý do này có thể qua loa tắc trách bao nhiêu người a? Vạn nhất kêu ngự y đến không phải sẽ bại lộ ngay sao?! Huống chi hắn đều nằm năm ngày, chỉ sợ Lâm Đại Ngọc còn chưa từng nằm nhiều như vậy.

Tự giễu rồi cười cười, Lâm Hoài cơ hồ muốn khóc.

“Khi nào thì đến?”

“Đêm mai.....”

Cái gì!!!? Gấp như vậy? Người...khôn kiếp Lâm Lam, người vợ vàng đi đâu thai a?

Hàn huyên, thối phòng.

Lâm Hoài mỉm cười đến nổi da mặt cứ đơ ra. Thực bội phục bọn đại thần không ngừng khoác lác này a, kia nhần công một chữ: nịnh!

Tả hữu động động lắc lư thân mình, hắn ở trong lòng mặc niệm trình tự: Thần nhi dâng tặng lễ vật, phụ hoàng ban thưởng lễ.....

Phổng chừng là nhìn ra hắn khấn trương, Lâm Hách bên cạnh lạnh lẽo kéo góc áo hắn: “Không cần lo lắng, không có việc gì, lại không ai giống Ôn thái phó thích làm khó người khác.”

Người có biết thái độ làm người khó nhất chính là cái tên Lâm Lam kia hay không?! Lại nghĩ nghĩ, Lâm Hoài lo lắng nhìn nhìn hộp gấm mình đang ôm ấp —— bên trong chính là một cái chuyện xưa, hẳn “viết”, cũng là Lâm Lam Đế yêu cầu kết cục.

“Thập nhất hoàng tử dâng tặng lễ vật ——” Thanh âm thái giám kéo dài nhào nhào, làm cho da gà đều nổi lên.

Hít sâu, Lâm Hoài trước con mắt chú mục của mọi người quỳ thẳng, hộp gấm tề mi giờ lên.

Một bên thái giám vội vàng tiếp nhận.

Đại thần đang chờ Lâm Hoài thuyết minh, chỉ thấy hắn đã muốn lui ở vị trí ban đầu. Kinh ngạc chính là, Lâm Lam Đế đối với hành động bất kính như vậy lại không nói gì thêm, mà các vị hoàng tử biểu hiện cũng y như thế. Hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ thập nhất hoàng tử được sủng ái như vậy?!

Trong lúc nhất thời, thần sắc khác nhau.

“..... Đọc.”

Lâm Lam Đế nói lời này, càng làm cho người sờ vuốt không đến ý nghĩ. Đọc? Đọc cái gì? Chẳng lẽ thập nhất hoàng tử tặng chính là vật có thể đọc gì đó?

“Tuân chỉ.” Thái giám phụng tay áo, dẫn đo hảo thanh âm: “Hỗn loạn lao sinh, dải chùng khi nào là tổ? Theo gặp định, tùy gia phong kiệm, liền kham co đầu rút cổ. Đắc ý nùng khi hưu tiến bộ, tu phòng thể sự nhiều phiền phức. Uống gọi người, trắng thiếu niên đầu, khoảng không tầm thường. Ai không nguyện, hoàng kim ốc? Ai không nguyện, ngàn chung túc? Tính ngũ hành, không phải như vậy đề mục. Uống sử tâm cơ nhân so đo, con cháu đều có con cháu phúc. Làm sao tu, hái thuốc Bồng Lai? Nhưng ít ham muốn..... Nửa ngày Diêm La phán đoán minh, oan oan tương báo khí giai bình. Khuyên nhân mạc chỉ đuổi lý sự, họa phúc rất rõ ràng nhân tự ngênh.” (Ai giúp ta giải thích rõ ràng...xin dập đầu cảm tạ...)

Lặng im.

Lâm Lam Đế nhìn nhìn Lâm Hoài, muốn hắn giao ra cái kết cục, hắn lại lựa chọn hôm nay, đúng là nhất cử lưỡng tiện. Thú vị.

Lâm Thân, Lâm Khiêm ánh mắt biến ảo, hiển nhiên bọn họ cũng không biết quyển sách nào có câu chuyện xưa này, rõ ràng, chính là do Lâm Hoài viết. Có thể viết ra văn vẻ như thế..... Lúc trước không biết..... Là phần trừ ăn lão hổ?! Cái này hai người hạ quyết tâm phải càng thêm cẩn thận mà “đoạt”, bất quá, như vậy cũng càng kích thích, cũng càng có thể làm cho người ta có thêm hưng trí.

“Hảo văn vẻ!”

Ngồi xuống đại thần tề hô hảo.

Cổ ý..... Nhất định là cổ ý.....

Dưới đáy lòng rên rỉ, Lâm Hoài đối mặt phần đông ánh mắt sáng quắc như lang giống như hổ, thiếu chút nữa liền phá công, bỏ chạy ra ngoài.

“Trẫm thực vui mừng.” Lâm Lam Đế vừa mở miệng, nơi nơi liền yên tĩnh, xem ra Lâm Lam Đế mặc dù niên kỷ linh không lớn, nhưng uy tín thật không nhỏ, “Ban thưởng văn cầm hai mươi thất.”

Keo kiệt, ta viết một ngày liền đổi lấy hai mươi thất bộ!!

Kỳ thật là Lâm Hoài chính mình hiểu lầm, này cũng không phải Lâm Lam Đế ban thưởng lễ, mà là tưởng thưởng, đối với hắn dâng tặng lễ vật rất hợp tâm ý liền tưởng thưởng. Huống chi văn cầm đặc biệt trân quý, ngay cả hậu cung tứ đại quý phi, một năm cũng liền mười thất mà thôi, không nhiều hơn nữa.

“Văn vẻ của Tiểu Hoài viết thì ra là thế chi hảo.” Lâm Thân cười tủm tỉm dựa vào, đem Lâm Hách kéo sang bên, trời biết lại bàn tính quỷ kế gì.

Lâm Khiêm không chịu lạc hậu cũng dựa vào, hỏi: “Mệt sao?”

Ta thà rằng gặp các người lạnh như băng, cũng không muốn nhìn các người âm dương quái khí ôn nhu nha!! Không cần thiếp lại đây!!!

Túm nhanh vạt áo, toàn thân phút chốc cứng đờ. Lâm Hoài cố gắng thôi miên chính mình không chú ý tới bàn tay Lâm Thân, Lâm Khiêm đang lôi kéo cánh tay trắng nõn của hắn lộ ra ở ngoài ống tay áo. Hắn hiện tại không có chỉ bút, lại không dám tại đây yểm hội giờ chân đá người, bọn họ quả nhiên biết được điều đó mới không kiêng nể gì như vậy!!!

Đá bay bọn họ..... Đá bay bọn họ.....

Không thể đá, sẽ làm trò cười cho thiên hạ.....

Lâm Hoài lâm vào cuộc giao chiến kịch liệt giữa lý trí và bản năng.

17. Chương 17

Lâm Lam Đế ngồi ở ghế trên, xem bộ dáng không ngừng cứng ngắc lo lắng của Lâm Hoài liền buồn cười.

Yến hội tiến hành đến một nửa, Lâm Khiêm, Lâm Thân “câu thông” cảm tình như trước chưa kết thúc.

..... Kế tiếp nên làm cái gì? Bị hai người kia kèm chặt hai bên làm cho Lâm Hoài đầu óc mơ hồ choáng váng nhưng vẫn thật cố gắng, thật cố gắng hồi tưởng lại quy củ mà Thanh Phong dạy.

Ai. Nghĩ không ra.

Hắn cả người nhất thời suy sụp.

Về mặt biến hoá của hắn đều không thoát khỏi cặp mắt của Lâm Diễm. Chấn chấn ống tay áo, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng không thiếu phần ôn nhu: “Nhị hoàng đệ.”

Ánh mắt hồ nghi ở trên người Lâm Diễm qua lại quét vài lần, Lâm Thân không làm sao được buông ra Lâm Hoài, bước thong thả đến bên cạnh Lâm Diễm. Chỉ thấy Lâm Diễm nhẹ giọng nói câu gì đó, Lâm Thân liền trở nên nghiêm túc, có lẽ là thật sự có chuyện gì, cũng có lẽ là vì được hắn giải vây, Lâm Hoài liền hướng Lâm Diễm đầy cảm kích thoáng nhìn.

Lâm Khiêm trầm nghĩ không tốt. Tuy rằng Lâm Diễm không trực tiếp tham gia tranh đoạt, bất quá tựa hồ hiệu quả rất tốt, dù sao lần trước ở trường thái học viện, khi Ôn thái phó khó xử Lâm Hoài, cũng là Lâm Diễm hỗ trợ nói chuyện. Không thể không phòng.

Đúng rồi! Kính rượu!!

Đôi mắt Lâm Hoài mạnh sáng. Lâm Thân đã bị Lâm Diễm dời đi, còn lại tên này chỉ có chính mình giải quyết. Nếu chính mình đi kính rượu, tên này sẽ không thể lôi kéo chính mình nữa!!

Hắn cơ hồ vì sự thông minh của chính mình mà ngửa mặt lên trời cười dài.

Thế nhưng không lẽ đi tìm đại thần? Không ai biết hắn là cầm điếu, ngược lại còn gây thêm phiền phức. Biết hắn là cầm điếu..... Ách..... Bất cứ giá nào!! Không thể ở bữa tiệc khánh sinh của đứa con chính mình mà không nể mặt mũi của nó a?! Không tồi, người chọn lựa duy nhất chỉ còn lại có Lâm Lam Đế mà thôi.

Lâm Lam Đế vừa thấy ánh mắt nóng bỏng của tiểu tử kia liền biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì. Hy vọng tử lượng của người khá một chút.....

Lâm Hoài đứng dậy, không để ý thần sắc kỳ quái của Lâm Khiêm, cầm rượu quang minh chính đại đi đến trước mặt Lâm Lam Đế.

Ta, kính, người.

Làm khó Lâm Lam Đế cư nhiên vừa xem đã hiểu, ngón trỏ chỉ nhẹ vào trên trán Lâm Hoài: “Người nên nói là ‘Thần nhi kính phụ hoàng ’” Này vật nhỏ tại sao lại học không ngoan như thế?!

Lắc lắc thân mình, hắn vẫn là mặc không quen hoa phục, cho nên cảm thấy không được tự nhiên.

Lâm Lam Đế cũng không cưỡng cầu, uống cạn một ly.

Lâm Hoài lại ngã một ly, không có dấu hiệu yên tĩnh.

Quả nhiên. Lâm Lam Đế bật cười, tiểu gia hoả này nhất định đang nghĩ không uống rượu thắng thì không chịu dừng đây.

Sau đó tự thành một màn kỳ quái—— phụ tử hai người sóng vai ngồi, người một ly ta một ly, uống, bắt quá xem thần tình đỏ bừng của Lâm Hoài đã biết hắn say đến độ lập tức có thể bất tỉnh nhân sự. Hai người..... Tựa hồ thật xứng đôi..... Lâm Khiêm lắc đầu đem ý tưởng kỳ quái này tung ra khỏi óc.

“..... Người say.” Lâm Lam Đế không tiếp tục uống, lạnh nhạt nói, tửu lượng của y là cực tốt.

Khịt khịt mũi, Lâm Hoài trực tiếp làm nũng hướng trong ngực Lâm Lam Đế rút vào.

Phía dưới Lâm Khiêm cơ hồ đem ánh mắt trừng đi ra. Hắn biết Lâm Lam Đế không thích người khác bính y, huống chi, hắn càng biết ngày đầu tiên Lâm Lam Đế gặp mặt Lâm Hoài, đã một tay quăng Lâm Hoài ra ngoài khi Lâm Hoài sơ ý ngã vào trong người y.

Đáng tiếc đợi cả buổi cũng chưa thấy cái cảnh Lâm Lam Đế đem Lâm Hoài suất đi ra ngoài.

Nhìn Lâm Khiêm đang khiếp sợ liếc mắt một cái, Lâm Lam Đế dẫn theo Lâm Hoài rời đi yên hội.

“Ồ.....” Tả hữu giật giật, ánh mắt vẫn không có mở. Lâm Hoài bị gió đêm thổi lạnh, theo bản năng rút càng sâu, tựa vào trên người Lâm Lam Đế, hấp thu càng nhiều ấm áp.

Lâm Lam Đế không nói gì. Người này tại sao lại giống miêu như thế, bắt người khác uống rượu còn ngủ an ổn như vậy.

Lâm Hoài đầu dựa vào trong ngực Lâm Lam Đế, tay gắt gao ôm lấy y.

Thoáng dùng sức đem hắn đẩy ra xa một chút, ngay sau đó liền càng thêm gần sát.

Trở lại Kiềm Dịch Cung, Lâm Lam Đế buồn bực, vật nhỏ này đẩy đều đẩy không ra, quả thật dính định lấy y, lại không nghĩ dùng võ lực, dù sao thân mình mới dưỡng khoẻ lại một chút.

Nơi kề sát có điểm nóng lên.

Lâm Lam Đế đành phải mặc xiêm y, kéo cái gánh nặng vào bề.

Kỳ dị chính là, Lâm Hoài dần dần vô ý thức giãn ra tứ chi, buông ra Lâm Lam Đế.

Vốn hắn chính là gặp lạnh, theo bản năng sẽ bắt lấy vật gì đó ấm áp không buông, nhưng nếu tự nhiên ấm áp cũng sẽ tự động buông tay.

Lâm Lam Đế trong lòng đột nhiên có cảm giác mất mát dâng lên.

Đem quần áo ướt sũng rất nhanh cởi, cũng thuận tiện đem y phục của Lâm Hoài cởi ra luôn, lại cẩn thận đem Lâm Hoài tựa vào người, miễn cho Lâm Hoài làm hoảng tử thứ nhất tắm bị chết chìm.

Tẩy đi mùi rượu, tâm tình Lâm Lam Đế rõ ràng tốt lên không ít.

Giúp Lâm Hoài tùy tiện khoác nhất kiện áo sơ mi, rồi đặt hắn nằm xuống long sàng.

Lâm Hoài bất mãn vì lại bị lạnh, bấu môi chậm rãi lấy tay nơi nơi tìm kiếm vật gì đó ấm áp.

“Phiền toái.”

Tuy rằng nói như vậy, bắt quá Lâm Lam Đế vẫn thân thủ cầm lấy tay Lâm Hoài. Lâm Hoài phản ứng vô cùng lớn, hai tay cầm lấy không buông không nói, còn chậm rãi đem thân mình hướng về phía Lâm Lam Đế hoạt động. Mặt vùi vào trên cánh tay nóng hổi, Lâm Hoài cảm thấy mỹ mãn mỉm cười.

Lâm Lam Đế vốn định bỏ ra hắn, bắt quá..... Uống rượu thân mình vẫn có chút lạnh a..... Nghĩ như vậy, cũng liền đánh mất ý niệm này trong đầu.

Gặp qua người được một tác lại muốn tiến một thước, nhưng chưa thấy qua cứ như vậy được một tác lại muốn tiến một thước!!!

Lâm Lam Đế vừa mới đánh mất ý niệm trong đầu không lâu, Lâm Hoài liền đem đầu hướng đến trước ngực y, hô hấp phun ra nhiệt khí, dẫn tới Lâm Lam Đế tựa hồ có dự vọng, rồi sau đó cánh tay ôm Lâm Lam Đế xuyên qua thắt lưng Lâm Lam Đế, ôm chặt, ngay cả chân cũng không thả lỏng triển đi lên.

Người đây là buộc bánh chưng à?! Lâm Lam Đế dở khóc dở cười.

Lâm Lam Đế cũng thân thủ ôm Lâm Hoài, làm cho hắn càng tới gần chính mình. Y không thích người khác tới gần chính mình là bởi vì y đối bất luận kẻ nào đều có tâm đề phòng, bất quá vật nhỏ này thân thể yếu đuối, lại uống rượu, không có dã tâm, hoàn toàn sẽ không có nhân tố gì nguy hiểm, rõ ràng mặc hắn đi.

“Ngô ân.....” Lâm Hoài không biết thanh âm ngọt nị của chính mình gợi lên dự hỏa trong người Lâm Lam Đế.

Lâm Lam Đế không phải là người thủ lễ giáo gì, bằng không vị trí hoàng đế này, y cũng không ngồi được lâu như vậy.

Nâng lên đầu Lâm Hoài, bị quấy rầy giấc ngủ, Lâm Hoài hai mắt nỗ lực mở lớn như phản đối, thuỷ quang liễm diễm, bộ dáng kia quả thật giống như mời gọi!! Xưa nay bệnh trạng sắc mặt lúc nào cũng tái nhợt, giờ say rượu mà đỏ sẫm giống như trà son, môi đỏ mọng lại kiều diễm càng thêm lộng lẫy mê người.

Hung hăng hôn trụ, đầu lưỡi dẫn động lưỡi Lâm Hoài cùng khiêu vũ, cực lực mút vào hương vị ngọt ngào kia. Rượu vị còn sót lại, trong lúc hai người gần bó mà lưu lại bồi hồi. Chỉ bạc từ khoé miệng Lâm Hoài chảy xuống.

Lâm Hoài vật áo bán khai, cảnh xuân vừa lúc, làn da trắng nõn non mịn nhiễm màu phấn hồng, nhìn như thể nào cũng giống như một bữa tiệc lớn!

Nếu cứ tiếp tục làm, chỉ sợ dẫn đến bản thân không tự chủ mà tổn hại hắn. Lâm Lam Đế một ngụm cắn vào nơi cổ mảnh khảnh tinh tế của Lâm Hoài lộ ra bên ngoài, ngăn lại Lâm Hoài vì đau mà vận vẹo lưng tung.

Gắt gao ấn chặt Lâm Hoài, một hồi lâu hắn mới an tĩnh lại.

“Ngô.”

Than thở, Lâm Hoài vui đầu chôn vào ngực y càng sâu.

18. Chương 18

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!”

Liên tục tiếng đập phá biểu đạt chủ nhân bất mãn cùng phẫn nộ.

Bị đuổi ra ngoài cửa đứng Tiểu Lan ghen hờn nhìn trần trời, đây vẫn là lần đầu tiên nàng thấy Lâm Hoài có bộ dáng phát hỏa đến như vậy, nếu nói là phát cuồng cũng không đủ nha.

“Ngô hừ.....”

Không phải do Tiểu Lan đoán, một tiếng kêu rên lập tức làm nàng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, thô lỗ đá văng ra cửa gỗ khắc hoa đang đóng chặt, dồn dập hỏi han: “Điện hạ! Điện hạ người không sao chứ?”

Lâm Hoài buồn cười ngồi dưới đất, y phục nho nhỏ xóc xếch, kinh ngạc nhìn Tiểu Lan, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên khả nghi đỏ ửng. Không xong, bị nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ rồi.

“..... Điện hạ, người không sao chứ?” Nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, nàng nghĩ nghĩ vẫn là đem Lâm Hoài lên ngồi trên chiếc ghế dựa hảo hạng duy nhất may mắn còn tồn tại trong gian phòng.

Trên giường bích sa bị xả đông một cái, tây một lũ, chăn cũng bị ném thật xa. Chén trà ném về phía giường đồng, làm cho cái giường bị vỡ nát, một chiến trường bình địa. Mặt khác hoặc nhiều hoặc ít đều ngã xuống đất, hầu như đều bị phá hư.

Tình trạng này bắt đầu từ khi thái giám bên cạnh Lâm Lam Đế tuyên triệu điện hạ vào ở Kiền Minh Điện, vị công công đáng thương kia bị điện hạ nhà mình lửa giận lan đến, hoàn toàn bị đánh đuổi ra ngoài, rất chật vật.

“Điện hạ không muốn đến trụ Kiền Minh Điện sao? Đây là chuyện mà các vị hoàng tử đều chờ mong nha.” Hảo tính tình khuyển nhủ, Tiểu Lan ước gì Lâm Hoài có thể hồi tâm chuyển ý.

Chờ mong cái rắm a!! Y dựa vào cái gì mà chủ trương bắt ta dọn đến đó chứ?!! Y chỉ là muốn đem ta hưởng nơi đầu sóng ngọn gió mà thôi nha nha nha! Rõ ràng đã không thích ta còn làm bộ như thật sùng ta, y đây là muốn ta làm công cụ khi y tuyển người nối nghiệp sao a a a a a?!!!!

Giật giạt cổ tay áo Tiểu Lan, cũng không nhớ ra chuyện mình là cầm điếu, một trận loạn mắng.

Tiểu Lan bị tiếng thét chói tai nhất thời cao tám độ dồn dập đập vào tai làm cho đầu óc ong ong, choáng váng.

“Khụ khụ..... Ân ngô.....” Một trận đau đớn truyền đến như cổ họng bị xé rách, hẳn tuy rằng bình thường cũng chỉ “A a” hai tiếng này, bất quá đây là lần đầu tiên kích động nói chuyện như vậy.

Quạt cường ngăn cản Tiểu Lan muốn đi gọi ngự y, hé ra khuôn mặt so với đáy nồi còn muốn đen hơn.

“Dong Phi đến ——”

Bên ngoài thanh âm lạnh lạnh vang dội làm cho Lâm Hoài một trận rét lạnh.

Người chưa tới, một cỗ hương ngọt ngào trước phiêu vào phòng.

“Ai nha, thập nhất điện hạ tính tình thật to gan a.” Dong Phi ra vẻ kinh ngạc che miệng, “Nhưng thật ra bản cung tới không khéo. Vốn định đến ăn mừng ăn mừng điện hạ, bất quá trên đường nghe nói..... Công công đến tuyên chỉ bị điện hạ khi nhục, nguyên lai là thật sự nha..... A..... Thật có lỗi thật có lỗi, bản cung luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, điện hạ cũng đừng để ý.”

Lâm Hoài ôm hận cái người tổn hơi thừa lời kia, cái gì mà khi nhục chứ, chẳng qua không muốn nói “Tạ chủ long ân”, rồi thuận tiện mắng vài câu thôi, nói cái gì nhanh mồm nhanh miệng, ai biết người từ đâu nghe được tin này, hiện tại đến châm chọc khiêu khích cái gì, không phải là vui sướng khi người gặp họa, đến xem là ai được sủng, rốt cuộc có thể vô năng!!

“Tỷ tỷ nguyên lai ở đây nha?” Lại là một trận cười duyên, thời điểm thân ảnh vàng nhạt xông tới cũng đi cùng với một loại mùi khác.

Má ơi, các người so với ai khác thật là hương thơm như trư a?!

“Ân, bản cung đến xem thập nhất điện hạ.” Dong Phi nhìn người tới liếc mắt một cái, lời nói rõ ràng có vài phần kiêu căng. Ngoại trừ bốn vị quý phi cùng Đản Hạ long tử Linh Chiêu Nghi ra, nàng tại hậu cung này, còn chưa từng sợ ai.

“Muội muội ta cũng đến xem thập nhất điện hạ đây.” Hi hi cười, Túc Phi đem ánh mắt dời về phía Lâm Hoài, không thái độ làm người phát hiện hiện lên vẻ tàn nhẫn, hậu cung này vốn là ám ba mãnh liệt, hiện tại thập nhất điện hạ vào ở Kiền Minh Điện, tựa như một viên thạch tử quăng vào mặt nước đang yên ắng, đánh vỡ cân bằng vốn có, nhất thời Lâm Hoài trở thành cái đình trong mắt ở khắp nơi hoặc là vật lợi dụng.

“Nguyên lai các vị tỷ tỷ đều ở đây nha!?” Sang sảng cười to đánh vỡ cục diện bế tắc, Tương Phi hấp tấp vọt vào, “Thập nhất điện hạ hảo tướng mạo!” Thốt ra.

..... Nói chuyện không lịch sự hay là vẫn đang giả vờ a?!

Lâm Hoài liếc mắt một cái liền nhận ra người nọ là một tần phi.

Không tiếng động bái lễ, không tưởng được chuyện đã xảy ra —— Dong Phi một chưởng phiến thượng một cái tát vào mặt Lâm Hoài, nhất thời sưng đỏ một mảnh.

Lần này, làm cho tất cả mọi người ở đây thẳng thốt.

19. Chương 19

Kỳ thật Dong phi vốn không dám làm như vậy, tuy rằng tính tình nàng ngang ngược kiêu ngạo, bắt quá cái gì không thể chọc vào, điểm ấy vẫn phải nhìn ra. Chính là một khắc trước Lâm Hoài đã khi nhục thái giám bên cạnh Lâm Lam Đế, chính là đối Lâm Lam Đế bất kính, huống chi hiện tại thập nhất điện hạ này kiêu căng đã quên lễ tiết, ngay cả thỉnh an cũng không làm, rõ ràng không đem nàng để vào mắt, lúc này mới ra tay.

“Tỷ..... Tỷ tỷ?” Túc phi sợ hãi kêu lên. Kỳ thật trong lòng thâm khoái chí, các nàng là tần phi cũng không nguyện Lâm Lam Đế chuyên sủng một hoàng tử duy nhất, bất quá, ai dám vào thời điểm vị hoàng tử được sủng ái động thủ, tục ngữ nói “Vuốt mắt nể mũi”, đạo lý này ai đều biết, bất quá giờ này có người tới làm vật hi sinh đương nhiên là tốt nhất rồi.

“Tỷ tỷ, đừng đánh nha!” Tương phi cư nhiên kêu sợ hãi một tiếng, đem Lâm Hoài một phen kéo vào trong lòng.

“Được sủng ái liền quên ngay quy củ?” Dong phi thấy Tương phi cư nhiên thiên vị, lửa giận càng vượng.

“Không biết thập nhất điện hạ như thế nào đắc tội muội muội? Bản cung sẽ thay hấn bồi tội.” Thục quý phi cả người tản ra hàn khí, nháo sự nháo đến Nhân Thục Cung của nàng, đây là không xem nàng ra gì rồi a.

Thục quý phi xuất hiện đương nhiên là bởi vì Thanh Phong đứng ở ngoài cửa đã chạy đi tìm.

“Muội muội làm sao dám nhận?” Dong phi lập tức thu liễm.

“Là cho bản cung đã làm sai?!” Thục quý phi hừ lạnh, “Chỉ là điện hạ không có thỉnh an?”

Dong phi cười mỉa, theo nàng biết, thập nhất điện hạ không vừa mắt Thục quý phi, hôm nay, Thục quý phi lại vì hấn xuất đầu.

“Thập nhất điện hạ trời sinh thể nhược, không thể mở miệng nói chuyện.” Thục quý phi liếc mắt nhìn Dong phi một cái, “Hấn như thế nào có thể nhận một chưởng này của ngươi?! Ngươi đâu, tuyên ngự y!!”

“Vâng” Tiểu Lan vội vàng chạy đi ra ngoài, trong phòng không khí đang rất thấp.....

Dong phi đương nhiên biết, một chưởng này của nàng bất quá là muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình mà thôi, “Muội muội hồ đồ.”

“Chúng ta cũng thật lâu không thấy, đi bản cung chính điện tự ôn chuyện đi.” Thục quý phi thản nhiên nói.
..... Nữ nhân thật mạnh mẽ..... Thật đáng sợ. Lâm Hoài le le lưỡi.

“Muội muội còn có việc, liền cáo từ thôi.” Ý đồ đuổi khách quá rõ ràng như thế, nếu các nàng nghe không ra, các nàng cũng không xứng ở trong cung.

Tương phi hướng Lâm Hoài nháy mắt một cái, “Lần sau đến xem ngươi.”

“Bản cung nghe người ta nói, ngươi khi nhục thái giám bên cạnh bệ hạ?” Đối thái giám bên cạnh Lâm Lam Đế, tứ đại quý phi đều phải thập phần cẩn thận, vật nhỏ này không khỏi rất vô pháp vô thiên.

Xong rồi. Nàng là tới khởi binh vấn tội a?

“Ba”!!!

Má bên kia cũng sưng lên.

Nhìn bóng dáng Thục quý phi rời đi, Lâm Hoài quả thật khóc không ra nước mắt, hắn trên ai chọc ai a, một đám liền đánh hấn!! Nữ nhân ở hậu cung này như thế nào không phải bạo lực cuồng, thì chính là đám chua biến sắc mặt như trở bàn tay a!!

Lão ngự y thở hồng hộc chạy đến liền thấy vốn nên thanh tú động lòng người lại không hề hình tượng ngồi dưới đất, cam chịu băng bó cao thừng khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Nghe nói Dong phi tìm người gây phiền toái.” Một câu khẳng định, Lâm Lam Đế tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm vào gương mặt vẫn còn để lại vết tích kia.

Đi tìm chết đi, mới không để ý tới người, chuyện như vậy đều là do người gây ra! Lâm Hoài nghiêng người, rõ ràng không thèm nhìn Lâm Lam Đế. Không tồi, nơi này không phải Kiền Minh Điện, mà là Kiền Dịch Cung. Lâm Lam Đế đem hấn gọi đến sẽ không phóng hấn đi trở về.

“Tức giận?” Lâm Lam Đế trạc trạc thất lưng nho nhỏ mềm dẻo kia, “Về sau sẽ không có tần phi nào đến tìm người phiền toái nữa.”

Mới là lạ, họ mà dễ dàng để cho ta yên thân như vậy ư??! Đặc biệt là Dong phi kia, bộ dáng hôm nay..... Ách..... Ngắm lại liền đáng sợ.

Lâm Lam Đế từ sau yến hội, liền đối với Lâm Hoài có một loại dục vọng muốn giữ lấy, y không phải mao đầu tiểu tử, đương nhiên biết đây là cảm giác gì, cho nên đêm đó liền đem Lâm Hoài gọi vào Kiền Dịch Cung. Y đương nhiên cũng nhìn ra được, vật nhỏ đối y có chút phản cảm, cho nên nếu sớm chiều ở chung, mới có thể trở thành thói quen của vật nhỏ——thói quen có y bên cạnh. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là y vẫn còn cảm giác như vậy đối với Lâm Hoài.

“Nói chuyện.” Bắt buộc Lâm Hoài chuyển lại đối mặt với y, lấy khẩu khí mệnh lệnh nói.

Lâm Hoài chỉ chỉ miệng mình.

“Người chỉ để ý nói, trầm thấy sẽ biết.”

Thật sao? Mới nói một câu, Lâm Hoài liền mãnh khịu ho khan, cổ họng giống như bị dao cắt, vô cùng khó chịu. Thương trên mặt cũng bị tác động, lệ ở trong mắt bắt đầu giọt vắn giọt dài rơi xuống.

“Yết hầu bị thương không tất nói, ” Lâm Lam Đế nhíu mày, “..... Nghe nói người khi nhục Tiểu Đàm Tử?”

Tiểu Đàm Tử chính là thái giám bên cạnh Lâm Lam Đế.

Oan uổng a!!

Càng kích động càng nói không nên lời nói. Ngắc đầu, chỉ bút đã đặt ở bên cạnh hấn.

“Không có, người có cho ta mười lá gan ta cũng không dám.”

Lâm Lam Đế đau đầu, tại sao y luôn dạy hấn cách xưng hô mà không chịu sửa, phải nói ‘thần nhi’, không phải ta.

Lâm Hoài vô tội nhìn nhìn Lâm Lam Đế, thấy y không phản đối, một cái nghiêng người ngã vào trên giường, ngủ.

20. Chương 20

Tần thu đã đến, cho dù là ngự hoa viên có được tỉ mỉ chăm sóc như thế nào, hoa cỏ cũng điêu linh.

Liền ngay cả phượng hoàng thụ cao lớn ở thiên điện Nhân Thục cung cũng hiện lộ ra cảm giác thê lương, những chùm hoa lửa đỏ sớm đã rơi rụng nằm ở bên dưới gốc cây, bị bùn đất che lấp đi tuyệt đại tao nhã.

“Người làm xong rồi có để yên hay không?” Thanh âm thở hổn hển mỗi một mang theo tức giận rống lên.

“Đương nhiên không để yên.”

“Người!..... Hừ ngô.” Nặng nề mà kêu rên.

..... Không phải đâu, chẳng lẽ Lâm Thân cùng Lâm Diễm là một đôi? Nghe như vậy..... Lâm Diễm mới là người phía dưới a?!! Ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này, Lâm Hoài thở mạnh cũng không dám, sợ chuyện tốt của người khác bị làm phiền, khuôn mặt nhỏ nhắn đến mức đỏ bừng.

Ta chỉ phải đi đường vòng thôi.....

“Người gì chứ!?” Lâm Thân kinh hô, sau đó truyền đến chính là thanh âm chặt vật té nhào.

Phản công!!? Lâm Hoài đột nhiên ý thức được chính mình suy nghĩ cái gì, mặt càng hồng một cách lợi hại, bỏ chạy thực mạng.

“Phanh!”

Lâm Hoài cơ hồ dùng hết tốc lực chỉ để nhanh chóng tiến tới Kiềm Dịch cung.

Nhìn thấy tiểu nhân thần tình ửng đỏ, Lâm Lam Đế buông tẩu chương trong tay, “Phát sốt?”

Không, có.

Lâm Lam Đế dễ dàng đọc ra khẩu hình miệng của hắn, ở chung vài ngày, y cũng có thể biết không ít thì nhiều những gì Lâm Hoài “nói”.

Dùng sức vỗ vỗ mặt, chậm rãi mới trấn định xuống, đi lên phía trước tò mò xem sổ con Lâm Lam Đế đã phê.

“Mưa thuận gió hoà, quốc thái minh an, có để như thế, dữ dội may mắn, nhật nguyệt sáng tỏ.....”

Trở mình bĩu môi xem thường, thật dong dài, sổ con lớn như vậy, xả nửa ngày còn chưa tới chính đề, lại nhìn lời bình luận của Lâm Lam Đế là: tái nghị. Ngày thật đúng là.....tiên minh đối lập nha.

Nhìn nhìn lại tẩu chương khác, lời nói mở đầu cơ hồ đều đại đồng tiểu dị, đều là ca công tụng đức, nói cái gì đều có.

..... Đại thần trong triều đều là lão nhân hoặc là nịnh thần sao?! Lâm Hoài không khỏi lớn mật đoán.

“Có cái gì không đúng sao?” Hai trương sổ con thân đến trước mắt, Lâm Lam Đế liếc mắt một cái cũng biết đó là hai tẩu y đã phê qua. Hai trương tẩu chương này đều nói cùng một công việc.

“Bọn họ là bất đồng ngành, vì cái gì quần chuyện giống nhau?” Lâm Hoài bỗng nhiên phát hiện, tựa hồ quốc gia này cũng không phải hoàn mỹ như trong tưởng tượng.

Tinh quang chợt loé trong mắt Lâm Lam Đế, vẫn là trả lời: “Chức trách phạm vi.”

“Như vậy không phải ngành trọng điệp, chức trách giao giống nhau sao?”

“Không tồi.”

Lâm Hoài nhếch môi, một chữ một chút: những, quan.

Sát ý từ đáy mắt Lâm Lam Đế như băng tản ra, Lâm Hoài không chút nghi ngờ ngay sau đó Lâm Lam Đế sẽ đem hắn ra ngoài giết chết.

“Ân.” Lâm Lam Đế cũng không che giấu hành động vừa rồi, ngược lại còn làm như hỏi ý kiến hắn, “Hoài nhi có cao kiến gì?”

Còn Hoài nhi cơ đấy..... Ghê tởm.

“Tước cùng quyền, tam quyền phân lập.” Lâm Hoài trả lời cũng không hàm hồ.

Hắn thích nhất tam quyền phân lập của nước cộng hoà. Mà hiện tại ở Lâm quốc, hai vị Thừa tướng nếu đồng lòng, thì ngay cả Lâm Lam Đế không thể không kiêng nể ba phần, cho nên, đứng mũi chịu sào nên đem quyền lực hai người kia tước bớt đi, làm cho Lâm Lam Đế không hề buồn phiền « giấc » trong nhà nữa.

Lâm Lam Đế nhận tình sáng lên, y kiêng kị hai vị Thừa tướng đã thật lâu, bất quá, thụ đại thâm niên, y còn không có thể tùy tiện làm việc, cũng may hai vị Thừa tướng cho nhau xa lánh kiềm chế, bằng không y hàng ngày cũng không sống khá giả.

21. Chương 21

“Hoài nhi, lời này của người.....thật là nguy hiểm a.” Lâm Lam Đế cười nói, đem hắn ôm vào trong ngực.

Nếu nói trước đây là yêu thích, như vậy hiện tại có thể dùng hai chữ « thưởng thức » nói thì đúng hơn. Hoàng tử cho dù được yêu thích mấy cũng chỉ là hoàng tử, bất quá..... Nếu là một nhân tài khó cầu, thì nhất định phải vì chính mình mà sử dụng.

Huân hương trên áo Lâm Lam Đế làm cho hắn thật thoải mái, cọt cọt tiếp tục viết: “Trực tiếp tước.”

Lâm Lam Đế ngăn người, quả nhiên là đứa nhỏ mới có thể nghĩ đến biện pháp tước trực tiếp như vậy, bất quá có thể nhìn thấu y kiêng kị Thừa tướng đã muốn xem như không tồn tại.

“Quyền phân lục bộ, tài quan lại vô dụng, tình giản cơ cấu.”

“Thế nhưng hai lão già kia nhất định sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.”

“Ích lợi trước mắt không có bằng hữu vĩnh viễn, quyền quý cho dù có cao mấy nhưng chắc chắn cũng sẽ không cam tâm bị đặt ở phía dưới mãi đâu.”

“..... Không tồi.” Lâm Lam Đế cười nói, đích xác là một ý tưởng rất táo bạo, bất quá đáng giá thử một lần, “Tài quan lại vô dụng, chỉ sợ sẽ khiến cho bất an đi.” Nói đúng hơn, bất an kỳ thật chính là đại gia tộc quyền quý a.

“Đại gia tộc khẳng định đủ nhân tài, tân chế độ trước mặt bọn họ là muốn hướng lên trên đi hay là thí xe bảo tốt quân loại phế vật này? Có phải quyền sở hữu quý hội duy trì hay không ta không dám nói, bất quá hàn môn có chí chí sĩ là tuyệt đối duy trì.”

Hàn môn đệ tử ở quan trường luôn là đối tượng bị chèn ép, cho dù có tài cán cũng chỉ có thể đến những nơi xa xôi làm một tiểu quan mà thôi.

Nếu trải qua cải cách như thế, vậy thì thế lực trong triều, sẽ đại tẩy bài, mà hàn môn đệ tử..... có lẽ sẽ trở thành lực lượng của đế vương, còn nguyên trung thành với mỗi mình đế vương, đến lúc đó chẳng khác nào là hổ mọc thêm cánh.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Lâm Lam Đế cân nhắc lợi và hại, rốt cục đồng ý, “Hoài nhi liền nghĩ một phần phương pháp cụ thể đi.”

“Hiện tại là có thể nói chung chung như vậy, về phần cụ thể, đó là chuyện của người.” Không phải hắn không muốn nói, mà là hắn cũng nói không rõ a, trong tài liệu lịch sử cũng chưa nói Tuý Văn Đế thi hành như thế nào.

“Nói đi.” Ngẫm lại cũng đúng, nếu để cho hắn tham gia nhiều quá, thủy chung không tốt. Nếu vẫn vì y mà phục vụ, vậy thì không có gì đáng ngại, vạn nhất hắn..... Hừ.....

“Trung thư tỉnh, phụ trách ban phát chiếu lệnh. Môn hạ tỉnh, phụ trách xét duyệt chính lệnh. Thượng thư tỉnh phụ trách chấp hành chính lệnh. Thượng thư tỉnh hạ phân lục bộ, chính là lễ bộ, Lại bộ, hộ bộ, bộ binh, hình bộ, công bộ. Lễ bộ chủ quản lễ nghi chế độ, Lại bộ chủ quản khảo hạch tuyển chuyển, hộ bộ chủ quản hộ khẩu, thuế má, hình bộ chủ quản hình pháp, bộ binh chủ quản quân chính, công bộ chủ quản

quốc gia công trình kiến thiết. Ba tỉnh lược bộ lẫn nhau độc lập, không được vượt cấp can thiệp. Lại bộ, bộ binh, hình bộ, mặc dù thuộc loại thượng thư, nhưng phải độc lập tách ra.”

Hảo chế độ!

Lâm Lam Đế tán thưởng, tuy rằng y đã cân nhắc chế độ cách tân, bất quá hiển nhiên không có đưa ra một cách kiện toàn như Lâm Hoài.

Lâm Hoài nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đề bút lại viết: “Thuế má lấy tài sản làm chuẩn, hàng năm cố định là tốt nhất, miễn trừ sưu cao thuế nặng.”

“Vì cái gì phải đề này?” Lâm Lam Đế cố ý hỏi, y đương nhiên biết nếu tiếng oán than dậy đất, vậy thì ngôi vị hoàng đế này của y có muốn ngồi yên cũng khó.

“..... Không biết.”

Hắn chỉ là nhìn thấy trên vài quyển sổ con viết tiêu diệt thổ phỉ, có cảm xúc mà bộc phát thôi, hắn không tin nếu có cuộc sống an ổn, nông dân còn chạy đến trên núi đi làm đạo phỉ.

“Ha hã, Hoài nhi, người nói việc tiêu diệt này, nên xử lý như thế nào?”

” Quan viên địa phương mất chức.” Không chút do dự. Nhất định là quan bức dân phản! Quan niệm hiện đại đã sớm dung nhập vào máu thịt hắn, tối không quen nhìn quan viên cổ đại ăn hối lộ trái pháp luật, áp bách dân chúng.

“Lý do?” Lâm Lam Đế cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói, nhiệt khí phun đến nhĩ khuếch, Lâm Hoài xoay mình đỏ mặt.

“Nếu chỉ xử lý qua loa chiếu lệ, cảnh cáo thôi thì không có tác dụng, phải trị tận gốc mới được. Quan bức dân phản, dân không thể không phản.”

“Thế thì cứ làm như vậy đi.” Lâm Lam Đế cười nói, “Hoài nhi là muốn chiêu an, sau đó còn bọn họ thổ địa?”

“Phải” Không chút do dự.

Chuyện tiêu diệt cứ như vậy giải quyết, ở nước hắn cũng đều noi theo luật pháp làm như thế, cho đến thật lâu sau, Lâm Lam Đế anh minh làm cho người người bàn luận thật say sưa, thế nhưng không ai biết, hết thấy những cách giải quyết này, đều là do một hài đồng nói mà thôi.

22. Chương 22

Lâm Lam Đế làm vua tám năm, triều đình thay đổi bất ngờ. Khi hướng nghị, Lâm Lam Đế đưa ra chủ ý tước Thừa tướng cùng ba tỉnh lược bộ chế.

Tả hữu Thừa tướng liêu chết phản đối.

Cùng lúc đó, cải cách chế độ tuyển quan, trong đó trước hết là huỷ bỏ đề cử, có thể cho người cư chi. Văn võ bá quan nhất thời ồ lên.

Lâm Lam Đế lấy lời đình thủ đoạn, thế lực sắp xếp chúng nghị, huỷ bỏ Thừa tướng, khiến thế lực triều đình một lần nữa xem kỹ kết đảng, cũng không đoạn có người mới mạnh hơn xuất hiện.

“Điện hạ, người không phát hiện, bệ hạ thật là lợi hại, thời điểm tả hữu Thừa tướng bị phế, trông mắt đều trừng muốn rút ra ngoài!!” Luôn luôn yêu thích bát quái Thanh Phong nghe lén xong buổi lâm triều, mã bắt đình chạy về Kiền Minh Điện báo cáo.

“Dễ dàng như vậy?” Lâm Hoài cũng không tin tưởng không khiến cho bản ngược.

“Úc úc! Lúc ấy đại thần chia làm hai phái gây nhau túi bụi, bất quá bệ hạ nói phải thay đổi chế độ tuyển quan.” Thanh Phong nước miếng bay tứ tung với vẻ mặt sùng bái, “Vây là rất nhiều lão tử kia liền chuyển đến một phương.”

Chế độ tuyển quan của Lâm quốc vẫn là hoàng đế trực tiếp quyết nghị, không cần trải qua hướng nghị.

Nguyên lai là trước cấp một cây gậy sau cho một khoả đường. Như vậy làm cho đại thần vốn nịnh bợ Thừa tướng cũng thấy hy vọng được thăng chức tiến chức. Thật âm hiểm.....

Lâm Hoài cảm thán. Hắn đã quên nói chuyện tuyển chọn về phía chính phủ, thế nhưng Lâm Lam Đế lại tự mình nghĩ tới dùng phương pháp như vậy ngăn chặn chúng khẩu, đích xác rất lợi hại.

“Y sẽ không trực tiếp đuổi Thừa tướng về nhà làm ruộng đi?” Hắn không nghĩ đình biến sẽ không phải làm như vậy.

“Không có không có, tả thừa tướng đương môn Tể tướng hạ tỉnh, hữu Thừa tướng đương Tể tướng trung thư tỉnh.” Thanh Phong hì hì cười nói.

Phổng chừng hai lão gia kia sẽ tức điên lên, về sau thấy bọn họ vẫn là đi đường vòng thôi. Lâm Hoài trong lòng nói thầm.

Tiểu Lan chịu không nổi đánh vào đầu Thanh Phong, hấn khoa trương hô đau.

“Thanh Phong, người không có việc gì làm nên đi quản mấy chuyện không đâu này a, suốt ngày ít khi nhìn thấy bóng dáng của người. Người cứ đem hết việc giao cho Thanh Ngôn?!”

Thanh Phong lui lui đầu: “Lần này chính là điện hạ bảo ta đi nhìn a.”

Lâm Hoài gật đầu, xem như khẳng định lời của Thanh Phong nói là thật.

“Điện hạ, tại sao người cũng đi theo Thanh Phong hồ nháo, hấn tin vĩa hè nói có được mấy phần thật chứ?”

“Cái gì mấy phần thật, lần này ta chính là tận mắt thấy râu của Thừa tướng lão nhân tức giận đến độ nhếch lên nhếch lên a!!”

“Thanh Phong!!” Tiểu Lan chán nản.

“Đừng sảo, đúng thật là ta gọi Thanh Phong đi nghe lén, ta có dụng ý của ta.”

“Điện hạ, điện hạ, người phải tự xưng bản cung mới đúng!” Tiểu Lan quay đầu lại trừng mắt và quả trách Thanh Phong. Lâm Hoài đối Thanh Phong bắt đắc dĩ nhún vai, ta không có biện pháp, chính người giải quyết đi.

“Điện hạ, người như thế nào có thể vứt bỏ ta?” Vô cùng đau đớn chỉ trích, đối lấy chính là một trận mắng chửi của Tiểu Lan, “Cái gì vứt bỏ!!? Thanh Phong, người như thế nào đi học không ngoan? Cùng cung nhân khác hồ nháo liền thôi, lại còn dám đổ lên đầu điện hạ!!?”

“Oan uổng a Tiểu lan tỷ tỷ!!” Thanh Phong thấy Thanh Ngôn nâng điểm tâm tiến vào, lập tức giống như bạch tuộc quần lấy, một phen nước mũi một phen lệ tru lên, “Thanh Ngôn! Cứu mạng a..... Tiểu Lan thật đáng sợ nha nha a a a.”

Thanh Ngôn bị hấn đâm vào làm cho cả người thiếu chút nữa nằm úp sấp trên mặt đất, khó được khẩu khí đòi bại: “Cút sang một bên!”

Lâm Hoài đau đầu xoa xoa cái trán, vì cái gì Thanh Phong ở đây, Kiền Minh Điện này liền sống yên ổn không được, có nên đổi một nội thị khác?..... Coi như hết. Hiện tại người ở hậu cung cứ như lang như hổ theo dõi hấn, ước gì hấn làm sai sự gì liền mượn đề tài để mà bàn tán xôn xao.

“Thật náo nhiệt.” Vừa mới tiến vào Kiền Minh Điện, câu nói đầu tiên của Lâm Lam Đế liền triệt tiêu cơn tức ở nơi này. Ba người Tiểu Lan đại khí cũng không dám ra tay, thối lui đến phía sau cửa. Bọn họ cũng không quên đề vương hỉ nộ vô thường, đặc biệt Lâm Lam Đế thủ đoạn cay độc làm cho người ta muốn chết cũng không thể.

Rốt cuộc ai là chủ tử bọn họ a?! Lâm Hoài nhin không được oán thầm.

“Xem ra trăm không cần nói cho người biết chuyện diễn ra nơi triều đình.” Lâm Lam Đế tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Thanh Phong, ánh mắt kia thật giống như sói lang đang nhìn bạch thỏ. Thanh Phong hung hăng một cái run run, trong lòng thề không bao giờ đi bát quái chuyện có liên quan với Lâm Lam Đế nữa.....

Lâm Hoài cũng là run lên run lên, nghĩ lại cũng hiểu được, nếu không có Lâm Lam Đế ngầm đồng ý, một nội thị nhỏ nhỏ như thế nào có thể tới gần triều đình nghe lén?!

Lâm Lam Đế thấy hắn rất nhanh khôi phục, vừa lòng điểm đầu, không hổ là người mà y coi trọng.

23. Chương 23

“Nhìn vẻ mặt người rất vui mừng.” Nhị không được trào phúng nói. Cũng chỉ có Lâm Hoài mới dám đối với đế vương này vô lễ như thế.

Lâm Lam Đế ôm lấy hắn, không tỏ thái độ gì, chợt y phát hiện một việc, khe nhúu mày, rất gầy yếu đi, có lẽ..... Sự kiện kia nên đối người khác đi làm?

“Có tâm sự?” Lâm Hoài tự động tìm một vị trí thoải mái dựa vào, không chút để ý nói, sau khi hắn đem lời này nói ra, mặt sau, mới chú ý đến sát khí của đế vương đang dâng lên. Đế vương sẽ không đem một tai hoạ ngầm đặt ở bên người, đặc biệt là một người có thể nhìn thấu tâm tư chính mình.

“Không cần ý đồ phản bội trăm cùng Lâm Quốc.”

“Ta chính là hoàng tử của Lâm Quốc.” Ngự ý chính là người nhiều lo lắng.

Lâm Lam Đế mỉm cười, một nụ cười khẳng định lên cổ mảnh khảnh của Lâm Hoài.

“A.....” Khàn khàn hô đau, mùi máu tươi đã muốn tràn ngập. Con mẹ nó, trong hoàng cung này đều là quỷ hút máu nha?!

Ba người Tiểu Lan nhị xuống kinh hô, vẫn không nhúc nhích nhìn thấy hai người phát sinh hết thảy, thân mình không hèn mà cũng run rẩy, nhưng cũng không dám di động nửa phần.

May mà Lâm Lam Đế không có hành vi tiếp theo, “Nhớ kỹ, Hoài nhi, người là người của trăm.” Bá đạo tuyên bố quyền sở hữu, làm cho trong lòng Lâm Hoài dâng lên dự cảm bất hảo.

“Người hôm nay không bình thường, người muốn ta làm gì chứ?”

Mặc dù có thời điểm thật tính trẻ con, bất quá thời điểm nên sắc bén đích xác là vô cùng mãnh cảm sắc bén. Lâm Lam Đế thoáng phóng tâm, “Biết mỗi bốn năm một lần tứ quốc đàm phán hoà bình không?”

Lắc đầu. Hắn không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc thư thánh hiền..... Khụ..... Như thế nào biết cái gì là tứ quốc đàm phán hoà bình chứ! Phỏng chừng sẽ không là chuyện tốt gì.

“Mỗi bốn năm Lâm Quốc, An Quốc, Uy Quốc, Nam Quốc sẽ tiến hành tứ quốc đàm phán hoà bình, từ tứ quốc sẽ phái ra hoàng tử tham dự, trong lúc này, hết thảy chiến tranh đều phải đình chỉ.” Lâm Lam Đế gác cằm lên đầu hắn, mùi thơm ngát trên tóc truyền đến, làm kẻ khác phá lệ thư thái, “Chủ yếu là vì chính thức ký hạ hiệp ước hợp tác về sau.”

“Ta đi?” Tim Lâm Hoài mạnh mẽ run rẩy, không xui xẻo như vậy chứ.

“Người và Lâm Khiêm cùng đi.” Lâm Lam Đế cười nói, “Không cần lo lắng an toàn, tứ quốc sẽ kiệt lực cam đoan an toàn cho các hoàng tử quốc gia, có chuyên binh hộ vệ. Ai động thủ sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.”

“Vì cái gì là ta?” Ta thật sự không nghĩ đi a. Lâm Hoài nghiêm mặt hỏi, dùng sức giãy giụa thân mình.

Lâm Lam Đế hai tay siết chặt, đến nỗi Lâm Hoài ngay cả bút đều nắm không xong.

“Nếu là người, có lẽ làm được sẽ không tồi.”

“Lâm Thân cũng không đến nỗi nào, gian xảo giống hồ ly.”

Lâm Lam Đế bật cười, y đương nhiên biết người ở hậu cung đối Lâm Thân ẩn tượng là hồ ly, bất quá vẫn là lần đầu tiên có người dám ở trước mặt y nói ra, thật sự là vật nhỏ ngoài dự đoán của mọi người.

“Người đi.” Lời nói lạnh nhạt, cất giấu chân thật đáng tin cùng kiên định.

“Thật sự không hề lo lắng sao? Lâm Diễn cũng không tồi, thật trầm ổn.” Lâm Hoài vẫn là chưa từ bỏ ý định. Tuy rằng nói ai động thủ sẽ là địch nhân của cộng đồng tam quốc, nhưng biết đâu lại không có chuyện giả dạng như là giết người cướp của, tham gia cái tứ quốc đàm phán hoà bình kia, quả thực chính là dương nhập hổ khẩu, tứ phía đều là địch, nhưng lại phải tùy thời bảo trì cảnh giác, rồi phải luôn làm ra vẻ một bộ sâu xa khó hiểu, thanh cao, thật sự là phiền toái.

Lâm Lam Đế không hé răng. Chỉ nhẹ tay khẽ vuốt mái tóc thật dài của Lâm Hoài.

Lâm Hoài cũng không mở miệng.

Sau một lúc lâu, Lâm Lam Đế nói: “Không muốn ra cung sao, lần này sau khi trở về, trăm hứa sẽ không cho người ra cung nữa.”

Không phải vấn đề này!! Ai không muốn ra cung, ta mỗi ngày đều nghĩ đến, nằm mơ cũng nghĩ đến, nhưng mà không nghĩ ra cung đi chịu chết..... Tuy rằng không nhất định sẽ chết..... Lâm Hoài quay đầu hướng tay Lâm Lam Đế cắn một phát. Lâm Lam Đế ngay cả mặt cũng không nhăn một chút.

“Đánh cái thương lượng..... Sau khi ta hoàn thành chuyện này, ta phải ở bên ngoài cung ngoạn nửa năm.” Lâm Hoài thật thích phong cảnh. Thích đại mạc, thích Giang Nam, thích hết thảy cảnh vật có nội tình lịch sử, kiếp trước lần đầu tiên bước trên thổ địa Lạc Dương cùng Tây An, hấn kích động đến muốn quỳ xuống mà hôn đất ở nơi đó.

“..... Nhiều nhất hai tháng.” Lâm Lam Đế nhú mày, hấn muốn làm cái gì?

“Không đủ.”

“Hai tháng mà thôi.” Lâm Lam Đế nhấn mạnh điểm mấu chốt chỉ là hai tháng, vốn sau khi đàm phán hoà bình, để đảm bảo an toàn, tốt nhất là nên trực tiếp hồi cung, sau đó hồi báo cụ thể hạng mục công việc của quá trình đàm phán hoà bình, bất quá tiểu gia hoả này quá lợi hại, nếu không đồng ý, đại khái có thể nửa đêm chạy trốn đi? Ngấm lại liên đau đầu. Hoàn hảo hấn rất có ý thức trách nhiệm, sứ mệnh trên lưng chắc chắn sẽ không bỏ dỡ nửa chừng.

“Ta đây khi đàm phán hoà bình xong sẽ trực tiếp hồi cung, sau đó ra cung nửa năm, thế nào?”

“Không có khả năng.” Trăm đình tiệt thiết che đường lui. Hừ, đến lúc đó hấn một đi không trở về thì làm sao bây giờ? Chính mình chẳng lẽ còn phải bỏ lại triều thần mà đi tìm người? Cho hấn ra ngoài chẳng khác nào như chim sổ lồng, hoặc là hấn một đi đến vài năm mới trở về thì sao đây?! Vừa nghĩ đến hai khả năng có thể xảy ra này, Lâm Lam Đế liền hoả đại. Bất quá chính mình như thế nào không nghĩ tới..... Hấn sẽ phản bội Lâm Quốc? Bởi vì hấn nói sẽ không phản bội sao??!

Khi nào thì chính mình thích hấn sâu như vậy? Ngay cả nên có chút hoài nghi đều không có.....

Lâm Lam Đế cúi đầu ôn nhu ở trên trán hấn ấn tiếp theo một nụ hôn, thấp giọng nói: “Chỉ hai tháng sau khi đàm phán hoà bình, người muốn hay không?”

“Ta muốn.”

Lâm Hoài uỷ khuất trả lời.

24. Chương 24

“Các người đi ra ngoài.” Lâm Lam Đế nhìn thế nào cũng thấy Tiểu Lan bọn họ đều chướng mắt, thanh âm không tự giác lạnh xuống.

“Nô tỳ (nô tài) tuân chỉ.” Lo lắng nhìn Lâm Hoài liếc mắt một cái, nhưng bọn họ có thể làm được cũng không hơn, đối phương không phải là người mà bọn họ có thể chọc giận.

Lâm Lam Đế cúi đầu thân một ngụm ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lâm Hoài, hẳn tuy rằng không coi là nghiêng nước nghiêng thành, bất quá cái loại khí chất mâu thuẫn cùng xinh đẹp trung tính này, đích xác làm cho người ta không sao rời đi ánh mắt, cho dù hiện tại hắn chỉ là một đứa nhỏ.

Lâm Hoài bị hành động của Lâm Lam Đế làm cho cả kinh nhảy dựng, lui vài bước, đề phòng viết đầy trên mặt.

Tâm tình Lâm Lam Đế có điểm hậm hực, mỗi ngày đồng giường cộng chẩm, không nghĩ tới người này vẫn phòng bị y như vậy. Không đợi Lâm Hoài chạy trốn, y một phen đem người giam cầm vào trong ngực, hai tay ngăn động tác che lại của Lâm Hoài, “Hoài nhi, trẫm muốn ngươi phải nhớ rõ, ngươi không chỉ là nhi thần của trẫm, cũng là người của trẫm, không cần ý đồ chạy trốn.” Ở trong mắt Lâm Lam Đế, đây chính là tuyên cáo. Lâm Hoài cả người run lên, hẳn cũng không phải thật sự là một hài đồng chỉ có năm tuổi. Tuy rằng kiếp trước vẫn là một....đồng tử..... Nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu lời nói bao hàm giữ lấy dục này là có ý gì.

Lâm Lam Đế biết hắn đã hiểu, cũng không nhiều lời. Trắc trắc khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt trắng nõn, cũng may Lâm Hoài không đi luyện võ, lại được cung nhân chăm sóc rất hảo, làn da này quả thực là vô cùng mịn màng, Lâm Lam Đế rất dễ dàng ngay tại trên mặt lưu lại dấu vết.

Thân mình Lâm Hoài một chút cũng không dám động, vạn nhất gãy gập làm cho phụ hoàng hắn dâng lên dục vọng, ác, hậu đình hắn sẽ khó giữ được đi!

Không hài lòng phản ứng của hắn, Lâm Lam Đế chuyển qua đầu hắn, đầu lưỡi khinh xúc đôi môi nhỏ của hắn, lúc đầu còn hơi chút hoảng hốt, sau đó hắn liền hơi hơi mở ra miệng, như vậy tựa hồ là đang đáp ứng nhu cầu nào đó. Lâm Lam Đế nhân cơ hội đem đầu lưỡi với đi vào, đảo qua khoang miệng hắn, phỏng chừng là mới uống qua được, có điểm kham khổ. Đồng thời, mút vào cái lưỡi đối phương, hoàn toàn không để cho Lâm Hoài chuẩn bị hô hấp.

Thoá dịch trong suốt theo khoé miệng chậm rãi lưu động xuống nơi cổ trắng nõn, mang đến cảm giác hơi tê dại, làm cho Lâm Hoài không tự chủ mà run rẩy.

Lúc này, hai tay Lâm Hoài đã muốn mềm nhũn phàn ở trên vai Lâm Lam Đế.

Hung hăng hôn Lâm Hoài một cái, Lâm Lam Đế lưu luyến không rời buông ra Lâm Hoài, dù sao hắn mới 5 tuổi.

“Nhớ kỹ?”

Đầu còn mê muội, trì độn gập đầu. Một chút không biết bởi vì một cái gập đầu này, liền nhất định hắn chỉ có thể thuộc quyền sở hữu của nam nhân Lâm Lam Đế này, lại đây đưa giao triển cả đời.

Thấy người trong ngực mặt nhiễm một mảnh đỏ còn chưa tiêu tán, Lâm Lam Đế cơ hồ muốn hôn lần nữa.

“Về việc tứ quốc đàm phán hoà bình còn có cái gì muốn hỏi?” Xác định quan hệ lẫn nhau, Lâm Lam Đế liền trở nên ôn nhu một chút.

“Lâm Diễn bất quá cũng mới chín tuổi, ta cùng Lâm Hách mới năm tuổi, vì cái gì muốn cho tiểu hài tử chúng ta đi?” Lấy lại tinh thần Lâm Hoài thân thủ huỷ diệt vết tích trên cổ, mặc kệ ánh mắt Lâm Lam Đế có chút thất vọng.

“Vốn chỉ là cho hoàng tử đi đàm phán hoà bình mà thôi.” Khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng băng quơ, tựa hồ việc kia không đáng giá nhắc tới, kỳ thật Lâm Hoài biết, đàm phán hoà bình lần này nhất định rất trọng yếu, quan hệ đến trạng huống lẫn mời dự họp đàm phán hoà bình bốn năm sau của Lâm quốc cùng tam quốc khác.

“Không có gì muốn ta thay người nói?” Lâm Hoài quả thực không thể tin Lâm Lam Đế cư nhiên phải tay giao hết cho chính hắn ứng phó? Bình thường hoàng tử tuổi nhỏ tham gia đàm phán hoà bình, đều phải từ hoàng đế định điểm mấu chốt, hoặc là cấp một mục tiêu đi.

“Không có, chính người nhìn thấy như thế nào thì là như thế đó.” Lâm Lam Đế cười nói.”Chẳng lẽ người muốn bán đứng Lâm quốc sao?”

Đích xác sẽ không.

“Nghe ý của người thì lần đàm phán hoà bình này lấy ta là việc chính, vậy thì Lâm Khiêm đi làm cái gì?”

“Người không thể làm náo động, sẽ nguy hiểm.” Cảm tình là kêu Lâm Khiêm đi làm tẩm mộc phân tán lực chú ý của người khác a, “Có chuyện gì có thể cùng Lâm Khiêm nói, làm cho hắn ra mặt giải quyết.”

Đủ âm hiểm, nguyên lai đây là di truyền!!

“Trẫm..... sẽ chờ người trở về.”

Lâm Hoài cả người chấn động, hắn nghe ra lời này có bao nhiêu là sự thật.

“Ân, sẽ mang về tin tức tốt!” Quay đầu mỉm cười, ngay cả ánh mắt trời cũng không xán lạn đến như thế, hé ra vẻ mặt mang theo tính trẻ con, giảo hoạt cùng cơ trí, thiên địa đều lâm vào động dung. Tự tin, xinh đẹp, thú vị, trí tuệ, đây là đứa con thuộc về Lâm Lam Đế y, chỉ có người như vậy, mới có thể cùng y kề vai sát cánh, cũng chỉ có nhân tài như vậy mới có thể bồi y tuổi già cô đơn. Bỗng nhiên, y rất cuộc không thể buông tay.....

25. Chương 25

“Đây là cái gì?” Lâm Hoài hồ nghi nhìn chằm chằm vào kì quả màu tím trước mặt, đây là vừa rồi Lâm Lam Đế lấy tới. Trái cây thông tử, gặp ghèn, cắt ra có rất nhiều mủ chảy ra.

“Tử quả, rất bổ thân mình.” Lâm Lam Đế không chịu buông tay cho hắn đi xuống, “Qua vài ngày là sinh nhật 6 tuổi của người.”

“Ta còn tưởng người không biết.” Âm phúng Lâm Hoài gặp giã không ra, rõ ràng tùy tiện hướng vào trong ngực Lâm Lam Đế rút vào càng sâu.

“Ha ha..... Cho rằng ta sẽ không tổ chức tiệc mừng sắp đến 6 tuổi của người giống như lần giúp người sinh nhật 5 tuổi mà giận dỗi?”

Thừa nhận không vui chẳng khác nào giận dỗi, ý của y hắn là một tiểu thí hài!! Lâm Hoài không cam lòng, cũng không muốn lắc đầu, ý muốn trả thù dâng lên, há mồm cắn vào cô Lâm Lam Đế, nhất quyết có chết cũng không buông.

Lâm Lam Đế cũng không giận, một bàn tay linh hoạt tiến vào bên trong quần áo Lâm Hoài, ở nơi eo nhỏ mềm mại vỗ nhẹ khinh cong.

“Cáp..... Ngô ân.....” Vô lực trốn tránh, nhưng như thế nào cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay Lâm Lam Đế. Đem đầu gác ở hõm vai Lâm Lam Đế, đôi môi anh đào thường thường ma sát làn da lửa nóng của Lâm Lam Đế.

Ngay khi Lâm Hoài sắp đứng không vững, Lâm Lam Đế dừng lại động tác, “Người mới 6 tuổi.”

“..... A.....” Thở phào khải khí, chờ trên mặt ửng hồng thối lui, Lâm Hoài đề bút viết: “Khi nào thì tứ quốc đàm phán hoà bình?”

“Còn sớm.” Lâm Lam Đế xoa xoa mái tóc rối loạn của Lâm Hoài, dây cột tóc nhất thời nằm ở trên mặt đất, “Còn hơn một năm. Trước tiên nói cho người, là muốn người có bước chuẩn bị.”

..... Thiết.....!!

Một năm trôi qua trong chớp mắt, Lâm Hoài mỗi ngày ăn chút thực vật bổ dưỡng, hiện tại thân mình chuyển biến rất nhiều, bộ dạng càng ngày càng rung động lòng người.

Dài nhỏ đại mi, chu đan môi đỏ mọng, liễm diễm tiến đồng, ánh tuyết da thịt, như mặc tóc dài, cả người liền lấp lánh như ánh mặt trời, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu làm người khác hồn xiêu phách lạc.

Người, đáp, ứng với, ta, đừng, quên.

Lén kéo qua Lâm Lam Đế nhắc lại. Lâm Hoài sợ y quyết nợ, sau đó khó mà tính sổ được.

Lâm Lam Đế cười cười: “2 tháng, không được nhiều hơn một canh giờ.”

Le lưỡi, thật so đo!! Lâm Hoài cười hì hì vén rèm tiến vào xe ngựa, động tác thập phần tính trẻ con. Lâm Khiêm thấy thế không nói, gã biết, cho dù phụ hoàng có sủng ái thập nhất hoàng đệ nhiều thế nào đi nữa, cũng không thể cho hắn ngồi vào ngôi vị hoàng đế, người không ngôn ngữ, là khuyết tật cả đời của hắn.

“Nhi thần xin phép lên đường.” Lâm Khiêm cung cẩn quỳ xuống, gã không dám giống Lâm Hoài không quy không củ như vậy. Lạnh đạm điểm đầu, Lâm Lam Đế nháy mắt khôi phục thành đế vương lạnh lùng vô tình.

Đoàn đặc phái viên chậm rãi theo xe ngựa “chi nha” hướng nơi tứ quốc đàm phán hoà bình—— Hà Thành, chạy tới.

Đoàn đặc phái viên ngoại trừ 2 vị hoàng tử ra, còn có đương triều hộ bộ thị lang Tề Tu, tiếp theo là vài vị võ tướng, đại mã kách xù theo ở phía sau, phá lệ uy phong.

Người có thể đi theo đều là tinh anh trong tinh anh, đặc biệt là các vị võ tướng này, có chút là cao thủ cầm quân trăm dặm mới tìm được một, có chút thậm chí là ám vệ của hoàng thân quốc thích!! Xem ra Lâm Lam Đế là muốn đảm bảo an toàn tuyệt đối cho 2 vị hoàng tử cùng Tề Tu.

Tuy rằng kiếp trước đi qua không ít địa phương, bắt quá từ khi đến nơi này, Lâm Hoài còn chưa có dịp xem qua bên ngoài đâu, suốt ngày chỉ ở trong cung điện, làm cả người sắp mốc meo. Lúc này tránh không được hưng phấn mà đẩy ra tiểu liêm bên trái xe ngựa, một đôi mắt thẳng tắp xem bên ngoài.

Lâm Khiêm đã từng được xuất cung, không có quan tâm nhiều đến như vậy, bắt quá nhìn hành động của Lâm Hoài, chỉ nhìn chứ không ngăn cản.

Tề Tu lại trầm mặc, rõ ràng nhắm mắt nghĩ ngợi.

“A..... Nha.....” Ngần ngừ phát ra hai tiếng kêu la, Lâm Hoài liền phát không ra âm, khê khụ hai tiếng, ngăn chặn tâm tình kích động.

Lâm Khiêm kỳ dị liếc hắn một cái, gã còn không có nghe qua Lâm Hoài phát ra “A a” cảm thán đâu!

Thầm than, đáng tiếc gương mặt mỹ mạo như vậy, thanh âm lại khàn khàn, quả thật đây chính là tỳ vết. Lâm Khiêm lắc đầu.

Nhưng thật ra Tề Tu đã mở mắt, nhìn về phía Lâm Hoài, hắn nghĩ như thế nào cũng không ra, Lâm Lam Đế luôn luôn anh minh tại sao lại đưa một người câm đi tham gia tứ quốc đàm phán hoà bình, chẳng lẽ không sợ thập nhất hoàng tử này làm xấu mặt, hay là căn bản không đem tam quốc khác để vào trong mắt?!

26. Chương 26

Lâm Hoài không thể không cảm thán giao thông không phát triển nha, xóc nảy hơn một tháng mới rút cuộc trông thấy tường thành cao ngất nơi Hà Thành.

Uy nghi..... Tường thành thật uy nghi a!! Kích động đến run rẩy, nếu không phải Lâm Khiêm lôi kéo hẳn, nhất định hẳn đã vọt tới dưới tường thành trái phải nhìn cho thoả mắt.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, Lâm Hoài thu thể không được, thân thể nhất thời văng ra phía bên ngoài xe ngựa.

Vô quan đánh xe ngựa phản ứng cực nhanh, thân mình chớp lên, tay phải vươn ra đem Lâm Hoài kéo lại, nếu chỉ chậm một giây, chỉ sợ Lâm Hoài đã ăn một ngụm đất.

“Ách..... Nôn..... Khụ khụ.....” Lâm Hoài vốn trải qua một tháng chạy đi thân mình đã không tốt, này một cái ngã, huyết sắc trên mặt so với thủy triều rút đi còn nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, môi đỏ mọng cũng lộ ra màu xanh, giãy khai khỏi tay vô quan, chạy đến một bên phun, giống như muốn đem dạ dày đều nhỏ ra mới cam tâm.

Trước mắt biến thành màu đen, ngay cả cước bộ cũng bắt đầu thất tha thất thểu, cơ hồ trực tiếp ngã quỵ.

Lâm Khiêm biết thân mình hẳn yếu ớt, thậm chí không tốt, vội vàng chạy đến đem người ôm vào trong ngực, phân phó: “Đi tìm thầy thuốc, chúng ta đi tới sứ quán trước.” Từ trong đội ngũ, một người gầy gò đi ra, huy tiên hướng trong thành phóng đi.

“Thập nhất hoàng đệ, thập nhất hoàng đệ!” Lâm Khiêm khinh gọi, thấy Lâm Hoài mặc dù mơ hồ, nhưng vẫn có chút phản ứng, lo lắng trong lòng rốt cuộc buông. Phụ hoàng cực độ sủng ái Lâm Hoài, bọn họ cũng không dám đem hắn xem như vật phẩm để mà tranh đoạt, huống chi hiện tại là đang tham gia tứ quốc đàm phán hoà bình, hoàng tử một quốc gia xảy ra chuyện cũng không hảo, vả lại, dựa theo sủng ái mà phụ hoàng đối với Lâm Hoài, nếu hắn ở trên đường có cái gì không hay xảy ra, chính mình có thể chịu không nổi trách phạt!

Lâm Hoài ở trong ngực Lâm Khiêm lui thành một đoàn, giống như một chú mèo nhỏ.

Xe ngựa có thể phóng hoàn tốc độ, nhất thời vũng vàng rất nhiều. Tề Tu yên lặng nhìn sắc mặt Lâm Hoài xanh trắng, gã không nghĩ tới thân mình thập nhất hoàng tử này cốt nhược thành như vậy, lúc trước nghe người ta nói Lâm Lam Đế đem tử quả mỗi ngày gọi người đưa tới cho Lâm Hoài ăn, gã còn có chút không cho là đúng, kết quả xem ra, thân thể hoàng tử này quả thật không xong, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của gã.

Xe ngựa rốt cuộc dừng lại, còn không chờ vô quan đẩy ra màn, Lâm Khiêm trực tiếp ôm Lâm Hoài nhảy xuống xe, lo lắng thẳng tiến sứ quán.

Quan viên đứng ở cửa nghênh đón hai mặt nhìn nhau, đi cũng không được, không đi cũng không phải, liền xử ở tại chỗ, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt.

” Hoàng tử quốc gia ta thân thể bệnh nhẹ, thỉnh chư vị thông cảm.” Tề Tu thở dài, không thể không đi ra đánh cái giáng hoà.

“Nga? Ta đây chạy nhanh đi tìm thầy thuốc.”

“Đa tạ.” Tề Tu phát tay ý bảo vô tướng đi theo cùng tiến sứ quán, “Chúng ta đã có thị vệ đi tìm rồi.”

“Tứ quốc đàm phán hoà bình sẽ bắt đầu, hy vọng hoàng tử quý quốc sớm ngày khang phục.” Về mặt làm như lo lắng, quan viên nghênh đón cười đến thực giả.

Nhưng thật ra người ước gì hoàng tử quốc gia của ta toàn bộ chết hết đi?!! Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Tề Tu vẫn là hảo tính tình cảm ơn, “Một tháng chạy đi, ta cũng mệt mỏi, không tiến.” Nói xong xoay người bước đi.

Hà Thành, là cách Lâm quốc gần nhất, cũng là biên giới của đối thủ một mắt một còn với Lâm quốc. Mọi sự đều phải thật cẩn thận.

Lâm Quốc cùng Uy quốc thật sự gần, mà An quốc cùng Nam quốc cách xa Lâm quốc, trung gian đều phải qua Uy quốc.

“..... Hảo hảo nghỉ ngơi liền vô sự.” Thầy thuốc lau lau mồ hôi, tam hoàng tử Lâm quốc này không khỏi thật là đáng sợ đi, gã xem bệnh cho tiểu hài tử này, tam hoàng tử liền vẫn âm trầm sẫm soi nhìn gã, nếu một cái không đúng, tựa hồ sẽ nhảy dựng lên cắn người.

“Chỉ là mệt nhọc quá độ?” Sự tình có liên quan đến Lâm Hoài, mà hiện tại thân ở tại Uý quốc, Lâm Khiêm không thể không cẩn thận một chút.

“Đúng vậy.” Tay áo thầy thuốc đều ướt đầm vì mồ hôi, “Vị công tử này trời sinh thể nhược, chịu không nổi mệt nhọc, tuy rằng mấy năm gần đây tịnh dưỡng tốt một chút, bất quá không nên thời gian dài.....”

“Đi xuống đi, đi xuống đi.” Nghe lão đại phu tựa hồ nói cái gì đó không hảo, Lâm Khiêm không kiên nhẫn gọi người mới thầy thuốc đi ra ngoài.

“Khụ.” Lâm Hoài đã sớm tỉnh, ghen cười đến mức hần đau khổ, lục phủ ngũ tạng đều muốn lệch vị trí.

Lâm Khiêm tức giận nói: “Thân thể chịu không được không cần cố chịu, người muốn hù chết ta à?”

Lâm Hoài nhấp nháy mắt, bĩu môi ý bảo Lâm Khiêm đem chỉ bút lấy lại đây. Không nghĩ tới Lâm Khiêm lại nhanh chóng cự tuyệt: “Không được, người vẫn là ngủ đi. Chờ khi nào người khôi phục, khi đó mới được ngồi dậy.”

Lâm Hoài vừa nghe không vui ý, giãy giụa định đứng lên.

Lâm Khiêm lập tức tiến lên ngăn chặn hần, rất có khí thế mệnh lệnh: “Ngủ! Hiện tại chúng ta đang ở Uý quốc, người cần trong thời gian ngắn nhất để khôi phục!”

Hần không phải tiểu hài tử, đành phải nằm xuống nghỉ ngơi.

“Tam điện hạ, Uý quốc phái người đến.” Ngoài cửa, một người dè thấp thanh âm nói.

Cười lạnh, trong mắt Lâm Khiêm bính ra ánh sáng lạnh như băng, “Mới nói cho bọn họ thập nhất hoàng đế bị bệnh, cứ nhiên tới nhanh như vậy!!”

27. Chương 27

Lâm Khiêm này vừa đi, liền đi hơn nửa ngày, đợi đến lúc Lâm Khiêm trở về phòng Lâm Hoài đang nằm, liền thấy Lâm Hoài mặt nhợt nhạt, ra vẻ đầy khổ sở nhìn chằm chằm Tề Tu.

Y không cần nhìn cũng biết Lâm Hoài là đang bất mãn với vị thuốc đông y trong phòng. Thời điểm y đi nhớ tới ở trong cung, thái y cho cung nữ ở thiên điện Nhân Thục Cung của Lâm Hoài ngao được, vì thế trước khi đi y cũng phân phó thị vệ ở trong phòng Lâm Hoài làm như vậy, sau đó lại bảo Tề Tu trông chừng Lâm Hoài, là vì sợ Lâm Hoài chịu không nổi hương vị này mà chạy trốn.

“Lâm Khiêm, người đã trở lại.” Tề Tu giống như nhìn thấy cứu tinh hai mắt sáng lên, thập nhất điện hạ thật đúng là khó đối phó, gã thà rằng đi đối mặt với âm mưu thủ đoạn của bọn người trong Uý Quốc còn dễ hơn. Tề Tu cùng Lâm Khiêm quan hệ không tồi, những lúc riêng tư đều lấy danh tương xứng, này một kích động, Tề Tu ngay cả lễ tiết đều quên mất.

Tội ác a tội ác..... Lâm Hoài dùng ánh mắt đáng thương rưng rưng như vậy đảo qua đến, đây đều làm cho Tề Tu cùng Lâm Khiêm đồng thời nổi lên thương cảm.

“Nhấn nhấn đi, trước kia đều nhấn qua lâu như vậy rồi.” Lâm Khiêm không tự giác phóng nhu thanh âm.

“Ngô..... Ân.....” Lâm Hoài ở trong lòng ngửa mặt lên trời kêu than, không cần a a, ta chán ghét vị thuốc đông y a a!!

Tề Tu nhíu mày, gã hoàn toàn không hiểu Lâm Hoài không tiếng động đang nói cái gì đó, nhất thời như đầu vô cùng. Lâm Khiêm cùng Lâm Hoài thời gian ở chung cũng không dài, kiên trì đoán: “Chịu khổ?”..... Hoàn toàn thay đổi phán đoán.

Ai muốn chịu khổ!!? Lâm Hoài trừng hai mắt, giống như muốn phun ra lửa.

“..... Người thân mình khoẻ nhiều?” Xấu hổ nói sang chuyện khác, Lâm Khiêm chưa từng chật vật qua như vậy, kỳ thật cũng là do y dung túng Lâm Hoài, bằng không như thế nào tùy vào Lâm Hoài hồ nháo, “Ngày mai buổi chiều tứ quốc đàm phán hoà bình sẽ cử hành.”

Lâm Hoài gật đầu, ngón tay hướng về phía chỉ bút bị phóng đằng xa kia.

“Người chuẩn bị hướng tam quốc khác đưa ra cái gì?”

“Cho dù ký hiệp ước, cũng giống nhau sẽ đổi ý.” Lâm Khiêm cười lạnh, “Ba năm trước đây Uý Quốc không phải là như thế này sao? Nói cái gì không trọng yếu, mà là nhìn xem thực lực hoàng tử đối phương.”

Khó trách Lâm Lam Đế nói hoà ước tứ quốc không để ở trong mắt, nguyên lai..... Đã có tiền lệ quốc gia đùa giỡn nha!

“Ngay cả như vậy, cũng phải đem về ích lợi lớn nhất!” Quy tắc của Lâm Hoài là: nếu đã làm thì phải làm được tốt nhất, làm không được tốt nhất, thì cũng phải làm được rất tốt!!

“Thập nhất hoàng đệ có ý tưởng gì?”

“Không có. Bình lai tương đáng *!” Lâm Hoài cười với vẻ mặt vô lương. Hắn vốn không phải là tín nam thiện nữ gì. Tâm Tề Tu mạnh run lên, có lẽ ngoại trừ Lâm Lam Đế ra, tất cả mọi người nhìn lầm Lâm Hoài, nghĩ rằng hắn là một người trời sinh thể nhược, hoàng tử cầm cái gì bổn sự cũng không có, bất quá là một phế vật, không có học võ, ngay cả trường thái học cũng là đi ba ngày, hai ngày phơi nắng đã hôn mê..... Là nguy trang? Hay là..... Bất quá may mắn hắn là cầm điếu, bằng không hoàng thất không loạn mới là lạ.

Tề Tu đã nghĩ oan uổng cho Lâm Hoài rồi, Lâm Hoài chỉ là sợ phiền toái mà thôi, chỉ cần phiền toái không tìm đến trên người hắn, hắn mới lười vận động. Làm việc toàn bộ dựa vào chính mình cao hứng, kiếp trước làm không được, kiếp này làm được, miễn bàn hắn cao bao nhiêu hứng.

“Người không nghĩ ngơi?”

“Không có khả năng nghỉ ngơi. Một hồi hoàng tử tam quốc sẽ đến.” Lâm Khiêm nói được chắc chắn.

“Thám thính tin tức?”

“Không tồi, cho dù không biết ngày mai ta sẽ nói cái gì, bọn họ cũng muốn trước sờ thấu tính cách của ta, sau đó ngày mai..... Không..... Về sau dễ đối phó ta.” Lâm Khiêm cười nói, “Người cũng đừng ra mặt. Có ta cùng Tề Tu đi ra ngoài ứng phó là được rồi, lấy cơ thân thể đang bệnh nhẹ không thể tiếp, rất quang minh chính đại.” Nói xong, Lâm Khiêm trêu chọc nháy mắt với Lâm Hoài.

..... Quang minh chính đại cái đầu người.

Sắc mặt tái nhợt vì tức giận mà đỏ bừng lên, trong mắt là ánh ngược ánh sáng của ngọn nến, coi như trở thành lốc xoáy, kẻ khác không tự chủ sẽ bị hấp dẫn trầm mê.

* Nguyên là “Bình lai tương đáng, thuỷ lai thổ yểm”. Ý nghĩa là phải căn cứ vào tình huống cụ thể mà ra biện pháp thích hợp. Thành ngữ này có từ đời Nguyên.

28. Chương 28

Lâm Hoài mọi nơi đánh giá, ánh mắt dừng ở một bình bác sơn lư hương, không thể không cảm thán, tuy rằng là sứ quán, nhưng mà tài nghệ thấp hương thật không được tốt lắm.

Thấp hương, đã trở thành ham mê của xã hội thượng lưu, có thể nói đã đạt tới nồng nổi điên cuồng. Lấy hội dâng hương, lấy hương hiển vị, đó là mục đích cũng là thủ đoạn. Dâng hương tốt nhất xuất xứ từ An Quốc, nguyên liệu dâng hương An Quốc, có thể làm cho các quốc gia quyền quý tranh nhau mua, vung tiền như rác, cơ hồ trở thành một loại bệnh trạng cuồng nhiệt.

Đầu hội dâng hương ở các thành phố lớn đều có, bất quá những người tham gia, phần lớn đều là hiển hách nhất thời, phú giáp một phương, cũng đối dâng hương vô cùng mê thích.

Lở nhỏ trên bác sơn lư hương chậm rãi dâng lên khói nhẹ, bàn cuốn, tiêu tán. Mùi huân nồng đậm làm cho người dùng buồn ngủ. Nhưng được hương này đã sớm bị loại hương vị quá phạn khác đuổi đi.

Lâm Hoài không khỏi nhớ tới tình cảnh khi chính mình lần đầu tiên thắp hương..... Đột nhiên, rất tưởng niệm cái người mặc long bào luôn ôm ấp hân khi ngủ..... Lâm Lam.....

Àn? Ta nghĩ đến y làm cái gì?! Y thích ta là chuyện của y! Ta làm gì phải nghĩ tới y chứ..... Lâm Hoài đột nhiên thanh tỉnh, không ngừng thôi miên mình, thậm chí cố ý quên đi chuyện hân đáp ứng Lâm Lam Đế.

Chờ khi Lâm Hoài lại trợn mắt, mặt trời đã muốn lên cao.

Thảm, tứ quốc đàm phán hoà bình!!

Lâm Hoài “Sưu” một cái nhảy dựng lên, bắt đặc dĩ huyết áp thấp làm cho mắt hân tối sầm liền ném tới trên mặt đất. Thị vệ ngoài cửa vừa nghe động tĩnh, phá cửa mà vào, kết quả liền thấy thập nhất hoàng tử Lâm Quốc không hề hình tượng quý rập trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn.

“Điện hạ không sao chứ?” Gã là cấm quân trong cung, tự nhiên biết Lâm Lam Đế đối Lâm Hoài sủng ái đạt tới nông nổi biến thái như thế nào, bay nhanh đến ôm lấy Lâm Hoài, đặt ở trên giường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn ngực bởi vì té ngã mà bán lộ ra, hai khoả đầu đỏ đứng thẳng, đầu óc gã đột nhiên “oanh” vang, trời ạ, gã còn chưa có cưới vợ a, hấp dẫn như vậy..... Nếu chịu không nổi..... Chắc gã sẽ bị năm ngựa xé xác thôi!!

Hoàn hảo ông trời nghe được gã cầu nguyện, Lâm Khiêm khoan thai đi vào nhà, sững sốt, “Người đi ra ngoài trước.”

Thị vệ như được đại xá, chạy nhanh cúi đầu đi ra ngoài.

“Ta nghe thấy động tĩnh lại đây nhìn xem, đau không?” Lâm Khiêm vốn là muốn gọi Lâm Hoài nên xuất phát, kết quả thấy một màn hí kịch, y làm sao mà nhìn không ra trong mắt tên thị vệ kia đang có thiên nhân giao chiến? Đáng tiếc Lâm Hoài đối mị lực của chính mình không tự biết.

Tả hữu lúc lắc đầu, Lâm Hoài chạy nhanh thay y phục, nhìn thấy Lâm Khiêm mặc giáng y chính trang, hân biết, hân lại hoa lệ ngủ quên!!

“Không cần phải gấp gáp, còn có nửa canh giờ.” Lâm Khiêm cười nheo nheo mắt.

Cái gì không cần phải gấp gáp a, bình thường không phải đi đến trước tiên sao? Hồ nghi nhìn chăm chăm Lâm Khiêm, động tác mặc quần áo nhưng thật ra không chậm, kết quả một chút manh mối cũng chưa nhìn ra từ trên mặt y. Thất bại cúi đầu toàn lực đối phó quần áo.

Con thỏ dường như tiến vào xe ngựa, thấy Lâm Khiêm như trước chậm rì rì, nhịn không được dùng sức lôi kéo Lâm Khiêm.

“Đi trễ một chút không sao.”

“Mới là lạ.”

Trong tay áo Lâm Hoài ẩn giấu một điệp chỉ thật dày, đến lúc đó có cái gì muốn nói, liền trực tiếp lên giao cho Lâm Khiêm, thần không biết quỷ không hay, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm quan khó lường. Đường nhiên, Lâm Khiêm đã đồng ý, vốn Lâm Hoài liền đủ hấp dẫn ánh mắt người khác, đặc biệt là nam nhân, vạn nhất phát ra chỉ ngữ gì đó kinh người, nửa đường xảy ra cướp người hay gì gì đó, y cũng không hảo cùng Lâm Lam Đế công đạo, ai dám cùng Lâm Lam Đế nói: Lâm Hoài bị ta lộng đánh mất rồi. Cho nên không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, tuy rằng y đối Lâm Hoài còn không rõ ràng, cẩn thận vẫn là thượng sách.

“..... Trên dưới một khắc nữa sẽ đi.” Đối mặt Lâm Hoài oán trách, Lâm Khiêm cũng có loại cảm giác vô lực chống đỡ.

29. Chương 29

Nói không nên lời khi việc ngoài dự kiến chỉ vì thực tế gạt người.

Trong ấn tượng của Lâm Hoài, đàm phán hoà bình là nơi nếu không phải là cung điện thì hẳn là một nơi trống trải nghiêm túc. Bất quá mới vừa nhắc lên màn hình xe ngựa, hai mắt hắn đã gặp gao trùng lớn, như bị sét đánh cả người cứng ngắc.

Này này..... Đây là đi đập thanh a?!! Lâm Hoài thật sự là không thể đem chi cảnh trước mặt cùng việc đàm phán hoà bình cảm thấy có tí tẹo quan hệ gì.

Dòng nước lượn lờ uốn khúc, ánh mặt trời sáng rọi. Hoàng tử tam quốc khác đang ngồi trên chiếu, cách xa nhau một khoảng, trêu ghẹo nhau. Trúc xanh che phủ, gọi lên một trận “sàn sạt” động tĩnh, tựa như đỉnh đầu thuy vân, thanh thanh xinh đẹp.

“..... Thập nhất hoàng tử?” Tề Tu cười khỏ, Lâm Hoài ngăn trở gã không thể xuống xe.

“A.....” Mạnh bình tĩnh, Lâm Hoài ngượng ngùng cười cười, nhảy xuống xe ngựa. Thật xinh đẹp, thể ngoại đào viên cùng cao nhân trong truyền thuyết nha!

“Lâm Khiêm người đã tới!! Nếu không đến, có thể bọn họ sẽ đem ta lột.” An Túc cọt nhả, lấy tay vuốt ngực làm ra bộ dáng tiểu sinh sợ sệt, ánh mắt rơi xuống trên người tiểu thân ảnh bên cạnh Lâm Khiêm—— ước chừng so với Lâm Khiêm thấp hơn một cái đầu, cả người tinh xảo như ngọc, “Vị này chính là hoàng đệ người?”

“Lâm Hoài. Thập nhất đệ đệ ta, sợ người lạ thật sự, thân thể cũng không hảo, các người không cần khi dễ hắn.” Lâm Khiêm lời kéo Lâm Hoài ngồi xuống, âm thầm đề phòng.

Cái gì sợ người lạ! Ta mới sợ tên đại đầu quỷ như ngươi! Mặc dù ở trong lòng đang rống giận, bất quá trò hay là phải phối hợp diễn, cho nên liền hơi hơi cuộn lại thân mình dựa vào Lâm Khiêm, quả nhiên, ánh mắt dò xét của hoàng tử tam quốc khác cuối cùng thu liễm lại không ít.

” Ngồi đối diện chúng ta chính là An Túc, An Duy của An Quốc. Bên phải là Uy Quốc: Vệ Khánh, Vệ Mẫn. Bên trái chính là Nam Quốc: Nam Thanh, Nam Du.” Lâm Khiêm mỉm cười nói nhỏ, ở trong mắt người khác chính là hình tượng một ca ca đang chiếu cố đệ đệ thật là tốt, “Ta cuối cùng cảm thấy Uy Quốc bất hảo tâm, người cẩn thận một chút.”

Nhu thuận điểm đầu. Tề Tu phía sau hành lễ cũng ngồi ở bên cạnh Lâm Hoài, “Vệ Mẫn người này thể lực không quá lớn, tuy rằng vài năm gần đây cực được sủng ái, bất quá năng lực gì cũng không có.”

..... Người đây là đang bắn lén ta sao? Lâm Hoài tuy rằng biết Tề Tu cũng là lo lắng, lại không ác ý, bất quá vẫn nhện không được tức giận.

Ở trong mắt hoàng tử tam quốc khác, Lâm Quốc thật ra có điểm thú vị, tuy rằng Lâm Khiêm đích xác rất lợi hại, bất quá tiểu hoàng tử này..... Vừa thẹn thùng, vừa nhát gan..... Thể nhưng không biết đây là tình hình thực tế hay là giả vờ, nếu là giả vờ vậy thì mật thám mà bọn họ sắp xếp ở Lâm Quốc có vấn đề. Bọn họ đều biết, hoàng tử này trời sinh thể nhược, miệng không thể nói, mà một người như Lâm Lam Đế, lại có thể sủng ái hắn, thậm chí cho hắn đến tham gia đàm phán hoà bình, hoặc là đem hắn thành vật hi sinh hoặc là Lâm Hoài rất có năng lực, chưa lộ ra mà thôi.

“Thời gian cũng kém không nhiều lắm.” Vệ Khánh nói, trên mặt một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lâm Khiêm lười biếng, không buồn mở miệng. Hoàng tử Nam Quốc, An Quốc cũng đều bảo trì trầm mặc.

Vệ Mẫn không khỏi cười, “Nếu các vị không chịu lên tiếng trước tiên, vậy để Uy Quốc chúng ta mở đầu vậy.”

Àn? Tựa hồ cùng mật thám tình báo về có chút khác biệt nha? Là một tên phản trư ăn lão hổ hay là có người đã chỉ điểm trước? Đáy mắt Lâm Khiêm hiện lên một tia sắc bén, liếc mắt nhìn Vệ Khánh một cái.

“Trải qua ba năm chiến tranh trước đây, ta nghĩ kinh tế các quốc gia đều có chút trì trệ, ” Vệ Mẫn nhìn quanh mọi nơi, thấy hoàng tử các quốc gia bắt đầu có chút tinh thần, mới tiếp tục nói.”Uý Quốc hy vọng lẫn nhau buông khúc mắc, làm hợp tác sâu sắc.”

Tiền nhân không biết xấu hổ a tiền nhân, rõ ràng ba năm trước đây chính các người khơi mào chiến tranh, hiện tại lại giả vờ lấy sắc mặt vô tội mà biện hộ. Lâm Hoài vội vàng cúi đầu che giấu chính mình không ngừng run rẩy.

” Hợp tác như thế nào?” An Dục vẻ mặt ngưng trọng.

“Hy vọng có thể đến trung tâm thành thị kinh thương.”

Những lời này không hề nghi ngờ là một quả bom vừa được ném ra!

Người trong tứ quốc có hiềm khích lẫn nhau, vẫn chỉ cho thương nhân tam quốc khác ở biên thành kinh thương, giống nhau không được tiến vào thành thị bên ngoài biên thành, vi phạm trăm. Cho nên phái mật thám cũng chỉ có thể phái đến biên thành, nếu mua chuộc được dân bản xứ, như vậy chuyện xấu rất lớn. Nhưng một khi cho phép ở trung tâm thành thị kinh thương, nói cách khác, ngoại trừ hoàng cung, địa giới nào đều có thể đi, hoàn toàn có thể chính đại quang minh phái mật thám thăm dò từng ngõ ngách.

“Có thể.” Xoát xoát trên giấy viết xuống hai chữ, Lâm Hoài xem như là hoàng tử phản ứng nhanh nhất, bất quá hẳn còn đưa cho Tề Tu cùng Lâm Khiêm nhìn.

“Lý do?” Lâm Khiêm cũng không vội vã cự tuyệt, dù sao nghị luận còn đến vài ngày mới chấm dứt, không cần phải sốt ruột.

“Lâm Quốc đã thay đổi lại trị, hướng chi người không bảo hấn đến mật thám, hấn sẽ không đến sao?”

Không cần chỉ ra, Lâm Khiêm cùng Tề Tu là người thông minh, một chút liền thấu hiểu.

Bọn họ đại lượng đến kinh thương, đưa tới tuyệt bút thuế ngân, tuy rằng trong đó có một bộ phận là mật thám, bất quá ở quốc gia chính mình, còn không phải tùy ý chính mình nắm trong tay ư. Hướng chi..... Bọn họ đã thay đổi chế độ ba tỉnh lục bộ, cơ cấu độc lập với nhau, không cho phép vượt cấp, càng không được hỏi, hay can thiệp. Cho dù mua chuộc được một người, bọn họ cũng chỉ có thể biết được một tiểu tiết mà thôi, ngược lại bọn họ lại mang đến ích lợi lớn cho Lâm Quốc.

Vệ Khánh mặt lộ vẻ kinh dị, Lâm Khiêm thế nhưng ngay lập tức liền khôi phục bộ dáng dày dạn, giống như không đem đề nghị này cảm thấy trọng yếu. Chẳng lẽ hẳn nghĩ ra biện pháp đối phó? Gần đây Uý Quốc nghe thấy Lâm Lam Đế bốn phía cải cách, thậm chí hủy bỏ tả hữu Thừa tướng, bất quá thực lực của bọn họ hữu hạn, không thể thăm dò được quá xa, cho nên mới đưa ra đề nghị này, bọn họ cần mau chóng nắm bắt cải cách của Lâm Lam Đế! Không biết gì đó, luôn làm cho trong lòng người ta run sợ, đứng ngồi không yên!

30. Chương 30

Quả nhiên, trước hết lên tiếng trả lời chính là Lâm Khiêm, chỉ thấy hắn đối với Vệ Khánh cười, “Chúng ta đồng ý.”

Mạo hiểm càng cao, hiệu suất càng nhiều. Đề nghị này rất không tồi, trải qua ba năm chiến tranh trước đây, nguyên khí các quốc gia đều bị tổn hại lớn, các hoạt động bên ngoài toàn bộ chuyển tới sau lưng. Kinh thương ngay tại trung tâm thành thị, không thể nghi ngờ là phương pháp nhanh nhất, nhưng đồng thời cũng mang đến nguy hiểm lớn nhất.

“Chúng ta cũng đồng ý.”

An Túc, Nam Du đồng thời trả lời.

Vệ Mẫn hưng phấn mà cười, tựa hồ đã sớm đoán trước kết quả như vậy, “Vậy giải quyết một chút phương pháp cụ thể đi.”

Cả mấy ngày đàm phán hoà bình, chỉ có một mình Lâm Hoài là ngồi im lặng, ngay cả một chút ý kiến đều không có. Hết thấy đều là Tề Tu cùng Lâm Khiêm ứng phó, này không khỏi lại làm cho hoàng tử tam quốc khác lâm vào trầm tư, chẳng lẽ là bọn họ đã quá xem trọng vị hoàng tử Lâm Hoài ít tuổi nhất này rồi sao?

Tứ quốc đàm phán hoà bình chấm dứt, tâm tình Lâm Khiêm mấy ngày nay căng thẳng cuối cùng trầm tĩnh lại, “Ra đi.”

Trả lời Lâm Khiêm là một Lâm Hoài vô lực ngã quy.

“Lâm Hoài!!” Kinh hô, Lâm Khiêm ôm lấy Lâm Hoài, hân hoan cả mặt, môi tím tái, vừa thấy đã biết là trúng độc! Nổi giận quát mắng nhìn một lượt đại thần Uy quốc: “Nếu hân có cái gì vạn nhất, bản cung sẽ san bằng Uy quốc các ngươi!!” Sau đó toàn lực một cước đem đại thần đá bay đến đằng xa.

“Các ngươi tốt nhất lập tức truy ra hung thủ để cho bệ hạ nước ta một cái công đạo!!” Tề Tu cũng là phần hận, dựa vào sự thông minh mà Lâm Hoài biểu hiện ra, việc thay đổi ba tỉnh lục bộ kia rất có thể chính là do hân đưa ra, nếu một nhân tài như thế có mệnh hệ gì, không làm cho Lâm Lam Đế tức giận đến nổi điên mới là lạ.

Đoàn người Lâm quốc nhất thời trở nên sắc bén điên cuồng như gươm ra khỏi vỏ. Một đường chạy như điên, quả thật là thần chấn sát thần phạt chấn sát phạt! Dem 2 tháng lộ trình chỉ đến nửa tháng liền đã quay về.

Cả hoàng cung nơm nớp lo sợ, ai nấy đều biết trong quá trình tứ quốc đàm phán hoà bình, Lâm Hoài bị trúng độc hôn mê, toàn bộ đều dựa vào dược liệu quý mà bảo toàn được tính mạng, Lâm Lam Đế giận dữ, đối mặt sứ thần Uy quốc lại xem như phạm nhân, “Thập nhất hoàng tử của Lâm quốc ta ở Uy quốc các ngươi trúng độc! Nhất định phải giao ra hung thủ cho trẫm!!”

Sứ thần đáng thương biện giải vô dụng: “Này nhất định là vu oan!!”

“Vậy ngươi có căn cứ chính xác là bị vu oan không?” Lâm Lam Đế nguy hiểm nheo ánh mắt, đây là diêm báo y sắp động thủ giết người.

Sứ thần kinh hồn táng đảm: “..... Không có.”

“Ba tháng, Uy quốc tốt nhất trong vòng ba tháng đem hung thủ giao ra đây, bằng không như lời hoàng nhi ta nói, trẫm tuyệt đối sẽ san bằng Uy quốc!!” Liền ngay đại thần Lâm quốc nghe xong lời này đều nhin không được run rẩy, đã bao lâu chưa thấy qua đế vương này tức giận? Không ai có gan hứng lấy lửa giận của y, “Dem hân áp giải xuống! Khi nào Uy quốc giao ra hung thủ, khi đó sẽ thả người!”

“Tuân chỉ.” Cẩm quân không rên một tiếng đem người rời đi.

Xa xa còn có thể nghe thấy tiếng sứ thần thét chói tai cầu xin tha thứ.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão, tất cả mọi người không nghĩ tới Lâm Lam Đế sẽ phát sinh phản ứng lớn như thế. Xem ra bên ngoài truyền Lâm Lam Đế đối Lâm Hoài sủng ái cũng không phải lời đồn. Trong lúc nhất thời lòng người lo sợ.

Cũng có đại thần Lâm quốc cảm thấy đế vương thô bạo như thế là không ổn, bất quá Lâm Lam Đế khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng bâng quơ một câu liền đem ý niệm trong đầu của những người này đánh mất, cũng toàn lực duy trì Lâm Lam Đế.

Lúc ấy, y chỉ nói một câu: “Về ba tỉnh lục bộ, là phương pháp của Lâm Hoài.”

Chờ Lâm Hoài chuyển tỉnh, đã là một tháng sau.

Này một tháng, ngoại trừ lâm triều ra, Lâm Lam Đế cơ hồ một tắc cũng không rời chiếu cố hân, làm cho người ta không khỏi ngạc nhiên. Chỉ có Lâm Lam Đế tự mình biết là cơ nào sợ hãi khi mất đi vật nhỏ này.

“..... Bệ hạ.....” Thái y kiên trì không đi, kỳ thật là chân như nhũn ra rồi, này mỗi khi gã xem mạch, Lâm Lam Đế liền âm trầm theo dõi, mắt lộ ra hung quang, giống như đã đụng vào thứ gì đó không nên chạm vào.

Ôm Lâm Hoài vẫn hôn mê như trước, ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng vào thái y.

“Thập nhất hoàng tử..... Tuy rằng trời sinh thể nhược, bất quá dây thanh cũng không tổn hao nhiều, trải qua vài năm điều dưỡng, hẳn là..... Là có thể nói một ít câu ngắn gọn.” Một phen mồ hôi lạnh, quần áo gã đều bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp.

Tay run nhè nhẹ, Lâm Lam Đế cơ hồ vui mừng không lộ, “Lui ra.”

“Tuân lệnh” Thái y thân mình mập mạp, chạy trốn lại cực kỳ mau lẹ.

“Hoài nhi, nghe thấy không, người có thể nói.” Lâm Lam Đế thấp giọng nói, y rất không hiểu, theo lý thuyết, giải được không vấn đề gì, đã uống nửa ngày, nhưng người này vẫn không có dấu hiệu chuyển tỉnh.

“Ngô.....” Người trong ngực không khí lực rên rỉ, hẳn đã sớm tỉnh, chỉ là không có sức mở mắt mà thôi. Hẳn không tỉnh, cũng chỉ có thể uy thức ăn lỏng, cho nên hẳn không có khí lực, cũng mệt chết đi.

Lâm Lam Đế nghe được thanh âm này, vui vô cùng, vội vàng nói: “Đói bụng?” Kia bộ dáng quả thật là thành con giun trong bụng hẳn.

“Truyền lệnh!”

Không thể không nói, hiệu suất đích xác cao. Mới phân phó một hồi, đã đưa đến một bàn tràn đầy thức ăn.

Lâm Hoài đói lả, Lâm Lam Đế không dám uy nhiều lắm, chỉ cho hẳn ăn non nửa bát liền ôm hẳn quay về giường, không khỏi phân trần làm cho hẳn nghỉ ngơi.

Hẳn rất muốn kháng nghị, bất quá..... Không khí lực..... Lời thái y nói hẳn cũng nghe thấy, hẳn thật cao hứng vì có thể nói, lúc còn viết chữ, cổ tay hẳn thật chịu không nổi.

Thần sắc phức tạp nhìn liếc mắt một cái người đang nhắm mắt nghỉ ngơi kia, ánh mắt dừng ở mái tóc đã bị chuyển thành thuần trắng, chung quy không nói gì thêm. Mang theo một chút an tâm, y cũng cảm thấy có chút mệt. Thì ra..... Nhìn thấy người mình thích bị thương..... Là tim đập nhanh khó chịu như vậy, tưởng tượng đến Lâm Hoài có thể rời đi, tim bị đâm thủng cũng chưa thấy đau như thế.

31. Chương 31

“Tỉnh?” Lâm Lam Đế mặc dù đang phê duyệt tấu chương, nhưng mắt y lại có thể quan sát bốn phương tám hướng, Lâm Hoài vừa mở mắt liền phát giác.

Ân? Đây là cái gì vậy? Lâm Hoài còn chưa kịp đối Lâm Lam Đế làm ra phản ứng, đã bị sợi tơ màu trắng quấn đến loạn thất bát tao trên cánh tay làm cho chú ý.

Lười nhìn kỹ nó là cái gì, muốn một cái kéo nó ra, kết quả mới vừa dùng một chút lực, da đầu liền đau nhức.

Lâm Lam Đế vội vàng ngăn cản Lâm Hoài, ôn nhu giúp hẳn chậm rãi cởi bỏ tóc triền ở trên cánh tay hẳn.

Tóc?? Tóc!!!!

Lâm Hoài suýt nữa hồn bay phách lạc, một đầu tóc đen của hẳn khi nào thì biến thành lão nhân đầu bạc thế này!!? Là khi nào!!?

Đối diện sắc mặt hẳn biến thành màu đen, Lâm Lam Đế ôm hẳn, xem thường: “Trắng liền trắng. Người tỉnh lại là tốt rồi.”

..... Ăn sai được? Tại sao lại trở nên ôn nhu như vậy? Lâm Hoài chần chờ giơ tay lên, cổ sức đặt ở trên trán Lâm Lam Đế, không phát sốt nha, chẳng lẽ là đầu óc bị người đánh một cơn? Không thể nào, ai dũng mãnh như vậy chứ?

Tư tiền tướng hậu, hần thủy chung là không rõ nguyên nhân.

“Dễ dãi cho Uy quốc.” Lâm Lam Đế cười lạnh, vốn y muốn nhân cơ hội này tấn công Uy quốc, dám hạ độc người thương của y, lá gan không nhỏ.

Ăn? Lâm Hoài lúc này mới mơ hồ nhớ lại, chính mình hình như..... đại khái..... tựa hồ..... trúng độc.

Bắt, được, hung, thủ?

“Đang ở hình thất.” Lâm Lam Đế nói lầm bầm, y nhất định phải làm cho cái tên hạ độc kia muốn sống không được, muốn chết không xong!”Hắn khai là muốn hạ độc Lâm Khiêm, kết quả bị người ăn nhầm.” Lâm Khiêm đã bị mắng một trận té tát, sau đó bị bắt đi bế môn tư quá.

Hình như là có việc như vậy..... Mấy ngày trước hắn đều giành lấy thức ăn của Lâm Khiêm để ăn..... Ách..... Tham ăn hồng việc nha!

Ta, muốn, đi, nhìn, xem.

“Không có gì đáng xem.” Lâm Lam Đế không cần suy nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt. Người nọ phỏng chừng chỉ còn thoi thóp, sắp chầu trời, vạn nhất bị Lâm Hoài nhìn thấy bộ dáng thê thảm của người nọ, hắn sẽ cho là y hạ thủ độc ác mà rời xa y, này có thể mất nhiều hơn được.

Không biết Lâm Lam Đế nghĩ gì nhưng Lâm Hoài âm thầm quyết tâm phải lên đi coi xem sao, dù sao..... Hừ..... Bị bắt được cũng không có gì..... Đại khái vậy đi.....

Ta, buồn, ngủ.

“Không phải mới tỉnh sao?” Bất mãn xoa xoa vành tai khéo léo của Lâm Hoài, Lâm Lam Đế ước gì người này vẫn cùng y thì thật tốt, nhưng y biết hiện tại không có khả năng, Lâm Hoài thân mình quá yếu.

Ta, buồn, ngủ, muốn, ở, một, mình, người, ở, bên, cạnh, ta, ngủ, không, được.

Một chút không phát giác lời này kỳ thật rất có hương vị làm nũng, Lâm Hoài một lòng tính toán chờ Lâm Lam Đế vừa đi sẽ lên đến hình thất nhìn, hắn không tin không ai sai khiến mà dám đối với hoàng tử một quốc gia hạ độc khi tứ quốc đang đàm phán hoà bình.

Lâm Lam Đế nhìn kỹ thấy mắt hắn thật là có chút mở không nổi, rốt cuộc đáp ứng rồi. Bất quá Lâm Hoài nói có y ở bên cạnh liền nghỉ ngơi không tốt, có thể lý giải thành Lâm Hoài cũng yêu thích y hay không?

Đại môn “chi nha” một cái, Lâm Hoài cố gắng hết sức ngồi dậy. Nhãn châu – xoay động, đi cửa chính khẳng định là không thể, phỏng chừng còn chưa đi quá hai bước đã bị thị vệ bắt trở về, cho nên kết luận chỉ có: đi cửa sổ, hơn nữa chỉ có thể đi một mình.

Ai ngờ một màn buồn cười là hắn từ trên ghế nhảy ra cửa sổ, đã sớm rơi vào trong mắt Lâm Lam Đế.

Lâm Lam Đế đau đầu vỗ vỗ cái trán, đã biết vật nhỏ này không có khả năng yên tĩnh, thân mình không tốt còn chạy loạn, tại sao một lần hai lần còn học không ngoan chứ?!

..... A a a thị vệ thiệt nhiều.

Mới từ trong bụi cỏ ở ngự hoa viên lộ đầu ra, Lâm Hoài lập tức lại lùi về. Phía bên phải cấm quân mới vừa đi, phía trước lại tới nữa!

Đi tìm chết đi, không có việc gì tuần tra cái gì chứ. Ăn no không có chuyện làm a.

Lâm Hoài cắn răng, đành phải mạo hiểm, thân mình men theo chân núi giả bên hồ, một tắc một tắc đi động. Chỉ cần một cái không cẩn thận, hắn sẽ rơi vào trong hồ. Rất không may chính là, kiếp trước hay kiếp này, hắn cũng là một con vịt trên cạn!!

32. Chương 32

Ở chỗ tối rình coi, Lâm Lam Đế vài lần đều thiếu chút nữa kiềm chế không được, trực tiếp muốn lao ra đem người ôm vào trong ngực, sau đó hảo hảo giáo huấn hắn một chút, không cần làm chuyện nguy hiểm khiến cho người ta lo lắng.

Kinh hồn táng đảm vượt qua hồ nước, Lâm Hoài mang loại khoái ý sống sót sau tai nạn, bất quá, chân như trước vẫn run nhè nhẹ vô lực, nghỉ ngơi một chút, lại bắt đầu nhẹ nhàng như mèo lén lút đi.

Kỳ thật kỹ thuật của hắn không được tốt lắm, sớm đã có cấm quân phát hiện tung tích của hắn, bất quá không dám nói mà thôi, đại nhân không dễ hầu hạ, còn tiểu nhân..... cũng giống nhau không dễ hầu hạ. Vào thời điểm Lâm Lam Đế đối với hắn sủng ái đạt tới trình độ chưa từng có được truyền bá, ngày đầu tiên đến trường thái học liền làm nhiệt độ không khí nóng lên khi “đổi đầu” cùng thái phó, hơn nữa càng ngày càng thái quá, vì thế có người đã nghĩ rằng, Lâm Hoài cùng Lâm Lam Đế đều chung một tính tình!! Đáng sợ!

Cấm quân ở trong lòng thầm kêu khổ, tiểu tử tông, người không hảo hảo nghỉ ngơi, nơi nơi chạy loạn làm cái gì nha, một hồi bệ hạ truy cứu để người xổng mất, không bị chém đầu mới là lạ. Thế nhưng bọn họ lại không dám can thiệp, ai chẳng biết Lâm Hoài là tối được Lâm Lam Đế yêu thích?! Chạy tới đối với Lâm Hoài khoa tay múa chân, sợ mạng không đủ?

Đương nhiên, Lâm Hoài không biết hành tung của hắn sớm bại lộ, còn một mình lẩn lút trong bụi cỏ rất đổi hăng say.

Thật vất vả Lâm Hoài mới vượt qua ngự hoa viên. Cấm quân tuần tra ngự hoa viên thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng tiểu tử tông này cũng đi rồi.

“Thập..... Thập nhất điện..... điện hạ!!” Thái giám canh giữ hình thất ở tây nam hoàng cung vừa liếc mắt một cái liền nhận ra Lâm Hoài, tiểu hài tử đầu bạc trắng, trên đời độc nhất một người, không còn ai khác!” Điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!!!” Thái giám quỳ mà không ngừng run run, tiểu ôn thần này sao lại đến đây? Không phải đang dưỡng bệnh sao!!?

Lâm Hoài yên lặng liếc gã một cái, nhắc chân liền đi vào bên trong.

“Người hạ độc ta bị nhốt ở chỗ nào?”

“Ở..... Ở hình phòng tận cùng bên trong.”

Quả nhiên, không ở hình bộ, mà là ở hình phòng “tư nhân” trong hoàng cung.

Thấy bóng Lâm Hoài vừa đi khuất, mới vừa đứng lên, đầu gối lại yếu đuối quỳ xuống, miệng bị Lâm Lam Đế che, “Dám kêu trẫm sẽ đưa người vào nơi này xem thử ra sao.”

Thái giám đáng thương rưng rưng gật đầu như gà mổ. Hôm nay chẳng biết là ngọn gió gì thổi qua, thập nhất điện hạ vừa mới đến, sau lưng bệ hạ lại giá lạnh.

Cẩn thận dẫn đường cho Lâm Lam Đế, chân thái giám run run. Sợ Lâm Lam Đế một cái không hài lòng liền đem gã tống đến nơi này, gã biết hình cụ nơi này lợi hại ra sao.

Lâm Hoài mới vừa tới gần hình phòng cuối cùng, đập vào mắt là một cổ huyết tinh khiến kẻ khác buồn nôn.

“Ai?!” Âm vệ đang chuẩn bị đối với tên cả người đều là máu tiếp tục gia hình kêu lên.

Lâm Hoài đi tới, âm vệ này hắn có biết, là một trong những người hộ vệ hắn đi Uy quốc.

“Thập nhất điện hạ? Điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế, ” Âm vệ lấp bắp kinh hãi, theo như gã biết, Lâm Hoài ít nhất phải nằm trên giường thêm vài ngày nữa mới có thể được Lâm Lam Đế thả ra cửa phòng, này..... Tựa hồ..... Là lén đi? Ngần vịn lần dừng bị Lâm Lam Đế biết, bằng không không hay ho chính là lũ hạ nhân bọn họ.” Nơi này không sạch sẽ, thỉnh điện hạ hồi cung.”

Nghe được ám vệ nói đến thập nhất điện hạ, người bị trói rõ ràng có một chút phản ứng, bất quá phản ứng không lớn.

Lâm Hoài ngồi ở một bên, đôi huyết ô không chút nào để ý.

“Hắn nói cái gì?”

Ám vệ kỳ quái liếc hắn một cái, hắn muốn đích thân thẩm vấn?!”Cái gì cũng không chịu nói, chỉ thừa nhận hắn hạ độc.”

Lâm Hoài nhủ mày, đem tờ giấy đã sớm viết tốt giao cho ám vệ, ý bảo gã đọc cho người nọ nghe.

Người bị trói huyết nhục mơ hồ, ngoại trừ da thịt trên mặt còn lành lặn, trên người tất cả đều là huyết nhục, máu chảy xuống mặt đất vang lên “Tí tách”, vô hạn khiến người ta sợ hãi.

“Điện hạ nói ‘ta không biết cái người gọi trung nghĩa là gì, cũng không muốn biết. Làm người gánh tội thay không phải chuyện dễ chịu gì, ta nghĩ người cũng hiểu biết đầy đủ. Đối phương cho người hứa hẹn to lớn gì, không ngại nói ra thử xem, làm cho ta mở rộng kiến thức là cái gì có thể mua tính mạng con người.’”

Đối ám vệ mà nói, mấy chữ mở đầu kia làm cho gã mắt trợn trắng, tại sao lại không quy củ như vậy?

Hắn nào biết đâu rằng Lâm quốc đối lễ nghi tôn ti thập phần coi trọng, đối thành viên hoàng thất không tôn kính, chính là tội lớn mất đầu! Hắn cũng hảo mệnh, vào thời điểm Lâm Lam Đế đối hắn cảm thấy hứng thú, ba lần bốn lượt không tuân thủ lễ nghi nói “Người” “Ta” cũng không bị truy cứu. Hiện tại Lâm Lam Đế lại ngầm đồng ý hắn vô pháp vô thiên.

Người bị trói toàn thân chấn động, rất nhanh lại im lặng.

“Một hồi chiếu theo phân phó của ta mà làm.” Lâm Hoài lại đưa cho ám vệ một miếng vải che mắt cùng tờ giấy có viết chữ.

Buồn bực mà đem mắt người kia buộc lại, ám vệ tuy rằng không biết Lâm Hoài muốn làm gì, bất quá gã cũng phải tuân mệnh, tuy rằng Lâm Hoài không có quyền lực quản ám vệ bọn họ, thế nhưng hiện tại gã ở hình phòng, đảm nhiệm thân phận thẩm vấn người này, nhất định phải nghe mệnh lệnh hoàng tử. Ám vệ vĩnh viễn không thể bại lộ thân phận!!

Lâm Hoài có phần hưng trí, rốt cuộc có cơ hội để đem bài tập tâm lý biến thái kia ra thực nghiệm thử!

Một tay lấy qua con dao nhỏ chậm rãi di động trên tay người kia, có thể làm cho gã cảm giác đau, nhưng vết thương không nghiêm trọng lắm.

“Ta muốn đem thịt trên tay người từng chút từng chút một cắt bỏ, cho đến khi thấy xương.” Ám vệ thấy thế, lưu loát tạo ra thanh âm cứ như một miếng thịt đã bị cắt đi, không thể không nói, giả cực giống. Người nọ chấn động, như trước không nói.

Ngay tại trên thân người nọ tiếp tục “chơi đùa”. Mà ánh mắt gã bị bịt kín, tất cả cảm quan đều tập trung ở lỗ tai, cảm giác sợ hãi từng chút một lan tràn dưới đáy lòng. Hơn nữa ám vệ cũng rất biết phối hợp “tiến hành” theo từng bước đi của Lâm Hoài, mà trên tay xác thực là đang truyền đến cảm nhận sâu sắc, người nọ nuốt một ngụm nước miếng.

“Ngô..... Tốt lắm.”

Lâm Hoài ý xấu dùng chuôi dao tại nơi các đốt ngón tay trái gõ xạo, liền thật sự cảm giác như là đang cạo vào xương cốt, tay phải tùy tiện lỏng chút tiếng vang, người nọ cơ hồ ngất đi.

Lâm Lam Đế đứng ở cửa nhìn tiểu nhân ngoạn đến bất diệc nhạc hồ, cũng lười kêu hắn quay về trên giường sớm. Nhìn chằm chằm vào Lâm Hoài, ánh mắt chậm rãi chuyển qua phần eo nhỏ nhỏ, mỏng, không khỏi nghĩ đến, khi nào thì bộ dạng người này mới lớn?

33. Chương 33

“A!” Khoé mắt Lâm Hoài thoáng nhìn thấy Lâm Lam Đế, sợ hãi kêu một tiếng, lập tức vọt vào trong ngực y, làm nũng cọ tới cọ lui, đem một tay dính đầy máu giấu vào trong cổ tay áo.

Dưới sự chú mục kinh ngạc của thái giám, Lâm Lam Đế không có đẩy ra Lâm Hoài, ngược lại đem hân ôm càng chặt.

“Chạy tới nơi này làm cái gì? Không phải nói với người là không được xuống giường rồi sao?” Một cái tròng mắt sắc như dao đem thái giám đuổi ra ngoài. Lâm Lam Đế trong lòng có chút vui sướng, xem ra bảo bối của y đích xác không giống người thường.

Lâm Hoài cũng không biện giải, chỉ là dùng sức phe phẩy tay y. Bất cứ giá nào! Mắt mặt liên mắt mặt, so với bỏ mạng càng hảo hơn!! Nếu làm cho Lâm Lam Đế nghe thấy tiếng lòng của Lâm Hoài, không tức chết đi được mới là lạ.

Người đối diện bị trối nghe thấy thanh âm Lâm Lam Đế liền mạnh run rẩy, chính là y mới làm cho gã rơi vào nông nổi sống không bằng chết như vậy, ngay cả muốn chết cũng thành hy vọng xa vời, mỗi ngày chỉ có vô tận đau đớn.

“Không sợ?” Lâm Lam Đế ôm Lâm Hoài ngồi ở trên ghế duy nhất sạch sẽ, nhẹ giọng hỏi.

Lâm Hoài đem đầu vùi sâu vào trong ngực Lâm Lam Đế, trái phải lắc đầu. Hắn mới không sợ những hình phạt này, lại càng không sợ máu, hắn khiếp trước chính là xem phim kinh dị mà lớn lên, nếu sợ thì đã sớm chịu không nổi mà đi tự sát, sao còn có thể đến nơi này?

“Hoài nhi chuyên môn đến thăm vấn hân?” Trong lời nói của Lâm Lam Đế không che giấu sự hờn giận, Lâm Hoài cư nhiên không để ý thân thể chính mình mà chạy tới thăm vấn một phạm nhân đã hạ độc hại hân, thật sự là làm cho Lâm Lam Đế có chút ăn giấm chua.

Phối hợp bày ra khuôn mặt khổ sở, Lâm Hoài ngay cả mi mắt đều thủy hạ, lúc này không giả vờ đáng thương, thì còn đợi lúc nào nữa chứ?!

Quả nhiên, Lâm Lam Đế thập phần thích bộ dạng này của hân, cắn một ngụm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, tiếp tục hỏi: “Cái gì cũng chưa hỏi ra được đúng không? Đi trở về.” Vật nhỏ lắc lắc thân mình tỏ vẻ kháng nghị. Kháng nghị không có hiệu quả. Lâm Lam Đế nguy hiểm nheo mắt, “Còn không trở về!?”

Ủy khuất từ trong ngực Lâm Lam Đế nhảy ra, cẩn thận mỗi bước đi là hai mắt đầm lệ lưng tròng nhìn nhìn. Dù sao đã muốn bị phát hiện, vậy chính đại quang minh đi trở về là được rồi.

Ấm vé đáng thương thiếu chút nữa mềm lòng. Bất quá..... Bệ hạ có công lực tự quyết định..... Thật sự là cường hân a.....

Từng bước một tới gần người bị trối, ánh mắt Lâm Lam Đế càng ngày càng lạnh.

Người nọ đương nhiên cảm nhận được Lâm Lam Đế tới gần, thân thể không tự chủ phát run. Lâm Lam Đế, rất nhiều năm trước trong tứ quốc liền có hung danh, thủ đoạn đối đãi tù binh, mật thám, phản đồ không chút vị tình, không thể không độc ác. Kẻ khác nghe tin đã sợ mất mật. Thế nhưng một người như vậy, bộ dạng lại dị thường tuần dật.

“Tuy rằng người cái gì cũng không nói, bất quá người đừng nghĩ là thẩm tra không được là do ai làm.” Lâm Lam Đế âm trầm nói, lộ ra một hàng răng trắng, “Giết hoàng tử của trăm bằng thuốc độc, sẽ trả giá đại giới. Bất quá để cho trăm phải tức giận..... Người cư nhiên độc đến người thương của trăm, không tồi không tồi.....”

Ấm vé cả người run lên, gã đương nhiên biết xưng hô này biến hóa là có ý gì. Lâm Lam Đế..... Cư nhiên ngay cả đứa con của mình cũng không buông tha, kia lại là một đế vương như thế? Vốn tưởng rằng mấy năm gần đây Lâm Lam Đế đã tu thân dưỡng tính, bất quá xem ra cũng không hiệu quả nhiều lắm.

Người nọ cũng hiểu được, “Ta chỉ..... Độc hại..... Lâm Khiêm.” Đây là câu thứ hai hân nói kể từ khi bị bắt, câu đầu tiên là “Là ta hạ độc.”

“Người cho trẫm là gốc tử sao!!?” Lâm Lam Đế giận không thể át, “Hạ độc Lâm Khiêm?!! Người không biết người hạ độc chỉ có thể có tác dụng ở điểm tâm? Mà Lâm Khiêm..... Căn bản là không ăn những thứ kia, người thích ăn chúng chính là thập nhất hoàng tử của trẫm, Lâm Hoài! Đừng nói với trẫm, là người không biết.”

Mắt thấy người này run càng lợi hại hơn, Lâm Lam Đế liền khôi phục tào nhả, “Người thật sự không biết a..... Dù sao cũng là người chịu tội thay mà thôi.”

Dừng một chút, ác ý nói nhỏ: “Trẫm không biết các người vì sao muốn hại Hoài nhi, bắt quá..... Đã muốn hại hắn, thì phải có gan thừa nhận lửa giận lớn nhất của trẫm. Người không cần muốn chết..... Trẫm sẽ làm cho người sống không bằng chết. Trong hoàng cung cũng có người của các người đứng không? Làm cho bọn họ hảo hảo nhìn xem kết cục của người cũng tốt.”

“Không cần đem người giết chết.”

“Tuân chỉ.”

Thản nhiên nhìn ám vệ liếc mắt một cái, bọn họ quy củ Lâm Lam Đế rõ như lòng bàn tay, không nói thừa lời, không làm dư chuyện. Cho nên Lâm Lam Đế cũng không có cảnh cáo gì, trực tiếp chán ghét phất tay áo rời đi.

Ám vệ thở phào một hơi, áp lực thật đáng sợ. Đế vương quả thật là người hay thay đổi.

34. Chương 34

Nghẹn khuất! Rất nghẹn khuất, chưa từng nghẹn khuất qua như vậy nha!! Không thể trừng không thể mắng không thể đánh, hoàn toàn chỉ có thể nuốt hết vào trong bụng, liền bởi vì y là hoàng đế! Gặp quỷ phong kiến lễ giáo! Lâm Hoài càng nghĩ càng hờn giận, hơn nữa hiện tại ở gần Kiền Minh Điện lại tìm không thấy tung tích Tiểu Lan bọn họ, tức chết người ta mà!! Một cước đạp cánh cửa, đại môn không chịu nổi lực hai ba cái, sau khi nó mở ra Lâm Hoài nhìn thấy người đứng bên trong mà sững sờ.

..... Lại..... Lại là tần phi đến tìm phiền toái? Chết chắc rồi..... Lâm Hoài ngây ngô cười khổ, vừa mới chuẩn bị bỏ của chạy lấy người đã bị kêu lại.

“Thập nhất điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Nữ nhân vẻ mặt quyến rũ mang ôn hoà lại bắt đắc dĩ cười, chậm rãi quỳ gối xuống.

Này xướng chính là ở đâu ra? Lâm Hoài há hốc mồm, không đến tìm phiền toái ngược lại vừa thấy mình đã vội hành lễ, này..... Đây là có ý gì?

” Thập nhất hoàng đệ.” Lâm Thân từ phía sau cửa chui ra, cũng là vẻ mặt – nghiêm túc.

Uống lộn thuốc? Không giống nha. Lâm Hoài biết chạy không thoát, đành phải miễn cưỡng đi vào điện, vì đề phòng gặp chuyện không may còn có đường chạy trốn, nên không dám đóng cửa.

Lâm Thân hơi nghiêng thân, hít sâu một hơi: “Lâm Thân đến xin tạ tội.”

A?! Lâm Hoài khoa trương mở lớn miệng, tuy rằng người này xác thực là rất đáng ghét, bắt quá giống như chưa từng đắc tội qua với mình a! Làm cái gì vậy, loạn thất bát tao. Hơn nữa nữ nhân này hẳn là Linh Mẫn chiêu nghi đi, nàng là một chiêu nghi sao lại hướng hắn chỉ là hoàng tử mà hành lễ a?

Linh chiêu nghi thấy hắn không hiểu ra sao, dịu dàng cười nói: “Thập nhất điện hạ từng bị người cường bạo qua?”

Thoắt cái sắc mặt liền xám xịt, Lâm Hoài vừa nhớ đến sự kiện kia là muốn nôn rồi, mẹ nó tử luyện đồng..... Dám cỡi lên đại gia ta.....

“Ai. Thân nhi không hiểu chuyện, hôm nay ta đem hấn đến nơi này, muốn mắng muốn đánh, toàn bộ do thập nhất điện hạ làm chủ.”

Đã nói nàng là một chiêu nghi sao có thể đổi hấn hành lễ chứ, thì ra là có ý đồ, con của nàng không hiểu..... Ngô? Cái gì?!!!!!! Lông tóc Lâm Hoài đều dựng ngược, cái tên luyện đồng biến thái kia là Lâm Thân!!!?

“Sưu sưu” mau lui vài bước, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoài biến xanh, ngón tay run rẩy chỉ vào Lâm Thân, một câu đều nói không ra.

“Ai. Thỉnh điện hạ nể mặt bản cung vất vả dưỡng dục..... mà tha cho Thân nhi.”

Linh chiêu nghi này tính toán không tồi, trước yếu thế, làm cho đối phương nổi lên đồng tình lại cảm giác như mắc nợ một ân tình, áp chế chuyện này. Nếu chuyện này làm lớn, Lâm Thân thất sủng là tất nhiên, liền ngay cả bọn họ cũng bị liên lụy. Hoàng tử cường bạo cung nhân không có gì đáng nói, nhưng cường bạo hoàng đệ chính mình là không hợp lễ giáo, sẽ chịu nghìn người chỉ trích, huống chi hoàng tử bị cường bạo lại là thập nhất điện hạ tối được sủng ái.

Người vừa nói như vậy, ta có thể trừng phạt sao?! Lâm Hoài tức giận nghĩ, nhưng hấn như thế nào cũng không hiểu được, chuyện này các nàng không nói sẽ không người nào biết, chạy tới nơi này nói rõ là vì cái gì? Lẽ nào có người áp chế?

Hấn thật đúng là nghĩ gần đúng rồi!

Sau khi Lâm Hoài trúng độc hôn mê, không biết Lâm Lam Đế là tức giận hay là vì cái gì, trực tiếp đến trước mặt Linh chiêu nghi nói: “Người này Chiêu nghi là ngại ngồi lâu quá đi?!” Linh chiêu nghi lúc ấy còn chưa biết phát sinh chuyện gì, chọc Lâm Lam Đế đem lửa giận trút lên trên người nàng, hỏi ra mới biết được, người cường bạo Lâm Hoài lại là con trai của nàng, Lâm Thân! Nàng vốn là có được đứa con bảo bối mới có thể lên làm chiêu nghi, so với tần phi vô con nói dòng đã có địa vị hơn người, thân phận chỉ thấp hơn một chút so với tứ đại quý phi, nếu Lâm Thân có cái gì tốt xấu, tại nơi hậu cung này, bỏ đá xuống giếng, nàng cũng chỉ có thể lưu lạc đến lãnh cung mà qua cả đời.

..... Cho dù người nói như vậy ta cũng không thể quên chuyện lần trước. Lâm Hoài uỷ khuất bĩu môi, nhìn xem cánh tay nhỏ bé cùng hai chân nhỏ của hấn này, nhìn nhìn lại Lâm Thân tứ chi thon dài có phong cách võ giả..... Hoàn toàn không phải một cấp bậc!

” Yên tâm, ta không dễ bụng, trừng phạt và gì gì đó, hay là thôi đi.” Hấn thật sự nghĩ không ra biện pháp gì làm khó dễ, hấn cũng đoán không ra điểm mấu chốt của Lâm Lam Đế, chỉ tại chính mình không hay ho, phạt người hay là muốn kết thêm thù oán, còn không bằng không phạt thì hơn. Dù sao hấn cũng không mất mát cái gì, bị thượng thì cũng bị rồi, có lẽ thời gian sẽ làm phai mờ hết thấy?

Linh chiêu nghi có chút giật mình ngẩn ra, dễ dàng như vậy? Nghe đồn thập nhất điện hạ mặc dù mãnh liệt vô lễ nhưng tựa hồ cũng tốt lắm a.

“Đa tạ điện hạ.” Linh chiêu nghi cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp mang theo Lâm Thân rời khỏi.

Âm thầm nhìn một hồi lâu, Lâm Lam Đế đi tới, hỏi: “Không phạt bọn họ?”

Người đi tìm chết cho ta!!!! Lâm Hoài đem tất cả các mảnh giấy vo thành nắm, liền dùng sức nhắm ngay mặt Lâm Lam Đế ném qua. Đáng tiếc lực đạo không lớn, đại bộ phận đều rơi xuống đất.

“Có cần tức giận lớn như vậy không, vì sao không hướng bọn họ phát?” Cũng không thấy Lâm Lam Đế có động tác né tránh, vươn tay liền đem Lâm Hoài giam cầm vào trong ngực.

“Là người đi tìm bọn họ?” Bằng không bọn họ sẽ không thành thật như vậy.

“Không tồi.”

“Người đã sớm biết là bọn họ, lần này bắt quá mượn đề tài để nói chuyện của mình mà thôi!?” Nghiến răng nghiến lợi, đây mới là chuyện Lâm Hoài không thể nhận, rõ ràng đã biết là bọn hấn, cũng không sớm thu thập, không nên hiện tại làm cho hấn cùng họ mặt đối mặt!!

“Không cần nhìn lực lượng trong tay bọn họ, làm cho bọn họ thiếu người một cái nhân tình không tốt?”

“Hảo! Đương nhiên hảo.” Lâm Hoài không phải ngu ngốc, một chút đã nghĩ đến Lâm Lam Đế là muốn bảo hộ hắn. Ở hậu cung, cho dù có hoàng đế bảo hộ cũng là không đủ, tứ cố vô thân hoàn toàn không thể trốn tránh mưu ma chước quỷ. Bất quá..... Vẫn là rất không cam lòng, cũng rất tức giận.

“Nếu người không thích ta, người còn có thể làm như vậy?” Vừa bật thốt lên Lâm Hoài liền mắng chính mình ngu ngốc, nếu Lâm Lam Đế không đối chính mình cảm thấy hứng thú, không có yêu thích chính mình, như vậy về chuyện hoàng tử bị cường bạo sẽ vĩnh viễn vùi ở trong bụng y, ngay cả nảy mầm đều không cơ hội!

Lâm Lam Đế mỉm cười, nhẹ nhàng véo vào cổ Lâm Hoài, “Không nên hỏi những lời ngu xuẩn. Không có nếu.”

Người mới xuân! Tuy rằng là sự thật, bất quá Lâm Hoài vẫn là nổi bão, trực tiếp đẩy ra Lâm Lam Đế, quơ nắm tay đánh vào ngực y, về phần vì sao không đâm lên mặt..... Một là tay không đến, hai là luyện tiếu..... Nhưng mà lý do thứ hai Lâm Hoài theo bản năng không muốn thừa nhận mà thôi.

35. Chương 35

Vào đông bầu trời trong xanh quang đãng, trận đại tuyết suốt một ngày một đêm cuối cùng cũng dừng. Trời đất nhuộm một màu trắng, nhìn vào tạo cho người ta cảm giác thuần khiết vô tận.

“Hô, lạnh quá lạnh quá.” Lâm Hoài ra sức nắm chặt cái áo lông cừu, đứng bên ngoài điện giờ đã bị tuyết phủ, do dự không biết nên hay không nên chạm vào lớp tuyết lạnh băng.

Sau khi Lâm Hoài biết chính mình có thể nói chuyện trở lại liền liều mạng luyện nói, lúc đầu hắn còn mơ hồ không nói được rõ ràng, nhưng hắn lại muốn nhanh nói được, vậy mà kết quả một chút cũng không có mà còn làm cho yết hầu bị thương, sau khi bị Lâm Lam Đế cảnh cáo y mới chịu nói từ từ từng chữ để tâm hồn và thân thể hòa nhập. Hiện tại, chỉ cần không phải câu quá khó, Lâm Hoài đã có thể nói rõ ràng, đầy đủ; bất quá vẫn còn rất chậm, cho dù vậy hắn vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Một ngày hắn không thể nói quá nhiều, vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến yết hầu non nớt của hắn, điều này làm cho Lâm Hoài có chút luyện tiếu.

Lâm Hoài ở Kiền Minh Điện dưỡng thương hai tháng, sau khi ăn điểm tâm ngọt thì uống thuốc bổ cũng ngọt nết, có lẽ thái y là sợ hắn nhiễm phong hàn. Cho hắn đứng ngay góc giữa trời tuyết lạnh suốt hai canh giờ đã là cực hạn của Lâm Lam Đế.

Cạnh hắn là Thanh Phong cả người căng thẳng, chỉ cần thấy hắn chuẩn bị sờ tuyết thì trong nháy mắt xông lên trước mặt ngăn cản.

“Thanh Phong, hắn còn chưa có tới sao?” chậm rì rì nói, nhiều năm không lên tiếng, thanh âm của Lâm Hoài lại mang theo mị hoặc trầm thấp.

Nếu không sai biệt thì khoảng chừng giờ này Lâm Lam Đế đã đến Kiền Minh Điện, nhưng bất quá đến giờ này Lâm Lam Đế còn chưa có giá lâm.

“Bệ hạ vẫn còn đang lâm triều!”

“...giờ này?” Lâm Hoài nghi ngờ nhìn chằm chằm Thanh Phong, cơ hồ đem mặt Thanh Phong trừng cho thủng một lỗ. (tội quá)

“Đúng vậy đúng vậy, sau khi điện hạ bị trúng độc, việc đàm phán hòa bình của tứ quốc cũng không ai lo liệu, hiện tại bệ hạ là đang ở...Ôi! Tiểu Lan người làm gì! Ôi... Ôi!”

Thanh Phong bị Tiểu Lan đuổi theo đánh, trái cây đỏ tươi lăn đầy trên mặt đất, nhìn rất giống...Máu tươi, hết sức chói mắt.

“Điện hạ?” Thanh Ngôn nhìn sắc mặt Lâm Hoài bỗng chốc tái nhợt, tâm thoảng chốc liền thu về.

“Thanh Ngôn đã từng xuất cung chưa?” Lắc đầu đem mớ suy nghĩ vớ vẩn quăng ra, Lâm Hoài từ trong lòng dâng lên phiền muộn. Cả đời bị tù đầy ở Kiền Minh Điện, cái gì cũng không thể thấy được...

“...bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Thanh Ngôn chưa kịp trả lời, ngược lại còn hướng sau lưng Lâm Hoài quỳ xuống.

Lâm Lam Đế phất tay cho hắn lui xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Hoài nói: “Thế nào rồi?” đã nhiều năm rồi, hắn chưa bao giờ bận tâm đến cảm thụ của người khác, bất quá Lâm Hoài thì khác, cho nên khi lần đầu thấy Lâm Hoài lộ ra thần sắc bị thương, trong lòng hắn cư nhiên cũng cảm thấy bị thương. Những tưởng luôn trói buộc hắn ở bên người là tốt, là có thể luôn luôn khoái hoạt...đường như...ý nghĩ như vậy là một sai lầm.

Thấy Lâm Hoài bị thương, hắn cũng cảm thấy đau. Tâm bồng run rẩy, sợ hãi nếu lần này không thể làm cho Lâm Hoài cảm thấy khoái hoạt thì vĩnh viễn không thể làm cho hắn khoái hoạt.

“Ta muốn xuất cung” Không cần dài dòng, chính là vào thẳng vấn đề.

“Hôm nay?”

“Ân, ta muốn xuất cung chơi vài ngày.”

Lâm Lam Đế chợt nhớ đã từng đáp ứng hắn, sau khi đàm phán kết thúc sẽ cho hắn ra ngoài chơi hai tháng, bất quá bởi vì hắn trúng độc nên đành tạm hoãn lại.

“Hai tháng, nhiều nhất hai tháng.” Lâm Lam Đế bổ sung, “Trước kia đã nói qua.”

Lâm Hoài sững sốt, hắn chỉ nghĩ tối đa là hai, ba ngày, nguyên lai đối phương vẫn còn nhớ rõ. Trong lòng một trận ngọt ngào, chủ động hôn Lâm Lam Đế, sau đó nhân lúc hắn chưa kịp phản ứng liền nhảy xuống, chạy mau về phía trước vài bước bỗng quay đầu lại, cười rực rỡ như ánh sáng. Không biết là tuyết trắng chiếu sáng nụ cười hay là nụ cười làm cho tuyết trắng bừng sáng.

Lâm Lam Đế nhớ lại một số ít thứ có thể so sánh với nụ cười rực rỡ ánh sáng ngày đó, nghĩ thật may mắn vì lúc đó đã đáp ứng Lâm Hoài. Hắn vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, vật nhỏ dám hôn lên hắn, tránh khỏi vòng tay hắn, chạy được vài bước bỗng quay đầu lại, mái tóc như tơ tung bay, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, nụ cười như hoa, mặt trời làm cho tiểu nhân nhi như phủ một vàng sáng màu vàng mỏng manh mà lấp lánh.

[Chương ngày hôm nay mang theo một chút bi thương, bất quá, yêu không phải chỉ cố giữ lấy nhau mà quan trọng hơn yêu còn mang lại đau khổ cho nhau, tin ta đi, Lâm Lam Đế không hề ích kỷ, chính là tình yêu hắn dành cho Lâm Hoài ngập trời đến không có đường lui a. Tiết lộ một chút: Tiểu Lâm Hoài muốn xuất cung!! Nhưng...các người cũng đi theo làm gì? Đội ngũ hoành tráng như vậy đi ra ngoài không bị để ý mới là lạ đó?!!]

36. Chương 36

Trước mắt Lâm Hoài “Oạch” một tiếng đứng cả hàng người, vô lực cảm thấy chuyển đi này sẽ thật rất rất “khoái trá”. Ba người Tiểu Lan không vút đi được là tất nhiên, mà ám vệ bảo hộ hắn do Lâm Lam Đế quang minh chính đại phái tới cũng không thể cự tuyệt được. Nhưng, nhưng...Vì cái gì mà Lâm Diễn cũng có mặt a?! Cư nhiên còn dẫn theo rất nhiều người! Bộ ngại bọn hắn đi ra đường không có người chú ý sao?!

“Ta cũng muốn xuất cung, vừa lúc cùng đường với các người.”

Có ngọc mới tin lời người, Lâm Hoài hướng Lâm Diễn tươi cười vô hại, cố gắng không chế nắm tay để không đâm vào mặt hắn.

Ba huynh đệ các người thay nhau đến để khi dễ ta a? Lần trước là Lâm Khiêm, lần trước nữa là Lâm Thân...ách...Lâm Thân...

Lâm Diễn thấy sắc mặt của hắn cứ đổi tới đổi lui, cuối cùng đem vẻ mặt quỷ dị nhìn y hỏi một câu.

“Người và Lâm Thân là loại quan hệ gì?” Sau khi thấy an toàn, liền hỏi một câu như vậy. Bát Quái thì Bát Quái, con mẹ nó bất cứ giá nào cũng phải biết!

Lâm Diễn ngăn người, tự nhiên hỏi một câu không liên quan làm hắn trở tay không kịp, một mặt trong lòng thầm than Lâm Hoài đang nghĩ gì, một mặt thận trọng trả lời: “Huynh đệ”

...Người, ngoan độc, Lâm Hoài cơ hồ ghen hòng, chẳng lẽ hắn phải hỏi thẳng là hai người đã ngủ với nhau chưa sao? Lâm Hoài thầm tự hỏi bản thân.

Từ hoàng cung ra khỏi Thiên Môn đi về hướng bắc, chính là đến hoàng thành phồn hoa nhất nước.

Bốn bề khoáng đạt, cả một ngã tư đường rộng lớn đều do đá xanh trải thành, kéo dài như vô tận. Hai bên đường là các loại cửa hàng san sát nhau. Nhìn hoa văn phía trước mỗi cửa hiệu sẽ biết được ở đây không chỉ có cửa hiệu của Lâm Quốc.

Ánh mắt Lâm Diễn bỗng trở nên dị thường nóng bỏng, nhìn Lâm Hoài nói: “Đó là cửa hiệu của An Quốc, ở hoàng thành cũng rất có tiếng tăm.” Cửa hiệu của An Quốc nhìn rất khác, rất có phong cách, nhận thức rất tốt.

An Quốc không thạo về nông nghiệp, nên không có nông sản gì để bán. Bất quá bọn họ sản xuất hương liệu cùng những đồ trang sức tinh xảo lại được giới quý tộc dị thường yêu thích, có thể nói là đồ xô đi tìm mua, khiến cho các cửa hàng An Quốc ở các quốc gia khác rất được xem trọng.

“Oa...! Ta muốn cái này! Cái này cũng muốn! Còn cái này!! Cái này nữa!! Lâm Hoài đang cảm thán chột nghe tiếng Tiểu Lan hô. Quay đầu nhìn lại, Tiểu Lan đứng ở cửa hàng An Quốc đằng kia, dùng hết sức kêu la, rất là khí thế, cái gì quý cũ đều quăng qua một bên. Ngược lại Thanh Ngôn bên cạnh nàng, đồ đạc trên tay ngày càng gia tăng. (anh làm culi a~)

Lâm Hoài xấu hổ, tựa hồ bản tính tiềm tàng của các nàng chính là tín đồ mua sắm a. Thật là đáng sợ.

Trước đây cũng đã nói qua, nếu lộ trình không bị trễ thì cứ để cho hạ nhân thoải mái một chút.

“Của ta!!”

“Là ta nhìn thấy trước!!”

“Ta là người mua trước kia mà, thứ người nhìn qua đều là của người vậy chẳng lẽ toàn bộ chỗ này đều là của người sao?!” Thanh Phong cười đến xuân phong đắc ý.

Cố gắng làm lơ Thanh Phong ngày càng lớn giọng kia, Lâm Hoài run rẩy tiến lên nói chuyện với Lâm Diễn: “Đã bắt đầu buôn bán rồi sao?” Thiếu niên đang tranh giành đồ với Thanh Phong chính là thư đồng Nghiễn Đài mà Lâm Diễn mang theo.

Lâm Diễn biết hắn xấu hổ, cười nói: “Mặc kệ họ đi, từ nhỏ đến lớn không bước chân ra khỏi cung, bị bức đến phát hoảng rồi.”

Chê cười, Lâm Hoài cũng không tìm lời để nói lại nữa.

“Sau khi người tỉnh liền bắt đầu buôn bán trở lại.” Lâm Diễn tiếp tục nói, “Phụ hoàng lần này thật rất tức giận.” Trong giọng nói có chút vui sướng khi thấy người gặp nạn.

...Phải...Phải không vậy? Lâm Hoài một phen lau mồ hôi lạnh, hắn chưa từng đi xa như vậy, bắt đầu có chút mệt mỏi, ánh mắt của người đi đường càng làm hắn thêm luống cuống. Kiếp trước hắn cũng rất hay bận rộn, chưa từng nghĩ, lần đầu xuất cung lại làm phách như vậy.

Lâm Diễn anh tuấn vốn thu hút rất nhiều ánh mắt, cả Tiểu Lan đang điên cuồng cũng khiến không ít người ngạc nhiên, Lâm Hoài bộ dạng nhu nhược cũng câu dẫn không ít linh hồn của thanh thiếu niên, mà Thanh Phong cùng Nghiễn Đài náo loạn cũng không ít, không thể nghi ngờ bọn họ là đang hòa mình vào đường phố Lí Hải.

“Phía trước có khách điểm kia, nghỉ ngơi một chút thôi.” Đề nghị rất có lý nhưng lại không được cho phép, Lâm Diễn liếc mắt ngăn không cho Thanh Phong và Nghiễn Đài nói tiếp.

37. Chương 37

“Thượng hạng Bích Loa Xuân.” Lâm Diễm cười đem điểm tâm bất động thanh sắc đẩy tới chỗ Lâm Hoài.

Lâm Hoài cũng không khách khí, tay trái bưng trà, tay phải giật bánh, dù miệng vẫn còn đầy một khối. Giống y như dân tị nạn đói mấy ngày chưa ăn cơm. Dù sao bên ngoài cũng chả có ai câu nệ tiểu tiết, cứ ăn cho no bụng đi a!! Ha ha ha!!

Không hổ là chủ tớ, Thanh Phong ở bàn khác cùng Nghiễn Đài cũng đang tranh giành đến bất diệt nhạc hồ.

“Lát nữa ta muốn tự mình đi mua một ít đồ.” Lâm Hoài trong đám người nói “ta” liền thấy tối thuận tiện, hắn cố nuốt xuống điểm tâm, thừa dịp sơ hở nói một câu, sau đó lại nhét khối điểm tâm trên tay vào miệng, tay phải cực nhanh cầm một khối bánh trong đĩa như sợ người khác giành mất.

Lâm Diễm dở khóc dở cười, hắn và Lâm Hoài ngồi cùng bàn, vậy mà điểm tâm trên bàn đều do một mình Lâm Hoài cầm quét, tuy rằng hắn có điểm muốn nếm thử, bất quá hắn mà đưa tay lại gần liền thấy ánh mắt như muốn bắn chết người của Lâm Hoài.

“Đi một mình không an toàn.” Lâm Diễm chậm rãi phẩm trà, lắc đầu, thủy chung vẫn là không ngon bằng trong cung.

Lâm Hoài rì rì liếc hắn một cái, “Ta sẽ dẫn Thanh Phong theo.”

Ta thà cho người mang theo Thanh Ngôn! Mang theo Thanh Phong, không có chuyện cũng quấy cho có chuyện!! Đường nhiên đó chỉ là muốn, trước mặt Lâm Hoài làm trò, hay là hắn thôi không nói ra vậy.

“Hắc hắc...” kì thật nói đem theo Thanh Phong là thuận miệng nói ra thôi, xem mặt Lâm Diễm là biết hắn không thuận rồi.

Lâm Diễm tức giận lườm hắn một cái: “Hai canh giờ, có đủ hay không?”

“Đủ rồi đủ rồi!!” Lâm Hoài ánh mắt sáng lên, bộ dạng giống như Ngạ Lang nhìn thấy cực phẩm.

“Thiếu gia thiếu gia, cái này thế nào?” Thanh Phong cũng có thể xem là người sống trong thâm cung, cái gì cũng chưa thấy qua, cầm lấy con thỏ tre hưng phấn khoa tay múa chân, thiếu chút đem quán của người ta đập nát.

Người nghĩ gạt được ta sao?! Ánh mắt Lâm Hoài trắng trợn viết hai chữ khing bỉ.

“Không tốt sao?” Thanh phong chu mỏ, nhỏ giọng oan giận, “Ta cảm nhận không sai đâu nha.”

“...Người thích thì mua đi. Dùng tiền bổng lộc của mình đó.” Theo bản chất mà nói, Lâm Hoài bất luận là kiếp này hay kiếp trước đều rất dễ mềm lòng, là người chủ duy nhất thích mềm không thích cứng. Dù sao đồ Tiểu Lan mua cũng không ít, giờ đồ Thanh Phong mua cũng còn chê ít a.

Tuy nghe rằng phải dùng tiền bổng lộc mua đồ, Thanh Phong suy sụp hạ mặt, nhưng có thể xuất cung muốn mua gì thì mua, thật đúng là rất khó có được.

...thỏ tre, dê tre... nhưng sao cả son và ngọc trâm cũng mua?...Này...đây là....là nút buộc năm màu...người ta dùng để trừ tà a... Lâm Hoài ghen hòng nhìn trần trời. Ai nói nữ nhân mua đồ nhiều hơn nam nhân chứ? Chẳng lẽ vì là ở thời cổ đại nên không thích hợp? Kỳ thật nam nhân mua đồ còn dễ sợ hơn nữ nhân.

“Thiếu gia người cầm giúp ta.” Không đợi Lâm Hoài đáp ứng, trực tiếp đem con thỏ tre, dê tre ấn vào tay Lâm Hoài.

Này rốt cuộc...ai là chủ a?!

Lâm Hoài trong lòng đang khóc như bão nổi, thật sâu cảm thấy vô lực.

Cam chịu làm diễn viên phụ cho tên tiểu tử này, Lâm Hoài chỉ có thể cười khổ nhìn đồ vật này nọ trên tay mình càng lúc càng nhiều thêm, càng ngày càng nặng thêm.

38. Chương 38

“Người mua mấy thứ của nữ nhân đeo làm gì?” Lâm Hoài hôm nay hưng phấn, nói nhiều hai câu liền thấy giọng bắt đầu có điểm không thoải mái, âm lượng chậm rãi hạ xuống.

“Mang về bán lại cho mấy cung nữ kia nha, đừng nhìn thấy đồ chơi này nhỏ, đem vào trong cung có thể bán với giá rất cao.” Thanh Phong nhỏ giọng nói, “Huống hồ cung nữ trong cung đeo nhiều trang sức cũng không bằng mấy vật nhỏ tinh xảo này a.”

Lâm Hoài cơ hồ có thể thấy trong mắt hắc lóe ra ánh sáng của tiền... Nguyên lai Thanh Phong không chỉ là một Bát Quái cuồng, mà còn là một tên tài quý, sau này tốt nhất không nên mượn tiền hắc không chừng hắc còn cho vay nặng lãi.

“Thiếu gia, bên kia có một cửa hàng An Quốc!” Thanh Phong dùng vẻ mặt tiểu cầu mang thần sắc cầu xin thúc giục nhìn Lâm Hoài ý muốn đến chỗ cửa hàng kia để xem đồ.

Ta như thế này có được tính là chui đầu vào rọ không? Cam chịu suy nghĩ, Lâm Hoài hết cách đành bước theo.

Chữ tốt! Cực kì chính xác... Ách, lỗi chữ lệ? (*) Nghiêng đầu ngẫm lại, Lâm Hoài thật sự nhớ không ra thư pháp có cái chữ “Hà Phẩm Chất Các” kiểu 3 chữ gỗ mun chụm lại được tô màu vàng kim này.

(*) Chữ lệ : Kiểu chữ thông dụng thời Hán.

Phía trên cánh cổng điêu khắc hoa văn cây nho hình dây leo uốn lượn, cả mấy quả nho cũng được miêu tả rất sinh động.

Mấy ngọn đèn Liên Hoa tỏa ánh sáng mờ ảo, ngọn lửa nghịch ngợm nhảy lên, liền đánh thức toàn bộ hàng hóa trong cửa hàng, tản ra khí tức thần bí cao quý. Gian hàng nhà họ Hà được các hiệu khác gọi là quỳ, hàng hóa nhìn có vẻ tùy ý để lung tung, bất quá chủ tiệm thật có dụng ý, bởi vì mỗi lần bày biện đều đem mặt hàng tốt nhất để ra trước.

“Đến mua trang sức cho người trong lòng sao?” Chủ tiệm còn trẻ đến ngạc nhiên, mái tóc dài màu nâu dợn sóng tùy ý dùng dây lụa trắng buộc lại, vài sợi rủ xuống trên bờ vai thon gầy, phối cùng y phục màu đỏ hồng tay áo rộng viền kim tuyến, nhìn có vẻ biếng nhác, đem một thân thương nhân khôn khéo che dấu e rằng vô tung vô ảnh.

“Đúng vậy đúng vậy.” Thanh Phong thuận miệng phụ họa, lực chú ý rõ ràng tập trung vào mấy món đồ vật tinh xảo kia.

“Trang sức mới còn chưa đưa tới, chỉ sợ công tử phải thất vọng ra về thôi.” Chủ tiệm cười, ngữ điệu thông thả, không có cái dạng vì lợi trước mắt của mấy tay thương nhân nên có, “Công tử mấy ngày sau hãy đến.”

Thanh Phong là người thông minh, thu hồi ánh mắt, nói: “Không tiện, sáng mai thiếu gia nhà ta phải đi rồi.”

Chủ tiệm cười khề, “Nguyên lai không phải người ở Hoàng Thành, được rồi. Chỗ này ta còn một số mẫu trang sức mới, cũng khá lắm.” Đứng dậy kéo cái ngăn tủ phía dưới lấy ra một cái hộp gỗ màu tía tồ, đứng gần còn có thể ngửi thấy mùi gỗ thơm ngát.

Cực phẩm!

Cho dù quen nhìn thấy hàng tốt ánh mắt Lâm Hoài cũng bị hấp dẫn, rướn cổ lên nhìn — mã não, hổ phách được khảm đầy trên cây trâm ngọc trước mặt, sợi dây khảm bạc buông nhẹ xuống, tự nhiên trang nhã, như

đóa tiểu Kim Liên nửa khép nửa mở cao quý không lấm bụi trần. Chả trách các quốc gia quý tộc đều đổ xô đi mua a, đích xác là có giá trị.

Sau khi tấm tắc cảm thán, Thanh Phong liền lấy tiền ra mua, đang cầm cây trầm bảo bối trong tay, cười đến miệng đều không thể khép lại.

“Chậm đã! Ta muốn cây trầm này!!” Không biết từ lúc nào trước mặt Thanh phong xuất hiện một thiếu niên mặc cẩm y, bộ dáng đúng là điên đảo người khác, bất quá thần tình thật ngang ngược, ấn tượng của người khác đối với hắn chắc cũng chỉ dừng ở việc ăn chơi trác tách thôi.

Vừa nghe có người muốn lấy cây trầm, Thanh Phong liền như đem mạng ra siết cây trầm thật chặt.

“Là ta mua được trước, người nói vậy là có ý gì!!? Thanh phong có bao giờ chịu qua loại tính khí đó đâu, ngay cả Lâm Hoài – thập nhất điện hạ trước mặt hắn cũng chưa từng nói nặng hắn một chữ nào, huống chi là ông A bà B hay công tử gì gì đó?! Xách giày cũng không xứng.

“Ý tứ chính là ta cần cây trầm trên tay người.” Cẩm y thanh niên cười lạnh, giương tay định giật lấy. Hắn đem theo tôi tớ đi hoàng hành đã thành quen, vừa nhìn thấy thiếu gia mình như thế, lập tức gào lên muốn cướp đồ.

“Thiếu gia cứu mạng!!”

Bị vậy đánh đến đau nhức, Thanh Phong gắt gao cầm cây trầm Nê Thu chui ra sau Lâm Hoài mà trốn, thần khí hiện rõ:”Phi! Cướp đồ của người khác!! Không biết xấu hổ.”

Tôi tớ giận dữ muốn xông lại đánh, cẩm y thanh niên liền ngăn cản, cười nói, “Đừng động thủ trong Hà các, tránh làm bẩn chỗ của chủ tiệm.” Hắn không thể không kiêng kị Hà Phẩm Các, nếu hắn còn muốn mua đồ để đi lấy lòng các người đẹp, tuyệt đối ở đây không được làm càn.

Chủ tiệm khẽ khom người, “Đa tạ công tử.”

Ánh mắt tên cẩm y thanh niên dừng trên người Thanh Phong cùng Lâm Hoài bỗng biến đổi, lập tức trở nên thâm tà.

Hắn lúc đầu nghĩ Thanh Phong là ông chủ, sau lại nghe Thanh Phong kêu ông chủ cũng không để trong lòng, hiện tại nhìn lại...tấm tắc...thượng hạng a thượng hạng!! Tuyệt đối là thượng hạng luyện đồng, nhìn xem cái eo nhỏ nhắn, nhìn nhìn lại diện mạo, mông kia cũng rất vểnh, nếu hảo hảo dạy dỗ, nhất định là mất hồn. Ánh mắt dính trên người Lâm Hoài cơ hồ xé cũng không ra.

Hồng rồi! Lâm Hoài cả người rét run. Được, quả nhiên y chán Thanh Phong, không phải người tìm phiền toái mà là phiền toái trực tiếp tìm đến!

“Vật nhỏ, có muốn theo ta không?”

“Người là cái gì mà thiếu gia ta phải đi theo người!?” Thanh phong “Oanh” một tiếng lửa giận bùng bùng, “Người xem lại thân phận chính mình là gì đi!!”

“Thân phận? Bằng thân phận của ta đi thu một cái luyện đồng cũng không tồi, được bốn công tử để ý là phúc khí cho vật nhỏ này rồi!!”

“Người thật đúng là không biết xấu hổ!! Người đi chết đi a a a!!” Thanh Phong nói xong đem cây trầm lúc trước còn được bảo hộ nhắm thẳng mặt tên cẩm y thanh niên đó mà đâm.

Cẩm y thanh niên né qua, kêu đầy tớ đem Thanh Phong giữ lại, “Hừ, nô tài mà cũng dám rống to kêu to với ta! Ông chủ của người còn chưa có hé răng!” Hắn nghĩ Lâm Hoài không nói là vì sợ hắn.

“Nói chuyện với người phí thời gian, Thanh Phong nói với người là đủ rồi.” Lâm Hoài cười lạnh, chuẩn bị chạy trốn.

Cẩm y thanh niên cũng không giận, “Nguyên lai còn là một luyện đồng ương ngạch, bất quá cũng tốt, dạy dỗ càng thú vị.” Nói xong còn liếm liếm môi.

“Phi!” Thanh Phong phun một ngụm máu, “Dựa vào bộ dạng đáng ghét của người, năm đời nữa của không thể!! “

“Câm miệng!!”

Cầm y thanh niên bị chọc giận, tiến đến một tay chế trụ hai tay Lâm Hoài áp lên đỉnh đầu, một tay hướng hông hắn giữ chặt. Cúi đầu thuận thế cắn xuống.

Mọi người lưu ngôn chính là động lực của ngẫu. Mọi người nói ngẫu viết số lượng tự không nhiều, vậy chương này có thể xem không? Mọi người có yêu cầu gì thỉnh nhắc lại!! Ha ha. Bất quá đừng nghĩ một ngày hai canh sẽ có sáu ngàn tự, hai canh tiếp có 3000~5000 tự đi tạm thời 1K đã là tốc độ cực hạn của ngẫu ... Ô ô. Kịch thâu: Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Lâm Hoài bị vô lễ, có thể hay không bị bắt đi??

39. Chương 39

Lâm Hoài hai tay chấn ở giữa hai người. Quay đầu muốn tránh cái cắn thô thiển kia, lại bị thanh niên nhéo mấy cái lên eo, nhất định là bầm rồi! Nước mắt tức khắc liền chảy ra.

“Sao lại khóc rồi?” Giọng nói trêu tức vang lên trên đỉnh đầu. Thanh niên vươn tay vào mớ quần áo hỗn độn đang mở rộng của Lâm Hoài, lại một lần nữa cảm thán: nhân quan của ta quả rất hảo, thượng hạn! Đúng là thượng hạng, làn da tinh tế mát lạnh, là thiếu gia của nhà nào nuôi ra? Cúi đầu khê ngậm đôi môi nhỏ, răng môi giao triển, cổ sức mút lấy đầu lưỡi nhỏ nhắn, hút lấy mật ngọt.

“Đi chết đi!!!” Thanh Phong hoàn toàn lâm vào điên cuồng, nếu hắn không vì một cây trâm nhỏ như vậy, điện hạ sẽ không gặp phải chuyện như thế này, có trời mới biết điện hạ có hay không nhớ tới chuyện bị cường bạo mấy năm trước, vạn nhất điện hạ còn luẩn uẩn trong lòng... Hắn cũng không muốn sống!!!

Bởi vì giận mà khó thở, cả người mệt mỏi, Lâm Hoài thật chán ghét thân thể ốm yếu của mình.

“Thanh Phong, ngươi không phải là người bảo hộ tạm thời của gia hay sao? Người đang làm gì!!? Lâm Diễn tiến vào, chẳng thềm không chế lửa giận, một cước đá bay tới tở.

“Thiếu gia!! Thiếu gia!!” Kêu ré lên chạy lại gần, Thanh Phong nổi điên lên đem thanh niên gạt ra.

Lâm Hoài sắc mặt xanh mét, nháy mắt biến thành trắng xám, thở phào thật dài, thân thể như trước vô cùng đau đớn, thậm chí có điểm mệt muốn chết đi. Lâm Hoài độc mới giải không lâu, thân mình rất yếu, chịu không được chấn động quá lớn này, rất giận, cơ hồ khiến hắn hôn mê!!

Thanh niên thấy Lâm Diễn sẵn sóc Lâm Hoài, thần sắc có chút kiêng kị, tựa hồ đoán ra thân phận Lâm Diễn.

” Hà Qua – Con thứ ba của Tể Tướng?” Lâm Diễn đen mặt, cho dù là bọn hắn cũng không dám trêu chọc Thập nhất hoàng đệ được phụ hoàng sủng ái, huống chi là một tên A Đẩu (*) vô dụng chỉ biết ăn chơi trác tánn?!

(*): Con của Lưu Bị thời Tam Quốc ở Trung Quốc, thường được ví là kẻ bất tài, vô dụng.

“...Thảo dân khẩu kiến Đại hoàng tử. Không biết Đại hoàng tử giá lâm có việc gì quan trọng?” Hà Qua ánh mắt không hề kiêng kị lập tức thay đổi, nịnh bợ hỏi thăm.

Lâm Diễn thiếu chút nữa nổi nóng không thềm trả lời, dám trêu chọc vô lễ với hoàng đệ của hắn thì phải nói cái gì đây!!?

“Người lui ra đi...” Lâm Diễn cũng lười nhìn hắn, bước nhanh đến trước mặt Lâm Hoài, vội vàng hỏi, “Thập nhất hoàng đệ, không sao chứ?”

Thân phận Lâm Hoài được miêu tả sinh động——Mái tóc dài trắng mềm mại như tơ, tướng mạo tinh xảo, được Đại hoàng tử gọi là Thập Nhất hoàng đệ, không thể nghĩ ngờ đây chính là tiểu hoàng tử được đương kim đế vương sủng ái nhất, Lâm Hoài!!

Hà Qua có chút kinh ngạc. Người mình trêu chọc không ngờ là thập nhất hoàng tử đương triều?! Trời a, Lâm Lam Đế chắc chắn đã biết, không lộ da rút gân hần mới là lạ! Khóe miệng co giật, lập tức không ngừng chạy thẳng. Tạm thời hần sẽ không dám ra ngoài khinh người nữa.

Nếu mà biết đó là thập nhất hoàng tử, có chết hần cũng không dám trêu chọc nha! Hà Qua trong lòng quả là khổ sở.

Lâm Hoài lần này bị quấy rầy không còn hứng thú nữa, “Hồi cung đi...”

Kéo kéo cái mũi, Thanh Phong không dám nói gì, chỉ có thể cẩn thận bồi điện hạ chậm chậm đi về cung.

Không đợi hần trở lại Kiền Minh Điện, liền bị Lâm Lam Đế thoáng cái ôm lấy, “Nghe người ta nói người gặp phiền toái?” Ánh mắt nhìn chăm chăm đôi môi Lâm Hoài bị cắn đến sưng đỏ.

Quay ra chỗ khác, rầu rĩ đáp một tiếng. Lâm Hoài nghĩ thầm, nhất định là chán ghét ta....Chê ta bản...

“Thực bản...” Nói ra sự thật này thật đả kích người khác nha. Đặc biệt là từ cái người vô tình này nói ra. Lâm Hoài lửa giận trong lòng nhắm thẳng phía trước mà lủi, trực tiếp thiêu tới từng cái chân tóc! Cường ngạnh đẩy Lâm Lam Đế ra, thuận thế tát một cái đánh cho Lâm Lam Đế giật mình, quay đầu liền chạy thẳng ra ngoài.

Còn chưa chạy được vài bước, đã bị bắt lại, Lâm Lam Đế nguy hiểm cười hắc hắc nói: “Người là người đầu tiên dám đánh ta. Hoài nhi...” Không đợi Lâm Hoài tát cái thứ hai, miệng đã muốn đến gần đôi môi đỏ tươi kia, nhẹ nhàng dùng răng nanh cắn lấy, nghiêm khắc trừng trị, đầu lưỡi linh hoạt quét khắp ngõ ngách trong khoang miệng hần.

Lâm Hoài bị hôn đến muốn ngất đi. Đây...đây là cái gì? Hần không phải ngại ta bản sao, đùa giỡn mình vui lắm sao?!!

Lâm Lam Đế tinh tế quan sát toàn bộ diễn cảm của hần, chậm rãi rời môi Lâm Hoài, lại bị đối phương ngăn không cho hôn. Lâm Hoài khuôn mặt đỏ bừng, lại không nghĩ chấm dứt nụ hôn này, hần thích cảm giác được Lâm Lam Đế hôn, hạnh phúc trong lòng nhanh chóng tràn ra!

Nước miếng lấp lánh theo cái cổ bóng loáng của Lâm Hoài chậm rãi chảy xuống, cảm giác tê dại từ lòng bàn chân chạy thẳng đến chân tóc...Nhớ...quá, muốn...Nhớ...quá, muốn...

“Nghĩ muốn cái gì a?” Một tay Lâm Lam Đế đã luồn vào lí y của Lâm Hoài làm mưa làm gió. Lâm Hoài hồ nghi ngẫm lại, phát hiện mình đã đem hết suy nghĩ trong lòng nói ra, nhất thời thân thể cương cứng.

“Sạch sẽ. Hiện tại trên người chỉ còn ấn kí của ta thôi.” Lâm lam Đế mỉm cười, tại làn da mỏng manh xương quai xanh như ẩn như hiện lưu lại ấn kí đỏ tươi.

...Thiết. Không thể không nói, Lâm Hoài tâm tình đi từ địa ngục bay trở về thiên đàng.

“Là do tên nghịch tử của tả thừa tướng làm? Thật là không muốn sống nữa.” Lâm Lam Đế cười lạnh, trong mắt lưu động hào quang như lưỡi dao sắc bén.

Lâm Hoài gật đầu, chợt nhớ tới, ba người Thanh Phong sau khi hồi cung bị Lâm Lam Đế gọi đi đến giờ không thấy tăm hơi, “Bọn họ đâu?”

Lâm Lam Đế tựa như ảo thuật đem một cái cung sa thêu đôi hoa hồng cài lên tóc Lâm Hoài, “Thanh Phong ngay cả chủ tử cũng bảo vệ không tốt, còn làm nội thị làm gì? Tiểu Lan, Thanh Ngôn một người làm cung nữ, một người làm nội thị, lại dám bỏ mặt chủ tử, quy cũ đều quên sạch hết... Không hảo hảo làm cho bọn họ nhớ thì không được.”

“...chính ta cho phép họ rời đi.” Nhanh chóng giải thích, sợ Lâm Lam Đế mất hứng một cái là vác ba người đi xử trăm ngày.

“Phạt hai mươi trượng. Không chết được.” Lâm Lam Đế bất mãn đem ngón tay hần đưa lên miệng gặm cắn.

Kêu một tiếng đau đớn, Lâm Hoài mới mạnh giật mình, xấu hổ mở miệng đem tiếng rên rỉ nuốt lại vào bụng. Hai mươi... Phỏng chừng da tróc thịt bong luôn rồi?”

“Kêu ra đi...ta thực thích nghe.” Lần đầu tiên, lần đầu tiên Lâm Lam Đế trước mặt hần xưng “ta” mà không phải là “trẫm”, hần cơ hồ vui đến ứa nước mắt.

===== Cái dây này phá hỏng không khí lãng mạn =====

“Người thật sự nghe được Đại hoàng tử gọi tiểu tử đó là thập nhất hoàng đệ sao?” Tả thừa tướng, không, môn hạ Tể tướng Hà Ngụy vẻ mặt âm trầm. Vốn hần là Thừa tướng dưới một người trên vạn người, lại bị một tên tiểu tử mình coi thường ngang vai ngang vế, trở thành một tên môn hạ Tể tướng, oán giận này làm sao có thể tiêu được chứ?! Tuy rằng tam tử Hà Qua bình thường không làm cái gì đáng lo, bất quá lần này mang về tin tức cũng không tệ lắm.

“Ai da người thật ngu ngốc! Đừng làm cho người ta biết sơ hở của người! Đến lúc đó ta không thể nào cứu nổi người đâu!” Hà Ngụy ngấm lại, vẫn là phải cảnh cáo Hà Qua.

“Vâng.” Hà Qua đương nhiên đáp ứng, hần cũng biết trêu chọc hoàng tử là đắc tội không nhỏ, chắc chắn tám phần, người ngoài đều đã biết chuyện sai của hần, một đám vôi vàng bắt lỗi hần, vẫn là nên phòng ngừa.

[canh 3 đúng hẹn! ...]

40. Chương 40

“Điện hạ!!!! Điện hạ a a a!!!” Thanh Phong sáng sớm không biết bị lôi đi đâu, hiện tại nghiêng ngả lão đảo vọt vào Kiền Minh Điện, vẻ mặt hoảng sợ như con quạ đen.

Đáp lại Thanh Phong là tiếng Lâm Hoài ngã xuống đất, nghe thấy Thanh Phong lớn tiếng ồn ào, hần còn tưởng là xảy ra chuyện gì, dù sao sau khi Thanh Phong ba người bị Lâm Lam Đế phạt, động một chút cũng không được, hần vừa mở mắt lập tức muốn xuống giường, cảm giác xay xảm tứ tán trong đầu, vì thế thân thể không nhịp nhàng trực tiếp từ trên giường rơi xuống.

“Điện hạ sao lại ngủ dưới đất!?” Thanh Phong gào to lên, vôi vàng khắp khiêng đem Lâm Hoài đỡ dậy. Lâm Hoài tức đến sôi máu, như thế nào ngủ trên mặt đất, nếu không phải do người gào lên thì ta làm sao lại bị văng xuống đất hả!!? Ánh mắt tàn nhẫn liếc Thanh Phong một cái.

“Có việc gì?” Bởi vì cảm xúc dao động mạnh, yết hầu bị thương, hần lại phải trải qua giai đoạn sống không thể nói nữa rồi.

Vỗ vỗ ngực bình ổn hơi thở, Thanh Phong vẻ mặt quái dị: “Lúc này lâm triều, cái lão bắt tử Tả thừa tướng cầu xin muốn gặp điện hạ xin lỗi về việc của nhi tử.”

Lâm triều? Nếu nhớ không lầm...Thanh Phong đã thề sẽ không đi nghe lén lúc lâm triều nữa a? Lâm Hoài bĩu môi, lão bắt tử kia đánh đòn phủ đầu ta, lí do bịa đặt để bao biện vô lễ với vua của hần thật không có biện pháp.

” Hần nhất định không có hảo tâm như vậy!! Vạn nhất hần tại Kiền Minh Điện vô lễ với điện hạ thì sao!!?

” Giọng nói Thanh Phong càng lúc càng chói tai, bị hai tên hạ đẳng nô tài ấn xuống đất, phồng chùng hần sẽ giận lâu đây.

“Còn không đến mức ngu xuẩn như vậy.” Dám ở Kiền Minh Điện vô lễ với hần? Đây không phải mặc tình quân vương xử lí sao? Hần cũng không phải ngốc tử, ai lại làm vậy. Lâm Hoài có đôi khi không thể không cảm thán Thanh Phong khôn khéo tuy đó chỉ ở một vài phương diện nào đó.

“Lần sau không được như thế nữa.”

“Điện hạ nói gì, cái gì không được làm nữa.”

“Không cho phép đi nghe lén nữa.”

Nghe vậy, Thanh Phong bỗng cười haha, “Nguyên lai điện hạ đã sớm biết, không hổ là điện hạ.” Thế nhưng bộ dạng vụng về như mã thí dù là ai cũng sẽ không tin được.

“Đại hoàng huynh đâu?”

“Bệ hạ phải hẳn đến miền nam thăm dò chuyện gì rồi.” Thanh phong cũng không hổ là trùm Bát Quái trong cung, quả thực là nơi nào cũng quen biết, bất quá duy nhất không tốt là không giữ mồm giữ miệng được.

...Vẫn coi như là quan báo tư thù...? Trong lòng tuy rằng đồng tình việc Lâm Diễn bị giận cá chém thớt, bất quá càng nhiều lại càng cảm nhận được ngọt ngào.

“Điện hạ, mặt của người có giọt mật nè.”

Àn? Đưa tay sờ má một phen, không có gì mà. Lâm Hoài lúc này mới biết Thanh Phong là trêu chọc mình.

“...Lăn.” Trong kẽ răng buồn bực phun ra một chữ. Dám chơi trên đầu hần, ngại hai mươi trượng sống không đủ phải không?...trượng ... Nghe nói Tiểu Lan cùng Thanh Ngôn đến hôm nay vẫn không xuống giường được hiện tại còn ở trong phòng nghỉ ngơi. Phỏng chừng cũng chỉ có tiểu tử Thanh Phong chuyên gây chuyện và thường xuyên bị đập mới có thể bị hai mươi trượng mà chỉ cần cách một chút buổi trưa gồm cả buổi tối là có thể nhảy nhót, tuy rằng hần bí mật đi chữa thương bằng thuốc tốt, bất quá...Tóm lại Thanh Phong chính là da dày thịt béo.

Khó có dịp thấy điện hạ kinh ngạc thẹn thùng như vậy, cái này chính là vạn năm không thấy a! Thanh Phong tư chất y chan người Bát Quái, ánh mắt càng thêm nhiệt tình!

“Tên hỗn đản đó khi nào thì đến?”

“Buổi chiều, ha ha.” Thanh Phong tiến đến trước mặt Lâm Hoài, vẻ mặt cười xấu xa, “Có muốn ta an bài đồ vật này nọ, để hảo hảo trừng trị hần hay không?” Không đem quy cũ để trong mắt, chỉ sợ trong hoàng cung chỉ có mỗi Lâm Hoài và Thanh Phong!

“Không.” Chính hần Lâm Hoài sẽ tự mình để lộ sơ hở, cái gì mà không có phong độ hoàng gia, giới hạn vừa phải, có trời mới biết sau này lời đồn có càng ngày càng trở nên đáng sợ hay không chứ. Cho nên lúc này chính tên hỗn đản đó là không nên! Ít nhất lần tới hần sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra, bất quá... Là sau đó nha, muốn cho hần chết thì hần phải chết!

Lâm Hoài là kiểu người nếu người không động ta thì ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta ta trả người gấp năm lần!

Ngày xưa là Tả thừa tướng, hôm nay chỉ là một môn hạ tế tướng việc này rõ ràng là do đã đắc tội Lâm Hoài, trêu chọc ta người có chạy đằng trời, đem cái đầu to của người đi nằm mơ đi!!

“Môn hạ Tế tướng, tam tử Hà Qua xin yết kiến—” giọng nói the thé của Thanh công công vang lên ngoài cửa, Tiểu Lan và Thanh Ngôn cũng ở phía trước, đứng bên cạnh hầu hạ Lâm Hoài. Hoàn hảo hần xem ra đã sớm nhìn ra Lâm Lam để sủng ái Lâm Hoài, bằng không lần đầu tiên bị Lâm Hoài tuyên chỉ triệu đi, hần liền trực tiếp thu thập Lâm Hoài rồi.

Lâm Hoài trừng Thanh Phong: người không phải nói buổi chiều hần mới đến sao?! Mới sáng sớm đã tới ám ta rồi!!

Thanh Phong ủy khuất nha, hần làm sao biết Hà Qua giờ này là tới rồi!! Tên hỗn đản, vương bát đản dám hại hần bị điện hạ trừng!

Hà Qua đến Kiền Minh Điện liền giật cả mình, hần biết thập nhất hoàng tử rất được sủng ái, bất quá không nghĩ tới được sủng ái đến thế này, đây là Kiền Minh Điện chính là tẩm cung của đế vương thiên điện duy nhất a, cũng có thể nói là chỗ ở của người mà bệ hạ tin tưởng nhất.

Nhìn thấy tiểu nhân nhí vắn tóc, Hà Qua hồn lại càng như bay lên chín tầng mây, áo choàng tùy ý khoác lên vai, bên trong là mớ áo trắng tuyết hỗn độn, hần cũng còn chưa có mang, mái tóc bạc rối tung, rõ ràng Lâm Hoài vừa mới rời giường! Hấp dẫn... quả thực là một thử thách đối với nam nhân a!!

Dùng sức nuốt nước miếng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Hoài, miệng gian nan giải thích:” Thảo dân khấu kiến Thập Nhất điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế.”

Chống lại ánh mắt không hề che dấu của Hà Qua, Lâm Hoài nhú mày, tên này chưa thấy oan tài chưa đổ lệ?

Hà Qua này giờ luôn chú ý Lâm Hoài, cái cau mày này đương nhiên hắn cũng thấy, lập tức tâm thần nhộn nhào, cúi đầu, trong lòng toan tính làm sao để đem người hoàng đế sủng ái nhất nắm trong tay mà không bị phát hiện.

41. Chương 41

“Thảo dân hôm đó đã mạo phạm, xin điện hạ thứ tội.” Hà Qua trong lòng nghĩ đến cảnh đang hung hăng xâm phạm khiến người trước mặt khóc đến lê hoa dải vũ.

Không có tiếng trả lời, hắn quỳ thật lâu cũng không có người để ý đến hắn, xem ra Thập Nhất điện hạ là đang cố ý chinh hắn. Tả hữu động động thân thể, lặng lẽ đưa tay xoa bóp hai cái chân tê cứng, khóe mắt thoáng thấy tiểu nhân nhi một tay cầm bút, một tay chống cằm, chậm rãi vẽ cái gì trên giấy.

Tờ giấy kia bay tới trước mặt, hắn phản xạ có điều kiện bắt lấy, đọc: “Chỉ duy nhất lần này, người tự lo liệu đi.”

“...Đây là điện hạ cấp thảo dân?” Hà Qua không rõ việc Lâm Hoài từng là người cầm, còn tưởng tờ giấy này là ngẫu nhiên bay tới.

Thanh Phong hung hăng quát: “Lớn mật! Người dám hoài nghi điện hạ?” Lúc này không báo thù thì đợi đến bao giờ a? Tên gốc này là tự mình làm mất mặt!

“...Thảo dân không dám. A——” Hà Qua kinh hô một tiếng, liền bị đánh ngất.

Thanh Phong cũng coi như thông minh, vừa nhìn không hiểu gì cả đã lao người ra ngoài, cất giọng kêu: “Có thích khách ——!! Mau bắt thích khách ——!!!” Lâm Hoài nhanh chóng xuống giường, cởi xiêm y vướng víu ra, khăn trương cùng người bịt mặt đối khán. Nhìn mặt nhau, người bịt mặt lại không hiểu ra sao nga một tiếng liền từ cửa sổ đi mất.

Nền đỏ cháy sáng, động lại thành hồng lãng.

“Ngô ân...Dau...” Lâm Hoài vừa xấu hổ vừa giận dữ quay đầu nhìn Lâm Lam Đế đang trong cơ thể hắn khai phá, bất mãn xoay người, lại làm cho ngón tay Lâm Lam Đế xâm nhập sâu hơn. Lâm Hoài ban ngày nói không nhiều nguyên nhân chính là do buổi tối rên rỉ quá độ.

Xác định được mối quan hệ, Lâm Lam Đế chỉ cần thân thể hắn không quá yếu đến không thể xuống giường là được, chung quy vẫn là kiên nhẫn dùng ngón tay thăm dò mật huyết phấn nộn, bởi chính Lâm Lam Đế đã nói —— hiện tại phải khuếch trương trước, miễn cho sau này sẽ làm hắn bị thương.

Lâm Lam Đế là người luyện võ, các đốt ngón tay chỗ nào cũng có điểm thô, chậm rãi cọ sát nội bích, mang theo một trận tê dại từ cử động xông thẳng tới đỉnh đầu. Thanh âm đặc biệt mềm nhuyễn của trẻ con hòa với tình dục nồng đậm, Lâm Lam Đế nghe vào tai mà cơ hồ không thể khống chế nổi dục vọng của mình, muốn trực tiếp cầm thương ra trận, tiến vào trong thân thể tiểu nhân nhi, hảo hảo yêu thương hắn một lần lại một lần.

“A.” mật huyết co rút một trận, Lâm Hoài cảm thấy chỗ nào đó của Lâm Lam Đế cương lên thì liền không ngừng run rẩy.

“Tìm đúng chỗ rồi.” Lâm Lam Đế cười xấu xa, nhẹ nhàng ở chỗ kia gãi một chút, lại vừa ấn xuống. Quả nhiên, tiểu nhân nhi thất thanh kêu lên sợ hãi, trong mắt lệ trào như bão nổi, cả thân thể cũng chậm chậm nóng lên, “Nhẹ...Điểm nhẹ...” Lại bỏ thêm một ngón tay, tiếp nhận có điểm khổ cực.

Ngón tay bỗng dừng lại động tác, Lâm Lam Đế thở hổn hển. Tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Khó hiểu nhìn lại, ai ngờ, cái nhìn này sẽ đem người nào đó bắt đầu nổi lên dục hỏa khó kiềm chế.

“Hoài nhi, cho ta...” Trắng trợn cầu hoan, đầu lưỡi Lâm Lam Đế nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai Lâm Hoài, sau đó đảo qua cái cổ duyên dáng phần hồng.

“Ta mới bảy tuổi.” Ý tứ rất rõ ràng, ta như vậy người cũng ăn luôn sao?

Lâm Lam Đế đương nhiên biết, bắt quá động tác của Lâm Hoài bây giờ đích xác là đẩy không chế của hắn đến bờ sụp đổ, không hảo hảo nói ra để phát tiết một chút, chỉ sợ hắn sẽ trực tiếp xông lên, đem Lâm Hoài áp xuống mà yêu thương, rất có thể sẽ làm vật nhỏ chưa dậy thì này.

“Vậy ta phải làm sao đây?” Rút ngón tay ra khỏi mật huyết mềm mại ấm áp, kéo tay Lâm Hoài vuốt ve phía dưới của mình.

Cảm nhận được phía dưới nảy mạnh, mặt Lâm Hoài bùm một cái đỏ hồng, hồi trước hắn cũng không nghĩ được sẽ làm Lâm Lam Đế ghen đến thống khổ như vậy.”...Ta mới bảy tuổi.” Lại nhấn mạnh, thanh âm lại không còn vững vàng như trước.

Đáng thương nhìn Lâm Hoài, Lâm Lam Đế cũng biết việc này không thể nóng vội.

“Hoài nhi dùng miệng đi.” Tay lại duỗi ra xâm nhập ***, chậm rãi trườn sát, thỉnh thoảng còn bầm lung tung, ý xấu nghe Lâm Hoài nức nở.

Hồng anh trước ngực Lâm Hoài “cọ” một cái đứng thẳng, đỏ tươi như chảy ra huyết, lúc nặng lúc nhẹ vãn vãn, Lâm Lam Đế cũng không luống cuống nghe hắn thuyết phục.

“Không cần...Từ bỏ...Ta từ bỏ...Ngô...Ha...Ân ha...”

Lâm Hoài hoàn toàn không biết mình đang nói gì, môi nhỏ khê khếp mở cầu xin tha thứ.

“Hoài nhi dùng miệng giúp phụ hoàng đi?” Âm mưu dụ dỗ, tựa hồ có thể thấy sau lưng hắn là cái đuôi cáo đang vẫy lên a.

“Không cần...Không cần...Ô ô...Ân...” Tiếng rên rỉ nhỏ vụn, ánh mắt Lâm Hoài ươn sũng không cò tiêu cự nhìn Lâm Lam Đế, thiếu chút nữa đem lý trí Lâm Lam Đế đốt cháy rụi.

“Hoài nhi dùng miệng giúp phụ hoàng, phụ hoàng sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Giờ phút này Lâm Lam Đế hết như tay thợ săn thông minh khôn khéo, đang dẫn dụ con mồi tự nhảy vào bẫy. Lâm Hoài đáng thương vẫn chưa hiểu, cũng không nghe rõ lời hắn nói, dùng sức gật đầu.

Vừa lòng buông Lâm Hoài ra, lấy thứ cực đại đã nổi gân xanh tiến về phía Lâm Hoài.

Cho nó vào miệng rồi, Lâm Hoài mới kinh khủng phát hiện vừa rồi mình mới đáp ứng cái gì!!

Thương tiếc nhìn Lâm Hoài rớt nước mắt nuốt xuống phân thân của chính mình, nhưng dù là vậy, cũng chỉ nuốt có một phần, thứ tím trắng thật lớn khiến Lâm Hoài sợ đến muốn bỏ chạy, hắn có loại ảo giác, nếu mà nuốt hết vào hắn sẽ không thể nói chuyện được!

Hàm trên cùng hàm dưới đau như muốn rơi ra, đầu lưỡi ngây ngốc di chuyển, thử liếm liếm phân thân. Động tác Lâm Hoài tuy trúc trăn nhưng lại khiến Lâm Lam Đế ngập trong khoái cảm.

Không đợi động tác Lâm Hoài, hắn liền dùng tay cố định đầu Lâm Hoài, bắt đầu đẩy mạnh vào cổ họng non mềm của Lâm Hoài.

Chờ hắn phát tiết xong, Lâm Hoài đã hôn mê bất tỉnh.

“Hoài nhi??!!” Lâm Lam Đế hoảng sợ, cẩn thận khép miệng Lâm Hoài, lau sạch đi bạch trọc nồng đậm trong cái miệng nhỏ nhắn.

Gây sức ép nửa ngày mới phát hiện Lâm Hoài chính là một mối hôn mê, Lâm Lam Đế lúc này mới thở phào, nếu Lâm Hoài xảy ra chuyện gì, hắn nhất định sẽ không tha cho chính mình!!

Bắt quá thân thể tiểu nhân nhi cũng quá yếu ớt. Ân...Có lẽ sau này ngày nào cũng làm, thành thói quen rồi chắc sẽ không sao?

42. Chương 42

Nằm lì trên giường, Lâm Hoài thật sự không muốn động đây, ngày hôm qua Lâm Lam Đế thật không biết kiềm chế, lại đem hắn làm cho hôn mê luôn! Hiện tại miệng hắn còn có chút không khép lại được, mặt huyết lại càng co rút đau đớn. Một bên oán niệm, vừa muốn nổi lên lại nghe thấy tiếng Lâm Lam Đế _____

“Hoài nhi cảm thấy thích khách là do ai phái tới?”

“Úy quốc?” Lâm Hoài cực kì mệt mỏi, cái đầu cơ bản là đình công rồi, lung tung nói một cái.

“Người đã quên Hà Ngụy?”

“Ai vậy a, không biết.”

“Là tả thừa tướng tiền nhiệm. Hắn hận ngươi ra mặt, chỉ một câu nói của ngươi làm hắn mất hết vị trí phải khổ tâm lắm mới có được. Cứ cho là hắn thay con hắn làm triều nhưng ăn nói khép nép như vậy cũng đáng hoài nghi lắm... hừ.”

“...Chỉ có ta nói, không có người làm thì đâu thể thành a. Sao lại đem toàn bộ đổ lên người ta, huống chi ta chỉ nói một chút, cụ thể là người làm a.”

“Cho nên chúng ta đều bị oán hận thôi.”

“...Muốn cải cách triều đình?” Lâm Hoài cuối cùng cũng có chút thanh tỉnh, rất phấn khích, không nghĩ tới có thể đích thân trải qua một cuộc cải cách! Lâm Lam Đế bất đắc dĩ nhìn Lâm Hoài được được dục dục.

“Ân, vừa đúng lúc ta có thể lấy cớ tấn công Úy quốc.”

Mắt Lâm Hoài khẽ khép lại, nửa ngày cũng nghĩ không ra việc cải cách thì liên quan gì tới tấn công Úy quốc.

“Chỗ đứng của Úy quốc đã định trước sẽ bị tam quốc tiêu diệt. Chính là dân chúng không muốn chiến tranh, bị kéo theo mà thôi.” Lâm Lam Đế cười, cái tay không thành thật ở trên thắt lưng Lâm Hoài vẽ loạn, “Hà Ngụy cải cách, như thế nào lại không liên quan tới Úy quốc chứ.”

“Không hiểu.”

“...Hà Ngụy tổng lực nhất định phải dựa vào ngoại lực, mà Úy quốc tự biết sớm muộn gì cũng bị tam quốc tiêu diệt, cho nên muốn ra tay trước để chiếm lợi thế, An quốc có hai quốc gia, rất bất tiện, lại khiến cho tam quốc phản đòn, bất quá chỉ có Lâm quốc đơn độc, nói không chừng An quốc sẽ khoanh tay đứng nhìn.” Lâm Lam Đế vừa nói, vừa tặng cho Lâm Hoài ánh mắt kiêu như sao mà người tự nhiên lạo ngốc như vậy.

Lâm Hoài vô tội a, hắn trước kia biểu hiện “Thông minh” cũng không phải vì chính bản thân mình nha!

” Người sẽ chờ hắn cải cách?” Lâm Hoài có đánh chết cũng không tin Lâm Lam Đế sẽ ngồi chờ.

“Làm sao có thể.”

“Thích khách hôm qua tại sao không giết ta?”

“...Thử ngươi, thuận tiện thử vị trí trong cung. Hừ. Xem lại không biết ta có nên phái ám vệ theo bảo hộ ngươi.”

“Vậy ngươi có phái hay không?”

“Không có.”

“...Thích khách kia lai lịch thế nào?”

“Tám chín phần là do Hà Ngụy phái tới.”

“Không thể nào, người nọ vừa đến liền tặng Hà Mâu một chưởng, xem ra còn rất nặng.”

“Hà Mâu tại Hà gia vốn là không đỡ được rào chắn... Thích khách trước tiên chưởng Hà Mâu một cái, người sẽ không hoài nghi bọn họ là một người. Bản tính thật đáng đánh.”

“Không thể nào? Nếu người nói vậy, đã biết chính xác ai là hung thủ?”

“Mới suy đoán mà thôi. Hoài nhi, người đối với bất cứ chuyện gì đều phải cảnh giác.”

Bàn tay nhẹ vuốt chần, tựa hồ còn dư âm hơi nóng từ Lâm Lam Đế, Lâm Hoài thu lại tâm trí, thở dài, thuận tiện có chút đồng cảm với người nào đó bị cải cách, phỏng chừng còn không biết bị tên đế vương này xem như đề tài tán ngẫu để thư giãn sau khi ăn no a?

Trước mắt bỗng nhìn thấy một người, giống như...Hình như là... thích khách hôm qua?!! Nhận ra hắc Lâm Hoài còn chưa kịp động, đã bị một chưởng đánh ngất. Con mẹ nó Hà Ngụy...Ta trù cả nhà người không ai chết tử tế, tuyệt tự luôn!

“Khụ khụ...” trong lúc ngủ say bị người ta sờ tới sờ lui, Lâm Hoài đuổi thẳng chân. Bị làm phiền đến không chịu đựng được, cử ầm lên:” Con mẹ nó người đừng có sờ nữa!! Ta mệt!!”

Mắng xong Lâm Hoài liền hối hận, bởi khuôn mặt này không phải là Lâm Lam Đế, mà là...về mặt ngu xuẩn của Hà Mâu. Nhìn thấy Hà Mâu ở đây vậy người bắt hắc chính là người của Hà gia, cũng có nghĩa Hà Ngụy phát động cải cách cũng không còn xa, hơn nữa nếu cái cách thất bại, hắc sẽ trở thành vật hộ mệnh của Hà gia, cũng có nghĩa ... Hắc sẽ bị Hà Mâu thương!!!

“Cứ chửi đi.” Hà Mâu cười dâm tà, hắc bị Hà Ngụy phất tới một thôn nhỏ sau lại đến cái phòng trọ này vốn đã có oán khí, bất quá vừa nhìn thấy người nằm trên giường, nhất thời cái gì oán khí đều biến mất tằm, hắc đã có chủ ý muốn thân cận Lâm Hoài, nhưng luôn luôn bất hạnh không có cách nào, chỉ có thể tìm tới nhưng luyến đồng tương tự Lâm Hoài, tiếp tục nhắm mắt, một lần lại một lần xâm nhập, “Cứ việc mắng.”

“Không cho phép người lại đây.” Lâm Hoài như con mèo nhỏ cuộn người lại, thân thể cứng đờ, hậu đình như có vật gì nhét vào....

Hà Mâu cười nói, “Da của người thật sự tốt lắm....mặt sau chắc đã qua khuếch trương? Tuy rằng chưa đủ lắm.” Lúc hắc bỏ thứ kia vào đã thấy huyết khẩu nhỏ nhả hơi sưng, đỏ tươi mê người.

Lâm Hoài cực kì nhanh đưa tay rút cái đồ chơi phía sau ra, thiếu chút nữa tức chết, một cái ngọc thể cực kì nhỏ!!!!

“Là ta đặc biệt đặt làm cho người.” Hà Mâu nhún vai, “Thích không?”

Thích mới là lạ, người là tên biến thái chết tiệt, nghiện luyến đồng. Lâm Hoài nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không muốn chịu khổ liên hoan ngoạn ở lại đây, đem bảo bối này bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn phía sau của người a, nó còn chưa ăn no.”

“Đi chết đi...” Lâm Hoài đem ngọc thể ném về trước, Hà Mâu thoải mái tránh né, chặc lưỡi:” Thật là không ngoạn, nếu không phải thân thể người yếu đuối không chịu nổi, ta đã sớm thương người rồi.”

... Lâm Lam Đế người là đồ đần!!!!

Bị Hà Mâu xoay người nhấc chân lên nữa đem ngọc thể chậm rãi chen vào thân thể, Lâm Hoài một bên cắn răng chịu đau, một bên trong lòng mắng to Lâm Lam Đế.

Hà Mâu như muốn hắc không sống dễ chịu, toàn bộ đều nhét vào phía sau, lại nhanh rút ra, chậm rãi ép vào. Lâm Hoài trong cơ thể bị ngọc lạnh lẽo ma sát dần trở nên nóng như lửa, gắt gao cắn môi, nuốt vào tiếng rên rỉ nhục nhã. Rất muốn....nhưng tuyệt đối không phải là việc ngu xuẩn này!!

Lời tác giả:

[Hoan mỗ đạo này rất mê mấy cái tình tiết cường bạo này.... Bất quá đối với tiểu Lâm Hoài biện pháp tốt nhất có lẽ là ... hạ được?]

43. Chương 43

Nghị sự trong điện, Lâm Lam Đế không chút hoang mang uống một ngụm trà, hần không mở miệng, trọng thần phía dưới cũng không dám nói trước, sợ chỉ không chú ý liền khiến long nhan phẫn nộ, chết như thể nào cũng không biết. Vốn bình thường đều lướt qua cho có lệ nhưng vì Lâm Hoài biến mất nên không khí thật nghiêm túc.

Lúc nói ra việc Lâm Hoài mất tích cho Lâm Lam Đế thì nét mặt già nua của Hà Ngụy chợt run lên, rõ ràng cách làm của đế vương nằm ngoài dự liệu của hần.

“Chúng khanh gia nói ta nên làm sao đây.” Lâm Lam Đế đem bóng da đá ra, làm bọn họ trở tay không kịp. Các đại thần phía dưới trừ Hà Ngụy ra, ai cũng mới biết Lâm Hoài có thể vào tẩm cung, hơn nữa còn là biến mất trong Kiền Minh Điện!

Im lặng không nói, thập nhất hoàng tử được sủng ái tất cả mọi người đều thấy, bỗng biến mất mà một chút dấu vết để lại cũng không có, làm sao nói đến việc điều tra? Nếu lỡ điều tra không được, chẳng lẽ nói với đế vương là hết hy vọng rồi? Ai cũng không dám tự tìm xui xẻo a.

Hà Ngụy không biết Lâm Lam Đế đã biết gì hay chưa, ánh mắt tựa hồ ở trên người mình dừng lại lâu nhất.

“Ba vị tể tướng nói trước đi, dù sao đều là nguyên lão trong triều.” Lâm Lam Đế vẻ mặt thoải mái nói, giống như việc đang bàn không phải về đứa con hần sủng ái, mà là về thời tiết. Không ai có thể hiểu được tâm tư của hần, ngược lại thân mình càng run rẩy hơn.

Hà Ngụy hít thật sâu, dù thế nào đi nữa hần cũng không có chứng cứ, cũng không làm gì được mình.

“Bẩm bệ hạ. thần nghĩ nên dán bằng tìm người ngoài cổng thành.”

“Không thể! Hiện tại các quốc gia có thể lực ần núp trong kinh thành, đây đối với Lâm quốc rất bất lợi.” Thượng thư tể tướng lên tiếng phản đối, người này còn không phải chính là đối thủ một mất một của Hà Ngụy, từng là thừa tướng.

Chung quy cảm giác.... Nghị sự lần này, thực sự quý dị. Lục bộ thượng thư không để lại dấu vết lui về sau vài bước, miễn chuốc lấy tai họa.

“Chẳng lẽ khiến thập nhất hoàng tử thất lạc bên ngoài sao!!!?” Hà Ngụy râu bạc run lên một cái, nói xong được kêu là lời lẽ nghiêm túc chính nghĩa.

“Àn, cũng không biết là bị người trói lại, hay là tự đi theo.” Lâm Lam Đế phụ họa nói, thuận tiện tặng thêm một nụ cười lạnh như băng, “Tam thiếu gia nhà người vừa đến, thích khách cũng liền xuất hiện, tam thiếu gia nhà người vừa đi, hoàng tử của trăm cách đêm cũng không thấy đâu. Thật sự rất trùng hợp a.” (Nghe như anh bị vợ bỏ không bằng ấy =))))))

Lau đi mồ hôi lạnh, Hà Ngụy cảm giác bây giờ rất không thích hợp. Bất quá phần lớn cảm vệ quân đều do hần nắm giữ, hần cũng không sợ, đến lúc đó cùng Ủy quốc nội ứng ngoại hợp, ở giữa hưởng lợi ... Hừ.

“Thật oan uổng, khuyến tử cũng bị tổn thương a.”

Hà Ngụy nhìn bốn phía, mười sáu ánh mắt đồng loạt nhìn theo hần, hoài nghi, vui sướng khi thấy người gặp họa, kiểu gì cũng có.

“Nga, phải không? Trăm còn tưởng rằng có người muốn cải cách để áp chế trăm.” Bềnh tỉnh đại ngộ, Lâm Lam Đế lại càng cười đến vui vẻ, ánh mắt càng lạnh, thời điểm này chính là đã động sát niệm.

Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, chiêu thức này của Lâm Lam Đế, hoàn toàn phá rối kế hoạch hần lập ra. Mà nghị sự ở điện, cơ hội để hần đánh tín hiệu cho đòi cảm vệ quân là không thể có! Cho nên đối với Lâm Lam Đế chỉ có thể liều chết mà thôi.

“Hôm nay đến đây thôi.” Khẽ truyền lệnh cho các đại thần, Lâm Lam Đế hiếm khi để lộ bộ dạng lười nhác.

Nhưng tám vị đại thần không chút nơm nớp lo sợ.

Có trời mới biết có khi nào bệ hạ nhất thời hứng khởi đem một cái tội danh “Đại nghịch bất đạo” tặng cho họ không, đây cũng không phải là cái ai cũng nhận được, sẽ tru di cửu tộc ngay nha!

“Chắc chắc, thật đúng là có gian trá...” Lâm Lam Đế âm thầm nhìn chằm chằm bóng lưng Hà Ngụy, đáng lẽ có thể tiết hỏa trên người vật nhỏ nên tâm tình mấy ngày nay của hắn cực hảo, Hà Ngụy tiểu não tiểu đánh, phỏng chừng hắn cũng có thể cho Hà Ngụy cáo lão hồi hương, hiện tại lão lại có thể bắt bảo bối của hắn đi, muốn chết đến điên rồi sao? Hừ ... tru di cửu tộc của người cũng không đủ ... Hà Ngụy, lão già kia người chờ đó cho trẫm.

“Ám vệ, tra ra tiểu đồng tây đó ở đâu chưa?”

Ám vệ do dự, hắn biết rõ quan hệ giữa Lâm Lam Đế và Lâm Hoài, tra được gian khi Hà Mâu đụng chạm trên người thập nhất điện hạ, nhắm mắt cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

“Không tìm ra?” Lâm Lam Đế lạnh mặt, bộ dáng nếu người không tìm ra ta lột da người... Quả thật... Quả thật giống như oán phụ bị ném bỏ!! (Ta đã nói mà =))))))

“Đã tìm được. Ở kinh thành biệt viện vùng ngoại ô...tam thiếu gia Hà gia cũng đang ở đó.” Kiểm chế tâm trạng, làm đảo thần mà bị giết, thật là chuyện rất buồn phiền.

“Đêm nay mang người về.” Lâm Lam Đế dừng một chút, “Trẫm cùng đi.” Vật nhỏ phỏng chừng sẽ không tin tưởng bọn họ, không chừng còn muốn ồn ào thêm.

“Dạ.”

“Tiếp tục phái một đội cấm vệ quân, đem lão già Hà Ngụy bắt lại cho trẫm!” Lâm Lam Đế lửa giận bốc lên tứ phía, Hà Mâu, nếu người dám động vào người của trẫm, trẫm sẽ rút gân của người lột da của người lóc xương của người!!!” “Trẫm thật muốn nhìn xem, lần này hắn biện bạch như thế nào!!!”

Ám vệ chưa bao giờ nhìn thấy tâm tình Lâm Lam Đế lộ ra ngoài như vậy, đều là vì Lâm Hoài. Lâm Hoài đã muốn trở thành điểm yếu của đế vương.... Mà đế vương, không được phép có nhược điểm...

“Ám vệ...Đừng động, không nên động tâm.” Thản nhiên cảnh cáo một câu, Lâm Lam Đế đã khôi phục lại bộ dạng không hề nhộ, “Lui xuống.”

“...Tuân chỉ.”

Toàn bộ chương này đều là về phụ hoàng đại nhân, phụ hoàng đại nhân đối với Lâm Hoài thật quan tâm... Khụ khụ, Hoan mỗ cũng không biết tiếp theo sẽ như thế nào. Bộ này cũng sắp kết thúc rồi. Hoan mỗ sẽ cố gắng, sau khi mở hồ mới, mong mọi người đừng vứt bỏ ta. Bộ cục cũng đã nghĩ tốt lắm, không hề phức tạp muốn tranh quyền đoạt lợi cái gì, viết quá trình phát triển cảm tình là được rồi. Cười. Mọi người xem vui vẻ. Có muốn xem H ở phiên ngoại không đây? Ha Ha ...

44. Chương 44

Đường xa đêm dài, Lâm Lam Đế cầm chén chè dừng trước Kiền Minh điện, cửa vẫn gát gao đóng, hắn thì không dám xông vào, vật nhỏ ở phía trong từ khi được cứu về liền không nói được một tiếng, buồn bực nằm trên giường, ngay cả hắn cũng bị đuổi ra, biểu tình lạnh như băng khiến hắn lo lắng.

“Hoài nhi.” Lâm Lam Đế vẻ mặt bất đắc dĩ, “Mở cửa đi. Điềm thang muốn lạnh hết rồi.” Hắn từ khi nào ăn nói nhỏ nhẹ như vậy, có thể là từ khi Lâm Hoài thay đổi.

“Hoài nhi, hắn đã làm gì ngươi ... ngươi ...!” Lâm Lam Đế mới vừa nghe thấy tiếng thét, lập tức trên cánh cửa xuất hiện một lỗ hổng thật lớn. Xem ra tiểu tử kia nổi nóng rồi.

“...” Đau đầu nhú mày, Lâm Lam Đế thở dài.” Đúng vậy. Là ta biết bọn họ sẽ bắt ngươi, cũng là ta cố ý không cho ám vệ ra tay.”

Yên tĩnh như chết.

Lâm Hoài núp trên giường phát run, đau đớn trên người có phóng đại gấp trăm lần cũng không bằng tổn thương trong lòng. Biết rõ... Biết rõ Hà Mâu xấu xa như vậy người lại cố ý... Lâm Hoài không dám nghĩ tiếp, hấn sợ chính mình thực sự là công cụ của Lâm Lam Đế, cũng sợ dung túng ân sủng hai năm qua chỉ là ảo ảnh trong mơ.

“Ách nôn...” Nghĩ đến Hà Mâu, nghĩ đến...cái ngọc thể chết tiệt, huyết sắc trên mặt biến mất, Lâm Hoài gắt gao lôi quần áo, ghé vào bên giường nôn mửa, nôn đến trời đất quay cuồng, tựa như linh hồn không phải là của mình.

Lâm Lam Đế nghe thấy tiếng nôn mửa thì cả kinh, nhấc chân đá cửa.

“Hoài nhi người...” Đối diện là thân hình nhỏ bé hoảng sợ trên giường giống như một lưỡi dao sắc bén cắm vào tim, Lâm Lam Đế trong lòng cười khở, không nên đánh giá cao năng lực thừa nhận của Lâm Hoài a.....Có lẽ thật sự không nên dùng Hoài nhi để bắt bọn chúng.

“Cút....Người cút đi...” Cuồng loạn rống, Lâm Hoài tựa như con thú nhỏ bị tổn thương, ai cũng không tin, ai tới gần liền cắn.

“...Là ta không đúng...” Lâm Lam Đế đem diềm thang để một bên, tiến đến muốn ôm Lâm Hoài nhưng lại bị hấn né tránh.

“Toàn bộ đều là... người cố ý? Đem ta đến đây sủng ái, để không ai biết được?” Lâm Hoài đã căng thẳng đến cực độ, nếu Lâm Lam Đế trả lời đúng, hấn sẽ sụp đổ mất—— toàn bộ ôn nhu, toàn bộ sủng ái đều là giả dối, mà hấn chỉ là một con rối gỗ trong tay người khác, tùy người chơi đùa, hấn không thể chịu được khi phải trả giá bằng cả trái tim, để đáp lại chỉ là....Chỉ là như vậy thôi.

“Ta yêu người...” Lâm Lam Đế hỏi một đằng trả lời một nẻo.

...Không...Hấn không nghe. Lâm Hoài không muốn nghe bất cứ điều gì, cho dù Lâm Lam Đế đang nói điều mà hấn trước kia rất muốn nghe, “Cút.....!!!” Cái gì có thể cầm trong tay hấn đều ném về phía Lâm Lam Đế.

“...Ít nhất cũng để thái y xem bệnh, người đừng tự làm khó bản thân...”

“Ta làm khó chính mình liên quan gì đến người?!!” Vô cùng bức tức, trong mắt lệ đã tràn mi, ngọc chẩm bị đập vỡ vụn.

* Ngọc chẩm: gối ngọc

Lâm Lam Đế bây giờ vô cùng hối hận, phản ứng của Lâm Hoài hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hấn, sắc mặt Lâm Hoài một mảnh tro tàn, lại cố chấp không chịu cho thái y chạy chữa.

” Lâm Hoài, người phải để thái y xem bệnh.”

“Đi ra ngoài!!! Đi ra ngoài!!!!!!!!!!” Bịt lấy lỗ tai, Lâm Hoài ngay cả lực phủ ngũ tạng đều vịn lên đau đớn. Tự tay ... Nhất định phải tự tay đoạn tuyệt tình cảm của mình với hấn ... Nhất định!

Hoàng tử được sủng ái nhất lâm quốc sau khi cứu về lại lần nữa biến mất, không có bất kì tung tích, Lâm Lam Đế tức giận, tru di cửu tộc Hà gia; Hà Ngụy, Hà Mâu bị chém đầu treo ở Hoàng Thành nửa tháng!

Cùng năm, Lâm Lam Đế dùng khí thế như sấm hươg Ủy quốc khiêu chiến, khí thế bừng bừng, Ủy quốc đang nội chiến đảo chính long trời lở đất hoàn toàn không địch lại, gần hai năm, quân đội Lâm quốc như chẻ tre công phá thủ đô Ủy quốc, từ đó, Lâm quốc trở thành quốc gia cường đại nhất, đúng lúc này, Lâm Lam Đế lại ngừng gây chiến.

Ba năm sau, Lâm Lam Đế thoái vị, năm ấy hai mươi lăm tuổi. Lâm Khiêm đăng cơ.

Lâm Khiêm sau khi đăng cơ một ngày, thái thượng hoàng Lâm Lam Đế mất tích.

Từ đó, Lâm Lam Đế trở thành lịch sử, cũng trở thành đề tài để nhân dân bàn tán. Chính là ngẫu nhiên.... Sẽ nhắc tới tiểu thập nhất hoàng tử. Mỗi khi nhắc tới, mọi người luôn phải sụt sịt.

Lâm Khiêm mở rộng thiên hạ, cũng công khai khẳng định người đưa ra chế độ tam tể lục bộ là thập nhất hoàng tử.

Việc Lâm Hoài mất tích năm năm, lần thứ hai trở thành tiêu điểm. Tất cả mọi người đều cảm thán một hoàng tử tài năng, nhiều người thiện lương không tin Lâm Hoài đã chết, cho nên truyền tai nhau.... Lâm Hoài chính là thần trên trời phải xuống giúp đỡ Lâm quốc.

[Sẽ không dễ dàng làm Lâm Hoài tha thứ cho phụ hoàng đâu. Phụ hoàng kì thật luôn luôn cho ám vệ đi theo hần, phụ hoàng thoái vị là để đi tìm Tiểu Lâm Hoài đã bỏ đi....Ai. Ha ha, buổi chiều có thể nhìn thấy Tiểu Lâm Hoài thôi mà.....không cần phải gấp...]

45. Chương 45

“Mỗi ngày một tác cũng không rời ta, người không thấy phiền hử?” Vẫy vẫy mái tóc trắng dài, Lâm Hoài nói với cái người đi theo mình suốt năm năm mà chưa hề nói gì. Nếu hần không tình cờ phát hiện có người đi theo, phỏng chừng cả đời sẽ bị rình rập theo dõi ngấm lại liền khó chịu.

Lâm Tu cũng là bất đắc dĩ, hần làm ám vệ cho Lâm Lam Đế, chỉ có thể nghe mệnh lệnh của Lâm Lam Đế, cho dù Lâm Hoài không cho hần đi cùng.

“Hần đã thoái vị rồi người còn mù quán như vậy làm gì a a a.” Lâm Hoài kích động nắm cổ áo hần điên cuồng hét lên, hần thật sự nhịn không nổi nữa, mặc kệ hần làm gì Lâm Tu đều bên cạnh, bị phát hiện lại càng quang minh chính đại theo hần. cái khiến hần điên nhất chính là mỗi lần nữ nhân biểu lộ tình cảm với hần, đều bị Lâm Tu trừng cho bỏ chạy!! Khiến hần đến giờ vẫn chưa kiếm được vợ. (Anh mơ đẹp nhĩ O_o)

“Ta chỉ nghe lệnh Lâm Lam Đế.” Lâm Tu rất có nề nếp phát biểu.

...Ta đã tạo ác nghiệp gì a... Lâm Hoài thiếu chút nữa muốn lấy đầu đập vào tường.

“Bệ hạ sẽ nhanh đến thôi.” lâm tu nói một câu khiến hần lòng tơ đều dựng ngược. Bệ hạ...Có thể được Lâm tu gọi như vậy... Chỉ có thể là một người... Lâm Lam Đế!!! Lâm Hoài chột dạ, hần đã từng nghe Lâm tu giải thích sự việc năm năm trước, bất quá vẫn còn có chút chưa rõ.

” ... Cái kia Lâm Tu ... ” Miễn cưỡng mà kéo khóe miệng thành một độ cong, Lâm Hoài chậm rãi hướng về phía sau nói, “Ta phải đi... nhà xí!!!” Thật sự không có dũng khí nói ra “Ta bỏ đi, không muốn gặp hần”, nói vậy không có khí khái nên tìm một cái cớ.

....Chậm đã.

Chớp mắt một cái liền thấy Lâm Lam Đế, Lâm Tu hảo tâm nhắc nhở Lâm Hoài, đáng tiếc Lâm Hoài nhìn không hiểu, như trước chạy ra bên ngoài, vì thế trực tiếp dừng lại trong cái ôm ấm áp của Lâm Lam Đế. Mùi vị huân hương, hơi ấm quen thuộc.... năm năm trôi qua một khắc đều không tồn tại. Lâm Hoài phỉ nhổ chính mình không có khí phách, đã nói không thương...Lại.... Vẫn nhịn không được một lần nữa sa vào ấm áp của hần.

“Vật nhỏ còn muốn chạy?” Âm thanh độc nhất vô nhị ngay cả trong mộng, vang lên bên tai Lâm Hoài, ví như giấc mộng Nam Kha ngày hôm qua.

Giấc mộng Nam Kha dựa theo tích: chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hòe, mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá bưng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ (Theo QT)

Hít thở thật sâu, năm năm trước họa hạ một vết thương, hôm nay vẫn còn nguyên, Lâm Hoài lạnh mặt:”Buông.”

“Hoài nhi, ta sẽ không ly khai.”

“Thái thượng hoàng, người nói lời này có hơi vô trách nhiệm.” Lâm Hoài không giãy dụa, ngữ khí nhẹ như không, tựa hồ một giây sau liền có thể bay đi mất.

Lâm Lam Đế nhìn thấy vẻ mặt đó, vừa kinh ngạc sau lại bị thương, tiếp tục sau đó là phần hận....Cuối cùng lại lạnh nhạt. hấn tự cho mình cái gì cũng nắm trong lòng bàn tay, không nghĩ tới vừa bắt đầu lại không phải như vậy, Hoài nhi hấn... căn bản không muốn tha thứ cho hấn.

“Hoài nhi, theo ta về.”

“...” Hoàng cung? Hấn chết cũng không về.

...Thật sự khó làm. Lâm Lam Đế nhìn Lâm Hoài, “Hoài nhi, theo ta đi...Không trở về hoàng cung. Đi chỗ nào người muốn cũng được.”

...Ách, vậy cũng không đi. Lâm Hoài trầm mặc, cái ngày hấn bị “bán đứng” một cách đau đớn, Lâm Lam Đế tội cùng biết được bao nhiêu phần? Hoặc là hấn căn bản không hề ấy nấy, cũng không thấy hối hận.

“Nếu, trở lại năm năm trước, người vẫn sẽ làm như vậy?” Dù không có nói rõ, nhưng hấn biết Lâm Lam Đế hiểu.

“Ừ...”

“Cút!! Người cút đi cho ta!!!” Liền giống như mèo bị dẫm phải đuôi, nói cái gì không quan tâm chứ, toàn bộ là giả dối. Lâm Hoài dùng cả hai tay hai chân đẩy Lâm Lam Đế ra ngoài phòng, chỉ vào Lâm Tu:”Người cũng đi đi!!”

Hỗn đản x3!!! Đi chết đi!!!

Lâm Hoài cuộn tròn đứng ở cửa, nước nỡ.

“Hoài nhi, năm năm trước ta là đế vương của Lâm quốc, người biết chứ?”

“...”

“...Ta yêu người...” Thở dài, Lâm Lam Đế cũng dựa vào cửa chậm rãi xuống.

“Gạt người!!!”

Lâm Lam Đế không nói gì, từ nay làm sao mới sống tốt đây?!

“Hiện tại ta không còn là hoàng đế...Người cũng biết chứ?”

...Ngụy biện! Tất cả đều là ngụy biện!!!! Lâm Hoài ôm lấy đầu, nước mắt rơi trên nền đất, bắn tung tóe. Tâm bệnh đã lâu không chữa được đến lại bắt đầu trở dậy, thân thể như bị vò nát đến đau đớn.

“Ngô...Ân...Ô ân,” tiếng nước nỡ kiềm nén làm sao giấu được Lâm Lam Đế, phút chốc đứng lên, mạnh mẽ đem cửa mở ra, mục đích duy nhất là tiểu nhân nhi hai tay đang nắm chặt lấy quần áo để tự che giấu bộ dạng thống khổ.

[Hoan mô chuẩn bị dùng H cảnh để kết thúc truyện. Hắc hắc]

46. Chương 46

Đau lòng đem người kia ôm lấy, Lâm Hoài vì đau đớn mà vô lực chú ý hấn, thân mình không khỏi run rẩy, chỉ có thể dùng biểu tình nhin đau mà cự tuyệt Lâm Lam Đế.

“Ta không uống thuốc.” Nghiến răng nghiến lợi nói xong, Lâm Hoài trên mặt xuất ra một trận mồ hôi. Hấn bởi vì mỗi năm sợ trời lạnh sẽ phát bệnh, Lâm Tu đều lấy lòng để hấn uống thuốc, chờ hấn mất cảnh giác liền rút hết, hấn cơ thể yếu ớt đuối bị Lâm Tu ép! Mỗi lần đều bị ép uống đến nước mắt giàn giụa.

Lâm Lam Đế không đồng ý nhú mày. Có thể thấy vật nhỏ ngậm miệng thật chặt, không khỏi càng sốt ruột. Không uống thuốc, vật nhỏ sẽ càng khó chịu.

“Lâm Tu, đem thuốc lại đây.”

Cố gắng không quan tâm đến thần sắc kích động của Lâm Hoài, hần cúi đầu khẽ liếm đôi môi nhỏ bị cắn đến xuất huyết.

“Không có gì đâu.” Lâm Lam Đế cười với Lâm Hoài, khiến Lâm Hoài sưng sốt, thẳng đến khi được từ trong miệng Lâm Lam Đế chảy sang miệng mình hần mới khôi phục tinh thần, cay đắng tràn ngập giữa hai người, Lâm Hoài quả thực không thể tin Lâm Lam Đế lại có thể ụ hần uống thuốc như vậy!

“Ta muốn người.”

Lâm Lam Đế để đầu trên cổ hần lưu luyến dời xuống quai xanh, từng chút từng chút hôn lên, Lâm Hoài trầm mê muốn nói “Cút” cũng nuốt trở lại trong bụng... Thân thể nóng quá... Rất muốn người này cứ như vậy tiến vào mình.... Chợt nhận ra mình đang suy nghĩ cái gì, Lâm Hoài liền đẩy Lâm Lam Đế ra, làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy chứ?!

Lâm Lam Đế cũng không giận, chỉ tiếp tục cúi mặt lặp lại:” Ta muốn người.”

Thân thể như có dòng nước ấm chảy qua, đem các cơ quan đã lạnh lẽo trong thân thể cấp ấm, chậm rãi giãn ra. Lâm Hoài cảm giác được mình đã bị nam nhân trước mặt mê hoặc... Cho hần đi....

Hai tay chậm rãi đặt lên vai Lâm Lam Đế, chậm rãi nhích người đến gần.

Gắn bó dây dưa, Lâm Lam Đế gần như điên cuồng mà đòi lấy chất dịch từ miệng Lâm Hoài, tay không kiên nhẫn mà xé rách áo hần, làn da non mịn lộ ra trong không khí lạnh lẽo, Lâm Hoài theo bản năng tựa vào Lâm Lam Đế.

Quả nhiên vật nhỏ không chịu nổi hấp dẫn, phi thường đáng yêu. Tính tế nhảm nhí, cái tay lướt trên thắt lưng trơn nhẵn hướng tới giữa đùi liền đẩy hai chân Lâm Hoài ra.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt đang nổi lên từng trận sắc dục của vật nhỏ, Lâm Lam Đế càng ngày càng nhìn không thấu hần. Cứ nghĩ hần thông minh, nhưng có đôi khi lại rất ngu ngốc, nghĩ hần rất hấp dẫn, một khắc sau bản tính lại muốn chế trụ dục vọng. Lần đầu tiên hần thấy hứng thú cũng bởi vì tính cách mâu thuẫn này, không nghĩ tới hần có thể đem mâu thuẫn phát huy sâu sắc như thế.

Bản tính: cá tính vốn có hoặc tính chất vốn có lúc đầu

“Hoài nhi...?”

“Không muốn gặp lại người...Không muốn gặp lại người...Một chút cũng không muốn gặp lại người!!!” Lâm Hoài co rúm nửa thân trên trần trụi, co thành một khối, nhẹ nhàng run rẩy, mấy mảnh vải áo còn vướng trên thắt lưng, nhìn hết sức đáng thương.

“Hoài nhi.”

“Cút đi!! Người cút....Ta không muốn gặp người...Không cần!!” Trái tim đã từng bị tổn thương, cho dù đã đóng vảy không chảy máu, nhưng vết thương thì vẫn còn đó. Như nhắc nhở hần đã từng bị phản bội.

“Nôn...” Trước mắt bỗng thoáng hiện khuôn mặt ngu xuẩn của Hà Mâu, nhất thời quỳ rạp trên mặt đất non khan. Hậu huyệt tựa hồ còn tồn tại thứ ghê tởm nào đó.

“Hoài nhi!” Lâm Hoài sắc mặt như mảnh tro tàn, làm cho dục vọng của Lâm Lam Đế đều biến mất hết, một lòng gắt gao ôm chặt lấy tiểu nhân nhi bên người.

“Lạnh sao?”

Cẩn thận muốn ôm Lâm Hoài, lại bị ánh mắt không tiếng động cự tuyệt.

“Hần ăn chưa?” Canh ngoài cửa cả đêm Lâm Lam Đế lắng tai nghe tiếng vợ đang ngủ hít thở mềm nhẹ, vừa thấy Lâm Tu đi ra cơ hồ ngay lập tức tha hần đến một góc.

Lâm Tu buồn bực kêu gào, hần đường đường là một ám vệ cao cấp nhất, hiện tại lưu lạc giống như một bà lão. Lại phải lo cơm lo thuốc, hướng chi cả hai bên đều không thể đắc tội!! Hao hết trăm cay nghìn đắng, nghĩ hết mọi cách làm trò vui cho thiên hạ, cuối cùng chỉ để làm cho tiểu tổ tông bên trong phòng chịu uống thuốc nghỉ ngơi.

“Ngài về đi, thập nhất điện hạ đang dùng thuốc.” Hết sức tận tâm trả lời.

“Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi...” Lâm Lam Đế đi qua đi lại thông thả vài bước, “Mua chút mứt hoa quả về đi.”

“A? Thập nhất điện hạ đã ăn mứt hoa quả rồi!” Không có mứt hoa quả, Lâm Hoài vừa khóc vừa nháo vừa đòi thất cổ làm hần không có khả năng uy Lâm Hoài uống xong chén thuốc vừa đắng vừa đen. Bất quá hần vẫn rất cảm kích thái độ hợp tác của Lâm Hoài, thường ngày lúc Lâm Lam Đế đến thăm, Lâm Hoài đều tìm mọi cách đồ thuốc đi.

“Nha...” Lâm Lam Đế ngây ngốc nhìn cái cửa gỗ đóng chặt, trong đầu vang lên một câu: Cái này có phải hay không là tự làm tự chịu?!

Hoan mỗ sửa lại rồi. Vì vậy cái này chưa phải kết thúc. Phỏng chừng còn mấy chương. Hoan mỗ phải nhanh lên thôi! Hắc hắc, mọi người ~ thật có lỗi nga o(_)o, mà cần tổ chức một sự kiện, bởi vì Hoan mỗ không có năng lực đặt tên, cho nên tên tác phẩm và nội dung ... Không có dính dáng gì.

47. Chương 47

Nhưng mà người đáng lẽ nên ngủ, lại mở mắt ra, lẳng lặng nghe hơi thở chậm chậm của bản thân, Lâm Hoài có cảm giác vô lực. Năm năm ở bên ngoài, dù luôn có Lâm Tu giám sát hần uống thuốc, nhưng là hần luôn trốn đồ đi, vốn ở địa phương nhỏ này được liệu không được tốt, hần mỗi khi uống thuốc đều nhân tiện chiết khấu, hần lại bữa uống bữa không, khiến cho thân thể mấy năm nay càng lúc càng yếu, này hay rồi, may mắn được một cái kích động mà lại bắt đầu phát bệnh.

Tối làm hần buồn phiền nhất chính là Lâm Lam Đế.

Hần suy đi nghĩ lại cũng không biết phải làm sao để trốn y, vì yêu sao?! Yêu thương hần từ khi nào Lâm Hoài không rõ, quả thực có thể nói là không hiểu ra làm sao cả! Chính là sau khi bị “Phản bội”, hần theo bản năng đau lòng, theo bản năng muốn chạy trốn.

...Thật sự không hiểu, làm sao cũng không hiểu rõ bản thân ngày càng yêu hần hơn? Hướng chi hần là người đã thờ ơ trong thời gian mình bị cưỡng bạo a!

“ Tỉnh rồi?” Lâm Tu không biết đã vào từ lúc nào, “Chủ tử ở ngoài cửa chờ người.”

...Chờ ta, ta sẽ phải gặp hần?! Lâm Hoài vô cùng bực tức, hần là người bệnh đó!!! Ngay cả giường được nằm a a a! Kiếp trước hần nên làm ở phòng giám hộ nha a a!

“...Người lại muốn chạy?”

Lâm Hoài cả người run một trận, hần không phải giỏi như vậy đã nhận ra đi, mới vừa có chút ý tưởng đã bị người ta nói ra, thực không có chút ý nghĩa.

“Toàn bộ đều viết hết trên mặt người rồi.” Lâm Tu khước miệng co giật, “Điện hạ cùng chủ tử trở về đi.”

“Chết cũng không đi...” Thở dài, Lâm Hoài dùng ánh mắt to ngạt nước nhìn về phía Lâm Tu, lóe lên tia bi thương, “Có lẽ người cảm thấy không có gì to tát, hần là vì đại cục... Chính là ta không hiểu, ta không hiểu vì sao hy sinh ta có thể lo cho đại cục...Hướng chi, như vậy là mặc kệ ta sống hay chết, hiện tại lại đuổi theo là có ý gì, ta không muốn ở cạnh hần...”

“Chủ tử là lo cho người.” Cân nhắc, Lâm Tu cố gắng khuyên bảo, hần bị kẹp ở giữa thật bất hạnh.

“...Không biết, ta không biết.” Lâm Hoài bỗng ngẩng đầu lên nói: “Chẳng lẽ tiếp tục nơm nớp lo sợ chờ khi nào lại bị phản bội!” Có lẽ phản bội cũng không thể nói rõ, chính mình từ đầu đến cuối chỉ là một con cò, không hơn, hẳn sẽ đuổi theo...Có phải hay không vì mình còn giá trị lợi dụng?

Lâm Tu thấy hần bộ dạng như cái gì cũng không nghe thấy đành phải ngừng không khuyên bảo nữa.

“...Lâm Tu, ta muốn thương lượng.”

Tâm Lâm Tu bỗng nổi lên một cỗ dự cảm bất hảo, quả nhiên— “Ta muốn ly khai, người đừng nói với hần có được không?” Ngữ khí đáng thương, ước gì có thể gọi lên trong lòng Lâm Tu một tí tạo đồng cảm.

“Không thể.”

...Trả lời nhanh như vậy làm gì, thật sự là, ngay cả một chút hy vọng cũng không cho.

“Đại gia chỉ cần lùi một chút, để ta đi, người muện nhất, hai ngày hãy nói cho hần biết.” Lâm Hoài vẫn chưa từ bỏ ý định lần nữa đề nghị. Cho dù một khắc cũng tốt, cũng muốn một mình ra ngoài tĩnh tâm. Hần vì sự việc năm năm trước làm cho đầu óc rối thành một đoàn, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì.

Lâm Tu có hơi do dự, sống cùng Lâm Hoài năm năm, hần coi Lâm Hoài như con mình, dung túng rồi lại nghiêm khắc. Hần cũng nhìn ra được việc Lâm Lam Đế xuất hiện như là một đả kích rất lớn đối với tâm thần đang bình tĩnh của Lâm Hoài, rõ ràng vừa thấy liền phát bệnh! Thế nhưng Lâm Lam Đế là chủ tử, thân là ám vệ tuy hần coi như năm năm có cuộc sống an nhàn nhưng cũng không thể quên điểm này, cho nên khi Lâm Hoài yêu cầu hần không nói cho Lâm Lam Đế biết hần ngay lập tức cự tuyệt. Bất quá hiện tại thôi....Có lẽ Lâm Hoài đích xác cần một chút yên tĩnh, hưởng chi một đứa bé thì trong vòng một hai ngày có thể đi đâu xa được, hần nghĩ rất nhanh liền có thể tìm thấy.

“Có thể sao?” Hắc hắc, hần do dự kìa, có hy vọng! Không dám biểu hiện vui mừng ra mặt, kiềm chế vui sướng đến vụn vụn cả người.

“Có thể.” Lâm Tu thần nhiên trả lời, “Người chừng nào thì đi?”

“Lập tức! Lập tức đi.” Lâm Hoài cười cười, biết Lâm Lam Đế đang ở ngoài, hần trong chốc lát thật muốn chạy ra ngoài.

“...Một ngày. Ngày mai ta sẽ nói chủ tử biết.”

Lâm Hoài biết đây là kì hạn lớn nhất Lâm Tu có thể cho hần, chậm rãi xuống giường đi về phía cửa sổ, ngoái đầu lại cười, “Cám ơn.”

Lâm Tu trầm mặc, phiền muện không đổi trong đáy mắt suốt năm năm qua bị Lâm Lam Đế đánh tan, nhưng đổi lại chính là kinh hoàng, giống như con chim sợ cái nã, giống như bị loài thú hung hãn nào đó nhún chằm chằm làm cho sợ hãi, kích động khắp cảm xúc.

Hần trong bóng tối quan sát nhiều năm, cũng biết Lâm Hoài sợ điều gì, nói trắng ra là, Lâm Hoài thật sự yếu ớt, một khi bị thương sẽ rất khó để mở lòng trở lại thậm chí còn trốn tránh, không dám đối mặt, một mình lui về một góc tự liếm vết thương.

Bất quá hần chính là nghi hoặc, Lâm Lam Đế thực sự đã yêu con mình? Căn bản không có một chút dự đoán. Ngay cả “Phản bội” cũng làm được, một chút do dự cũng không có....Cho dù khác thường một chút cũng không có.

Lắc lắc đầu, Lâm Tu đem mớ suy nghĩ lộn xộn dẹp bỏ, để vương làm sao dễ đoán như vậy chứ?!

[Ngạch. Kết cục muốn dùng H nhưng có vẻ lời văn còn chút khó khăn...Thử xem sao. Tạm thời vẫn chưa kết thúc vậy. Lượng công việc tăng lên, ha. Hôm nay Hoan mỗ đi làm giấy căn cước, bàn chân hoa lệ xinh đẹp bị xước mấy đường.... Gặp quý! Buổi chiều ngủ dậy viết tiếp 2 chương, số lượng tự cũng nhiều hơn, hôm qua chơi điện tử suốt đêm bây giờ thật sự là mở mắt không lên.]

48. Chương 48

Cái huân hươu lớn “loảng xoảng” rơi xuống đất, mấy mẫu hương còn chưa cháy hết theo kẻ hở lán ra ngoài, óng ánh đáng yêu. Lâm Lam Đế gương mặt lạnh lùng, ánh mắt cơ hồ đem Lâm Tu đang quỳ phía dưới trừng cho thủng mấy lỗ.

Coi đi! Hôm sau hần đến xem vật nhỏ cư nhiên được báo là không thấy!! Âm vệ hần bài trí là phế vật sao!!?

“Hần đi đâu?” Lâm Lam Đế khẩu khí có chút nguy hiểm, có người không cần nhiều lời liền đem người đi phanh thây rồi.

“Bẩm chủ tử, thuộc hạ không biết.”

“Khá lắm không biết!!” Lâm Lam Đế đứng lên, ánh mắt nheo lại, mở miệng, rồi lại nhắm mắt. Gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Tu, cười lạnh: “Người rốt cục thỏa thuận cái gì với hần, ngay cả mệnh lệnh của ta cũng dám không nghe.” Hần không tin chỉ bằng thân mình ốm yếu của Lâm Hoài có thể thoát khỏi âm vệ là Lâm Tu, duy nhất chỉ có thể là Lâm Tu giúp vật nhỏ bỏ trốn!!

“...Chủ tử sáng suốt.”

....Cứ như vậy muốn chạy!!? Lâm Lam Đế lửa giận suýt chút không kiềm được mà bạo phát lên Lâm Tu.

“Thứ cho thuộc hạ lắm chuyện, chủ tử có thật sự yêu điện hạ không?” Hỏi một câu này, kì thật trong tâm Lâm Tu đã ôm lấy cái chết, không nghĩ tới Lâm Lam Đế lại sững sốt hỏi: “Hần kêu người hỏi?”

“Không phải.”

“...Lui ra đi. Lập tức đi tìm hần.” Ngẫm lại, Lâm Lam Đế bổ sung thêm, “Hảo hảo bảo hộ hần.”

Lâm Tu cả kinh, ý tứ đó, là thả tự do cho thập nhất điện hạ sao? “Thuộc hạ tuân mệnh.”

...Yêu?! Ta làm sao biết, Lâm Lam Đế biết thái độ của mình đối với Lâm Hoài rất dễ khiến người khác cảm thấy là hần yêu Lâm Hoài, bất quá đến hần cũng không biết rõ đó có phải là yêu hay không, hần chỉ là muốn giữ lấy vật nhỏ, cả đời này đem vật nhỏ ôm trong ngực mình, muốn mỗi khắc trôi qua đều thấy được vật nhỏ, đặc biệt là thấy nụ cười của hần, vừa ngang ngược vừa kiêu ngạo, nhưng lại thật thuần khiết, so với thạch anh còn thuần khiết hơn.

Thở dài, Lâm Lam Đế dựa lưng vào cái gối thêu đôi mẫu đơn, trầm tư suy nghĩ nhất cử nhất động của tiểu nhân nhi.

Tựa hồ mỗi động tác của Lâm Hoài đều tác động đến cảm xúc không dễ biểu lộ của hần. Sau khi Lâm Hoài bỏ đi năm năm trước, hần trong lòng trống rỗng, Kiền Minh Điện cũng quá mức trống trải, thiếu đi hần, như làm cho hết thảy vật chết như sống lại, sự yên tĩnh thiếu chút khiến hần phát điên.

“Hoài nhi, Hoài nhi, Hoài nhi...” tư niệm không thể giải thích toàn bộ hóa thành từng tiếng gọi trầm thấp.

Cùng lúc đó, Lâm Hoài dán vào chân tường ngồi thở hổn hển, vui mừng nhảy nhót vì đã nhuộm được tóc. Lâm Tu tuy theo hần năm năm, bất quá cũng còn nhiều việc Lâm Tu không biết, ví như việc mới mấy tháng nay, cả đêm không ngủ được, không có cái ôm ấm áp, không có hơi thở thân thuộc vây quanh, lúc nào cũng trần trở không thể đi vào giấc ngủ, thật vất vả mới ngủ được, lại theo bản năng tìm kiếm nơi ấm áp để dựa vào, thẳng đến khi bị rơi khỏi giường mới tỉnh lại.

Lâm Hoài cũng không hiểu nổi chính mình, hần rất sợ Lâm Lam Đế, tổn thương năm năm trước cho hần một bài học, cho nên hần mới chạy trốn, xuất hết khí lực từ lúc sinh ra chạy trốn Lâm Lam Đế, mặt khác hần lại cực độ thương nhớ Lâm Lam Đế, nhớ bờ ngực hần, nhớ những nụ hôn của hần.

Lâm Lam a Lâm Lam, ta thực sự bị người bức điên rồi... Người tốt cùng muốn ta phải làm thế nào? Không hiểu tại sao ta lại yêu người, ta nên làm gì bây giờ? Lâm Hoài cười khổ, hần thật sự không nỡ đi, nhưng có trời mới biết Lâm Lam Đế khi nào sẽ phái người đến bắt hần về.

“Không lạnh sao?” Thanh âm Lâm Tu như thanh âm thiên nhiên, cứ nhắc không hề có âm điệu vang lên.

Lâm Hoài ngẩng đầu, Lâm Tu từ phía trên nhìn xuống hắn, nhin không được cười khổ, nói:” Nhanh như vậy đã tìm được rồi? Làm ta nhuộm mái tóc trắng nhách này thành đen hao tốn khí lực.” Bất mãn cầm lấy mái tóc đen ướt sũng, Lâm Hoài cười như con hồ ly.

“Không mang ta theo?” Có điểm kinh ngạc, Lâm Tu rõ ràng là nhìn thấy hắn, nhưng cái gì cũng không làm, ngay cả việc khiêng hắn trở về cũng không, không phải Lâm Tu cũng chạy trốn đó chứ?! Suy nghĩ của Lâm Hoài vừa mới ra liền bị phủ nhận, Lâm Tu là người trung thành, tận tâm như vậy, làm sao có thể ngỗ nghịch với Lâm Lam Đế a.

“Hiện tại ta là thị vệ của ngươi.” Lâm Tu rõ ràng nói. Tuy rằng Lâm Lam Đế gọi hắn đi bảo hộ Lâm Hoài dù không rõ nhưng vẫn là ám chỉ, bất quá nếu rõ rệt, càng dễ nhận ra, ví như kêu...uống thuốc.

Miệng Lâm Hoài mở thành chữ “O”, “Còn Lâm Lam Đế đâu?”

“Hồi cung.”

Cũng là, hắn tuy rằng muốn thoái vị, bất quá Lâm Khiêm tuổi còn nhỏ, không đủ để chế trụ đại thần, hắn làm sao có thời giờ cùng người như mình sống cuộc sống bụi đời.

Từ từ...Sống bụi đời...Sao ta lại dùng từ này?!!!

Lâm Hoài rơi vào hỗn loạn, không tự giác nắm lấy tóc. Không thấy được mặt Lâm Tu nhìn theo tóc hắn mà dần đen đi.

“...Ách...mực nước đó.” Chột dạ giải thích, đem cái tay nhỏ bé đen thui giấu ra sau. Ai bảo thời đại này không có thuốc nhuộm chi? Hại hắn bỏ tiền đi mua mực nước tước lên đầu, như thế rất tốt... mặt Lâm Tu với mực nước y như nhau. (Thuốc nhuộm tóc chiết xuất từ thiên nhiên thiếu gì ôi mái tóc tội nghiệp *bay vô rờ*)

Có thể nói là thô bạo nắm áo lôi Lâm Hoài, xoắn bước đi đến khách điểm gần nhất.

“Khách quan ăn cơm hay là...nghỉ chân?” Tiểu nhị chào đón, thanh âm càng ngày càng nhỏ, tuy thấy hai người khách ăn mặc đẹp đẽ quý giá, bất quá.... áp khí thật trầm.

“Một gian phòng thượng hạng.” Vung ra mười lượng bạc, Lâm Tu trực tiếp hướng cầu thang mà đi.

Tiểu nhị quỳ dị nhìn hai người, chặc lưỡi, thực là tiểu hài tử, một khắc cũng không- ly khai phụ thân. Vui mừng cầm bạc, tiểu nhị xoay sang phòng bếp kêu:”Bên trái là phòng tốt nhất, đồ ăn cũng ngon nhất!” Tiền nhiều như thế có ngu mới không lấy.

“Khụ khụ...Khụ...”

Một phen bị Lâm Tu nhét vô thùng nước nóng, Lâm Hoài thiếu chút bị sặc chết, gắt gao nắm lấy thành thùng, chân thỉnh thoảng đá về phía sau, ý đồ đem Lâm Tu đá ra. Đáng tiếc, lực đạo của hắn, coi như là đá trứng, cũng chỉ như mèo gãi chân, Lâm tu hoàn toàn không để vào mắt.

“Nhẹ nhẹ chút...”

Tóc bị xoa mạnh, Lâm Hoài dùng sức kêu la, da đầu của hắn sắp rớt ra rồi a a. Người này có hay không đang giúp người khác tắm quá nhiệt tình nha.

Hắn nói đúng rồi, Lâm Tu chính xác là lần đầu tiên giúp người khác gội đầu.

49. Chương 49

“Ta như vậy mà đi ra ngoài sẽ gây không ít phiền toái đi?” Thật cẩn thận nói, chân Lâm Hoài lơ lửng bên giường, hơi dưng đưa.

Buông cái chén tử sa, Lâm Tu liếc hắt một cái, kèm cái nhìn mang biểu tình người cũng biết mình gây phiền toái nha. “Người vẫn một mực muốn trốn sao? Thân thể người không chống đỡ lâu như vậy đâu.” Vấn đề trong lòng hắt là bệnh của Lâm Hoài thủy chung triền miên không hết, đừng nói giảm bớt, đoán chừng là còn nặng thêm. Luôn thấy khúc mắc, bệnh của hắt, dường như không có khả năng hết.

“Còn có thể làm gì nữa?” Buồn bã khụt khịt, Lâm Hoài không phải không nghĩ muốn gặp Lâm Lam Đế hỏi chuyện, đem sự tình biết rõ ràng, nhưng là... Hắt thật không có dũng khí đứng trước Lâm Lam Đế.

“Người cũng muốn gặp chủ tử. Người cũng muốn đem sự tình hỏi cho rõ mà không phải sao?” Lâm Tu không hiểu, Lâm Hoài không hy vọng hỏi rõ chân tướng sao, tại sao một chuyện dễ giải quyết lại bị làm cho phức tạp lên như vậy chứ.

“...Ta, ta...” Lâm Hoài “ta” nửa ngày vẫn không thể nói nên lời. Không chỉ không có dũng khí gặp Lâm Lam Đế, hiện tại cả dũng khí nói tên hắt cũng không có...

Ánh mắt Lâm Tu thay đổi mấy lần, đột nhiên sải bước đến cạnh Lâm Hoài, đem Lâm Hoài đẩy ngã trên giường, trực tiếp lấy mền chụp kín đầu Lâm Hoài, gắt gao đè tứ chi đang giãy giụa của Lâm Hoài.

“Khách quan..... Ngài.....Ngài dùng từ từ!!!!” Tiểu nhị nét mặt đang vui vẻ đột nhiên cứng đờ, mạnh mẽ buông đồ ăn trong tay, chạy như lá rụng mùa thu. Má ơi, đây thật là phụ tử sao....? Sao lại quý dị như vậy? Không phải từ vượt ngục, sau đó làm đạo phỉ lừa con gái nhà người ta đi?!

Lúc sau hắt buông Lâm Hoài ra, đối mặt với lời chỉ trích của Lâm Hoài mà hắt khóc không ra nước mắt:” Người....Người bị làm sao!!! Người tên hắt dẫn sắc lang!” Nói xong hai tay Lâm Hoài còn thủ trước ngực, bộ dáng gặp người không quen. (gút què =)))

“Bị tiểu nhị thấy mái tóc trắng của người, sẽ khiến hắt hoảng sợ.”

“...Người không cho ta biết trước a, hù chết ta...” Lâm Hoài vẻ mặt đề phòng như trước, giống như chỉ cần Lâm Tu bính hắt, hắt liền tự sát bảo vệ trinh tiết.

“...” Lâm Tu hết đường chối cãi, đành phải nói sang chuyện khác, “Đi gặp chủ tử đi.”

” ... Đợi chút đi ... “

Ai ngờ đợi chút là tận 2 tháng, Lâm Hoài lại nghe tin Lâm Lam Đế bệnh tin nguy kịch. Ban đầu tưởng giả, bắt qua triều đình sống ngầm dần khởi động, ngay phần tử muốn làm phản cũng xuất hiện, tuy Lâm Khiêm có trấn áp, bắt quá bệnh tình Lâm Lam Đế ngày càng nghiêm trọng. Lâm Hoài sau đó mới thật sự lo lắng.

“Khụ khụ...” Đè chặt cái mũi trên đầu, thân hình Lâm Hoài đã đi cách xa Lâm Tu hơi rụt lại, khí trời... Càng ngày càng lạnh a...

“Trực tiếp đến Kiền Minh Điện.” Lâm Tu còn chưa thấy sự hồ nghi của Lâm Hoài, liền giải thích:” Chủ tử luôn ở Kiền Minh Điện.”

... Ta có thể ích kỷ cho rằng người đang ở chỗ ta hay không? Cho dù chỉ một chút quan tâm... Lâm Hoài kích động ho khan.

Kiền Minh Điện đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy được thân ảnh bên trong lay động.

“Phụ hoàng.” Thanh âm Lâm Khiêm có chút run rẩy, “Nhi thần vô năng, còn chưa tìm được thập nhất hoàng đệ.”

Lâm Hoài cả người run lên, theo bản năng nhìn Lâm Tu, hắt không nói cho Lâm Lam Đế biết?

“Chủ tử cần chính là người về gặp hắt.”

“Người sớm biết hắt bị bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ?” Thanh âm có chút run rẩy, Lâm Hoài dùng tay nắm chặt vạt áo để giảm bớt sợ hãi không kiềm chế được trong lòng. Hắt sợ, hắt sợ cái ôm ấm áp ngày xưa sẽ trở nên lạnh như băng.

“Dạ.”

“...Lâm Lam!!!” Giấy khỏi Lâm Tu, Lâm Hoài một cước đá văng cửa Kiền Minh Điện, hoàn toàn bỏ ngoài tai cung nhân đang gọi to “Thích khách!!”

“...Lâm Lam!” Vọt tới trước mặt Lâm Lam Đế, si ngốc nhìn thân hình gầy guộc không ra hình người của Lâm Lam Đế, Lâm Hoài cơ hồ muốn khóc lên, quần hần cái gì chẳng biết sao cứ mãi lưu luyến.... Người ai cũng phải chết còn quần cái gì chứ.

“Thập nhất....Thập nhất hoàng đệ?!” Lâm Khiêm cà lăm nói, phất tay bảo cấm vệ quân lui ra, ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Hoài, thở dài rời đi.

“Bệnh gì?” Lâm Hoài cả người đều run rẩy, tựa hồ rét lạnh đã muốn xâm lấn đến lục phủ ngũ tạng, bệnh tình nguy kịch.

Lâm Lam Đế cười ôm chằm lấy hần, “Chỉ là mệt mỗi thôi.”

“Nói dối! Vậy tại sao thời gian phiền loạn người...Người cố ý!?” Nhìn nụ cười tự tin của Lâm Lam Đế, Lâm Hoài gầm lên giận dữ, không tin nổi nhìn Lâm Lam Đế.... Đích xác là gầy đến không ra hình người mà...chẳng lẽ...Thật sự bệnh? “Được, người tốt cuộc bệnh gì?”

“Mệt mỗi mà thôi.” Lâm Lam Đế ngẫm lại, “Nửa tháng chưa có nghỉ ngơi.”

“Người không muốn sống nữa hay sao hả!?” Lâm Hoài rống lên, “Nửa tháng!! Nửa tháng không nghỉ ngơi, làm bằng sắt cũng chịu không nổi...” Lâm Hoài đem đầu đặt lên ngực Lâm Lam Đế, lòng cuối cùng cũng buông lỏng, hoàn hảo không phải bị bệnh nan y mà hần ngày đêm miên man suy nghĩ tới!

Lâm Lam Đế mỉm cười, thật lâu cũng chưa nghe thấy thanh âm của vật nhỏ, cơn giận tứ phía phát thành lời nói... Thế nào cũng không che dấu được ý quan tâm nồng đậm.

...Cười quỷ dị như vậy... Nhỏ giọng nói thầm vài câu, mặt Lâm Hoài xoát cái đỏ hồng.

“Hoài nhi...Ta muốn người.”

...Tên hỗn đản động dục này!!

Lâm Hoài nghiêm trang ngẩng đầu lên, “Ta không phải đến để cùng người làm cái loại chuyện thất loạn bát tao này. Ta muốn biết năm năm trước....Người...Người tốt cuộc có yêu ta hay không?”

Đúng vậy, hần quyết định sẽ không trốn tránh, bất quá dù Lâm Lam Đế trả lời cái gì hần cũng không muốn tiếp tục trốn tránh.

Nghe tin Lâm Lam Đế bệnh nặng trái tim hần thiếu chút nữa chấy rụi. Một khắc này bỗng nhiên nghĩ thông, trốn tránh tới khi nào mới được, chẳng lẽ muốn người ta chết rồi mới thôi không trốn tránh, sau đó hối tiếc không kịp hay sao? Lâm Hoài hần mới không cần con mẹ nó ngu xuẩn như vậy!

Lâm Lam Đế đối mặt hần đầy mắt kiên định, hạnh phúc chậm rãi dâng lên, như vậy.... Có phải hay không rõ ràng hần còn có cơ hội?

50. Chương 50

Bàn tay to lớn vuốt ve cái đầu nhỏ bạc trắng, Lâm Lam Đế trong lòng âm thầm cảm thán, chỉ là mệt nên sinh bệnh, lại có thể phát sinh chuyện tốt. Không dám đem vui sướng biểu hiện ra mặt, chỉ có thể ở trong lòng thầm sàng khoái.

“Hoài nhi hỏi cái gì?” Lâm Lam Đế đưa tay kéo vật nhỏ vào lòng, nhiều năm chưa cảm thụ lại xúc cảm tình tề này, phảng phất cả một đời, có cảm giác hốt hoảng. Ôm thật chặt, không muốn lại tiếp tục để Lâm Hoài bỏ đi.

“Ta chỉ có mấy vấn đề.” Lâm Hoài ở trong ngực hần cọ xát, lời nói trước nay chưa từng nghiêm túc như vậy.

“Thứ nhất, ngay từ đầu ngươi cũng chiều ta, là vì sao?” Đừng nói với ta cái gì nhất kiến chung tình, ta chết cũng sẽ không tin ngươi sẽ yêu tiểu thí hài (hài tử xấu xa), hơn nữa còn là một đứa không biết nói. Lâm Hoài trong lòng khản trương, hẳn không cho phép Lâm Lam Đế lừa hắn nữa.

“Thích thú. Cảm thấy ngươi rất thú vị.” Nói xong, Lâm Lam Đế ngậm chặt cái vành tai hơi run rẩy của Lâm Hoài, làm cho hắn một tiếng kinh suyền. Làn da khiến người ta mê muội... Lâm Lam Đế ở trên người Lâm Hoài khơi lên nhiệt độ khác thường, dần dần hướng cổ trượt xuống, tay cũng không thành thật tham nhập vào y phục hắn tàn sát bừa bãi.

“Ân...Ngô ân...A nha....Buông...Ân buông, buông ra...” Khối thân thể này không thể không u mê, rất nhanh liền bị lửa dục của Lâm Lam Đế bao lấy. Lâm Hoài xấu hổ và giận dữ nhìn người sau lưng đang gây sóng gió trên người mình, giận dữ làm cho hai gò má đã hơi đỏ lên.

“Hoài nhi...Tiếp tục hỏi.”

Lâu rồi chưa thấy dáng vẻ gợi tình của hắn, Lâm Lam Đế chộn rộn, huyết mạch phun trào, ước gì hắn hỏi nhanh một chút cho xong, sau đó đem tiểu nhân nhi trốn đi giữa giường, hảo hảo yêu thương một phen.

“...Buông, ân...” Lâm Hoài tức giận, bị hắn mò mẫm đến không thể nói được đầy đủ!!

“Thứ hai, gọi ta dọn vào Kiền Minh Điện ở là vì chuyện gì xảy ra?”

“Tuy rằng ta không quản đám nữ nhân trong hậu cung làm gì, bắt quá, huyền não hơi thái quá phải không?”

“Nói điểm chính.” Lâm Hoài đối với lời nói trốn tránh của Lâm Lam Đế có chút bất mãn, cự quấy thân mình.

“Lâm Khiêm và Lâm Thân khi đó hỏi thăm đến gay gắt.” Lâm Lam Đế sủng nịch trạc trạc khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ta đối với ai mà bất công đều bị triều đình phản ứng. Không bằng cũng chiều một người không ai biết rõ.”

“Sau đó để cho hậu cung chậm rãi khôi phục trạng thái cân bằng?” Tức giận trợn mắt, quả nhiên hắn chỉ là một quân cờ.

“Không sai.”

Lâm Hoài trầm mặc, cân nhắc chọn từ, tiếp tục hỏi: “Tam tỉnh lục bộ về sau thế nào?”

Lâm Lam Đế đành chỉ gây rối, hí mắt, tựa hồ không muốn nói.

“Trả lời ta.” Lâm Hoài cố chấp, cùng lão đầu tử không khác gì nhau.

“Không thể để ngươi rơi vào tay người khác, nếu không thể cho ta sử dụng, giết.” Môi mỏng lên tiếng tương phản với ngữ điệu hàm tình mạch mạch. (gợi tình, ẩn tình)

Hắn run lên. Trong lòng không ngừng kêu gào, muốn rời khỏi, Lâm Lam Đế quá mức nguy hiểm... Phải rời đi mới được.

“Lại muốn chạy sao?” Buồn cười nói nhỏ, Lâm Lam Đế như thế lại không nhìn ra hắn đang giãy giụa, ngón tay xấu xa theo hông trượt đến cái mông vững, chậm rãi đem một ngón tay chui vào trong. Lâm Hoài thân hình đột nhiên cứng đờ, cả người nhịn không được run rẩy. Bị gắt gao nắm chặt tay, Lâm Lam Đế nhàu mày, vật nhỏ này tựa hồ chỉ sợ mình hắn thôi.

Ngấm lại, vẫn là rút ngón tay ra. Lâm Hoài lúc này mới thở ra hơi.

“...Ta mới không muốn chạy.” Áp úng hờn dỗi phản bác có vẻ vô lực.

“Còn hỏi gì nữa không?”

“Vì cái gì phái ta tham gia Tứ quốc đàm phán hòa bình?” Đây là việc hắn không hiểu nhất. nếu sợ hắn theo quốc gia khác, sao còn phái hắn đi? Ân no rừng mỡ đem hắn tặng lên miệng người?

“...Ta nói là vì thăm dò ngươi tin không?”

“Thăm dò ta có thể hay không phản bội Lâm quốc?” Cười khỏ, nguyên lai từ đầu đến cuối mình cũng không được tin tưởng nha.

“Không sai.” Hung hấn cắn một ngụm lên xương quai xanh duyên dáng, Lâm Lam Đế quả thực buồn khổ, hấn hỏi toàn vấn đề mẫn cảm a...

“...năm năm trước...” Lâm Hoài thở gấp, tựa hồ là tự mình đã khí, “Kỳ thật, người có cho ám vệ đi theo ta không?” Người kia chính là Lâm Tu, hấn có nghe Lâm Tu nói qua.

“Đúng.” Không đành lòng để vật nhỏ lại lâm vào cái bóng đen đáng sợ kia, ở trên cổ hấn lưu lại một chuỗi ấn kí đậm mờ.

“Năm đó tại sao lại nói dối là không có ám vệ đi theo ta?”

“Chỉ là muốn tìm ra kẻ phía sau tả thừa tướng.”

...Chính là Chính là....Nguyên nhân chỉ có vậy thôi? Đôi mắt ảm đạm, Lâm Hoài nhẹ giọng hỏi:” Chính là...Chỉ vậy thôi?”

“Ân?” Thanh âm của hấn quá nhỏ khiến Lâm Lam Đế không nghe được.

“...Người nào cũng biết Hà Qua là một tên A Đẩu, làm sao lại đem chú ý đặt lên người hấn?”

“Cũng bởi hấn là A Đẩu, mới không bị chú ý, sẽ không làm người ta hoài nghi một tên bình thường ngang ngược ngay cả hoàng tử cũng dám trêu chọc.”

“Người là nói tả thừa tướng Trần Thương lên tiếp tay?”

“Không hổ là Hoài nhi của ta...”

Bị hấn khen ngợi ra mặt mặt Lâm Hoài thoáng cái đỏ ửng, Lâm Hoài nhanh chóng ngừng đầu, kêu lên:” Ủy quốc...Bọn hấn xảy ra chuyện gì?” Nghĩ nửa ngày hấn cũng không biết làm thế nào để hỏi, quang co nói. Cũng khó để Lâm Lam Đế biết “Bọn hấn” hấn nói là ai.

“Tả thừa tướng muốn tạo phản phải cấu kết với Ủy quốc, bất quá ta luôn tìm không ra phương thức bọn hấn cùng Ủy quốc liên minh với nhau, tuy rằng tả thừa tướng luôn phái người theo dõi. Cho nên ta sẽ đặt ánh mắt phóng đảng của Hà Mâu trên người. Không nghĩ tới chính là... Hấn lại có thể trêu chọc người. Thật sự là trùng hợp.”

Người nói hưng phấn như vậy... Sẽ không phải là đang tự hào đi?!! Lâm Hoài nhất thời đen mặt.

“Trong cung hấn cũng là không kiêng nể gì mà nhìn người đi? Hấn nhất định muốn có được người, cho dù sử dụng lực lượng không nên sử dụng... Hoài nhi của ta mị lực thật lớn.” Lâm Lam Đế ghen tuông hừ lạnh. Bởi vì tác phong Hà Qua ngày thường làm bậy mà lực lượng bị che dấu rất kỹ, nhưng cũng bởi vì chính tác phong của hấn mà hủy diệt một tộc.

“Cho nên người cứ mặc ta bị bắt đi, để đem bọn họ một lưới bắt hết....Không phải Ủy quốc nội loạn... Mà chính là người muốn làm tới đi?”

“Ta chỉ ở thời điểm thích hợp làm chuyện thích hợp thôi.” Lâm Lam Đế cười nói.

Lâm Hoài dở khóc dở cười, nguyên lai... Luôn luôn chỉ là công cụ hữu ích để Lâm Lam Đế củng cố địa vị...Bất quá...Đây cũng quá trêu người đi, vì việc này, hấn lại có thể cứng chiu y đến coi trời bằng vung.

Ngôi vị hoàng đế quả nhiên khiến người ta điên cuồng.

“Miên man suy nghĩ cái gì vậy...Hoài nhi?”

“Người đã có vị trí ổn định, tới tìm ta làm gì nữa?”

“Thói quen là một thứ đáng sợ, thói quen của ta là ôm người, là cảm nhận khí tức của người, là ngửi được vị đạo của người...” Lâm Lam Đế thở dài, không sai, đây đích xác là ngoài dự liệu của hấn, vốn định qua cầu rút ván, không nghĩ tới quanh quẩn một vòng lại tự đẩy mình vào. Hấn thẳng thắn, cho nên không thêm để ý nói thật luôn.

“...đích xác.” Nghiến răng nghiến lợi nói, Lâm Hoài rõ ràng đang nhớ lại mấy tháng vì chuyện đó mà ngủ không ngon.

“Hoài nhi. Lưu lại đi.”

... Mặc danh kỳ diệu ... Đầu con mẹ nó không hiểu liền không-li khai... Lâm Hoài sinh khí. Mẹ nó, nhất định là bởi vì ở chung quá lâu, sau đó liền ù ù cạc cạc!!! Nhất định là bị bệnh thần kinh rồi!! Lâm Hoài không chút nào nghĩ đến...Bất luận là kiếp này hay kiếp trước, hẳn đều không có bị bệnh thần kinh.

Yêu là một thứ rất kì diệu, trong lúc vô tình, không nhận thức được nó đã ở sâu trong tâm thức mọc rễ nảy mầm.

Sau đó, cung nhân Kiền Minh Điện ngạc nhiên phát hiện Thái thượng hoàng vĩ đại của bọn họ cư nhiên bị người nào đuổi ra khỏi Kiền Minh Điện rất nhếch nhác, tình ý còn có thể phát hiện trên tay Thái thượng hoàng đầy vết trảo.

Trong lúc nhất thời, tin đồn Thái thượng hoàng nuôi một con thú khát máu trở nên thịnh hành. Nhìn rõ manh mối các đại thần lại thật sự đem mãnh thú đến, nhờ Lâm Khiêm chuyển giao, khiến Lâm Khiêm đau đầu nhức óc. Làm hoàng đế như vậy thật uất ức...Hắn cũng thật sự được khai thiên tích địa một lần.

[Rất nhiều nghi vấn Hoan mỗ đã giải thích nha. Còn có, hôm nay muốn đi lấy giấy căn cước, nên buổi chiều không thể cập nhật được. Chương này nhiều như 2 chương gộp lại luôn...Hoan Mỗ chạy trước.]

51. Chương 51

“Ô oa oa——” vừa mới tỉnh dậy, trái tim Lâm Hoài thiếu chút đã nhảy ra khỏi yết hầu. Nhìn một cái, lại nhìn một cái, hắn cùng lúc nhìn thấy quái vật!! Một cái đầu to lông lá xồm xàm đối diện mặt hắn, phía dưới cái miệng, lộ ra răng nanh trắng hếu bén nhọn!! Nó đang suy nghĩ muốn hay không muốn cắn một ngụm xuống đầu hắn sao?

“Làm sao vậy làm sao vậy làm sao vậy?” Thanh Phong đẩy cửa vào, vừa nhìn thấy thân hình một loài động vật khổng lồ, liền bật người tru lên so với Lâm Hoài gào còn lợi hại hơn:”Cứu mạng a a a a a, giết người rồi a a a a a a a.” (Editor: chu mi nga, chu mi nga....kkkkkk. Beta: =.,=) Không biết có phải tại hắn kêu thê lương quá hay không, cấm vệ quân không đến nửa khắc đã ập đến, sau đó phát giác ngăn người với tiểu nhân nhi y quan lộn xộn bán ngồi trên giường —— đây không phải là thập nhất điện hạ đã mất tích sao?

Lâm Hoài dịch mông về phía sau, gắt gao trừng con khuyển to lớn kia, trong lòng không ngừng tự trấn an: không cho phép lộ ra sợ hãi... không cho phép lộ ra sợ hãi....Sớm biết Kiền Minh Điện có thứ này hắn mới không đem Lâm Lam Đế đuổi đi, chí ít còn cái bia đỡ đạn a a a.

“Hoài nhi!” Lâm Lam Đế đẩy hai hàng cấm vệ ra, vừa nhìn thấy con khuyển to lớn nhất thời lửa giận nổi lên bốn phía: “Là ai lớn gan dám đem thứ này để ở đây!?” Chẳng lẽ không biết Kiền Dịch Cung dù là tấm điện phụ cận, cũng không được phép nuôi thả động vật sao? Huống chi tiểu nhân nhi của hắn đang ngụ ở Kiền Minh Điện, thật sự là chán sống rồi!?

Sắc mặt Thanh Phong tái nhợt, thật vất vả mới có thể gấp lại chủ tử, chẳng lẽ vừa gấp lại liền chứng kiến cảnh tượng chủ tử bị thú ăn sao?

Một cái cấm vệ quân tay cầm trường thương, từ phía sau lưng chậm chậm tiến lại.

Tựa hồ ... tựa hồ có thể ngửi thấy...Mùi máu tươi a, nó thật là...Thật là muốn ăn thịt người... Lâm Hoài không ngừng run rẩy. Còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên nhìn thấy máu theo cổ con khuyển cùng cái đầu mạnh mẽ phun ra như suối.

“A a a a——” Lâm Hoài che đầu kêu lên. Cả người hắn đầy máu, làn da tuyết trắng nhuộm một tầng máu, lại có một lực hấp dẫn kỳ lạ.

“Hoài nhi...Hoài nhi không có việc gì chứ?” Lâm Lam Đế một phen ôm lấy người đang lạnh run, nhẹ vỗ về lưng Lâm Hoài, chậm rãi để hắn an tĩnh lại, xem ra tiểu nhân nhi này bị dọa sợ đến mơ hồ, không biết là ai dẫn dụ thứ này đến đây, có gan tiếp nhận lửa giận của hắn.

“Ô oa oa oa....” Phẫn phất như muốn đem toàn bộ uy khuất những năm qua khóc hết ra, Lâm Hoài một bên cắn vai Lâm Lam Đế không buông, một bên lớn tiếng khóc.

Ở bên ngoài nhiều năm như vậy, trong lòng như có tảng đá đè nặng mỗi lần dồn nén đều cố gắng gượng, chưa từng khóc qua. Nay vừa khóc, tựa hồ muốn đem tảng đá lớn trong lòng dời đi. Lâm Lam Đế yêu thương hắn, Lâm Lam Đế làm hắn đau, toàn bộ dồn về một chỗ, khiến hắn không thể thở nổi.

Thả con dã thú này, ta là nên hận ngươi hay cảm tạ ngươi đây? Lâm Lam Đế biết hắn và Lâm Hoài sau sự việc hôm nay sẽ có một bước ngoặt mới.

“...Ta sợ...”

“Ấn?” Lâm Lam Đế bị một câu không đầu không đuôi làm hắn choáng váng.

“Ta sợ ngươi lợi dụng ta....”

“Ta sợ ngươi một chút cũng không để ý đến ta...”

“Ta sợ ngươi không ngừng nghi kị ta...”

“Biết...Ta biết...” Thấp giọng an ủi, Lâm Lam Đế nâng đầu hắn lên, khẽ hôn.

“Ta sợ...Ô ô...Đau quá...”

“Ta thương tổn ngươi?” Lâm Lam Đế khẩn trương, hắn không có chạm đến Lâm Hoài, chẳng lẽ là bệnh cũ tái phát? Hay là con dã thú lúc này cắn hắn?

Lâm Hoài rưng lệ lắc đầu, tay đặt nơi trái tim điệu bộ hạ xuống, mặt đỏ như xuất huyết.

Lâm Lam Đế biết được hắn là có ý gì, cười khê: “Thực xin lỗi.” Lần đầu tiên trong đời nói câu xin lỗi, vì người yêu mà bậc đế vương có thể hạ mình.

...Trầm mặc.

“Đi ra ngoài!! Đi ra ngoài!!!!” Một phen gạt bỏ tay Lâm Lam Đế, trên mặt vẫn còn vương nước mắt, cư nhiên bị người ta nhìn thấy bộ dạng chật vật như vậy, không xong không xong, khẳng định là Lâm Lam Đế sẽ chán ghét hắn...Ô ô. Không còn mặt mũi nào gặp người này nữa....

Trước thì hoàn hảo...Làm sao lại cáu kỉnh.... Lâm Lam Đế bị đuổi ra khỏi Kiền Minh Điện, im lặng hỏi trời xanh.

“Lâm Tu, là ai đem cái thứ kia thả vào?” Cả người sát khí bao trùm bao trùm hành lang gấp khúc vắng vẻ.

“...Là thuộc hạ.” Lâm Tu thanh âm thật nhỏ từ bên cạnh truyền tới, hắn thật sự nhìn không được. Rõ ràng là quan tâm cho nhau, nhưng một người không dám tiếp cận, một người lại biểu tình không rõ ràng, càng làm càng phức tạp...Ngay cả hắn cũng thấy mệt rồi.

“Nga?” Cát cao âm điệu, làm cho người ta không nghe ra hỉ nộ.

“Thỉnh chủ tử thứ tội.”

“Ngươi có tội gì?” hừ nói, Lâm Lam Đế cực kỳ tức giận, mặc dù biết Lâm Tu là muốn tốt cho mình, bắt quá hắn là để vương... Chuyện của mình, không cho phép bất cứ kẻ nào nhúng tay vào!

“Vốn là đưa điện hạ đến chỗ an toàn, sau lại tự ý quyết định...”

“Biết rồi thì quay về ám cung lĩnh phạt đi.”

“...Tuân lệnh.”

Ám vệ đều bị trói buộc bởi ám cung, Lâm Lam Đế đem lời lửa giận toàn bộ đổ lên người đưa con dã thú vào cung!

Ân. Ngẫu nghĩ hẳn là còn có thể dùng H để kết thúc ~! Hoan mỗ đã có ý tưởng cho thiên văn tiếp theo rồi, tình tiết bên trong sẽ có những việc Hoan mỗ đã trải qua, như vậy viết càng chân thật cũng càng thuận tay hơn chút, cũng tránh xuất hiện nhiều BUG. Mặc dù làm cho lòng người tâm tình không hảo...

52. Chương 52

Kết quả Lâm Lam Đế chưa kịp gọi cung nhân bắt dã thú đi đã nghe Kiền Minh Điện báo tin Thập Nhất điện hạ trúng độc, ngoại trừ ba người Thanh Phong ra thì không cho ai lại gần, kể nào tới gần liền đâm đá, hơn nữa còn la hét đòi trở lại nơi ở trước đây. Hắn tự hành hạ mình như vậy, cung nhân bị dọa đến mất hồn, ai cũng biết người quyền lực nhất Lâm quốc hiện tại là Lâm Lam Đế và ai cũng biết người Lâm Lam Đế sủng ái nhất chính là Thập Nhất điện hạ, bây giờ Thập Nhất điện hạ lại xảy ra chuyện... Bọn họ chỉ là hạ nhân, sống đã không dễ dàng gì, kiểu này không bị giết cũng bị lột da!

Trước giờ chưa từng thấy qua Lâm Lam Đế thiếu kiên nhẫn như vậy.

“A —”

“Ai..... Ôi.... Điện hạ.....”

“Ôi ngoan..... Ôi....”

Còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng kêu xin tha chói tai, lẫn bên trong còn có tiếng của đám thái y. Lâm Lam Đế không khỏi tăng nhanh bước chân, hẳn mặc kệ người khác sống chết thế nào, chủ yếu lỡ làm tiểu nhân nhi của hắn bị thương, đó mới là vấn đề lớn.

“Hoài nhi” Không ngờ hắn vừa gọi đã thấy Lâm Hoài nhìn hắn chằm chằm đầy nghi ngờ, hắn tiến tới cũng bị đẩy ra.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào hả?!” Dáng vẻ Lâm Hoài khi này chính là xem hắn như người xa lạ!! Lâm Lam Đế thấp giọng hỏi thái y.

“...Bẩm bệ hạ.... Tiểu điện hạ.... là....” Thái y lau mồ hôi rồi tiếp tục nói “Là do mắc chứng mất trí nhớ[1]....”

“Lúc này không phải nói là trúng độc sao?” Lâm Lam Đế ngữ khí tràn ngập nguy hiểm, thái y rụt lại thân người đến không thể nhỏ hơn, mong Lâm Lam Đế phớt lờ sự tồn tại của chính mình, có điều đây chỉ là vọng tưởng mà thôi.

“....Chuyện này.....”

“Mất trí nhớ là bệnh gì?”

“Chính là.... chính là đột nhiên... ký ức và tâm trí của Tiểu điện hạ sẽ.... quay về một khoảng thời gian trong quá khứ....”

“Vậy hắn bây giờ đang ở khoảng thời gian nào?! Không thể quay lại sao?”

“Không không không, tức là... lúc người đang sinh hoạt thì đột nhiên phát bệnh.”

Có thể đột nhiên mất trí nhớ rồi đột nhiên nhớ lại? Lâm Lam Đế hỏi: “Tại sao lại bị bệnh này?”

“....Cái này.... ngày hôm nay suýt chút bị hại chết.... là.... trong nước bọt.... có....” Thái y lắp ba lắp bắp giải thích, một câu cũng không nói rõ được, lâu rồi hắn chưa thấy Lâm Lam Đế nổi giận như vậy.

Lâm Tu! Trẫm phải lột da tróc thịt ngươi!! Lâm Lam Đế ánh mắt sắc lạnh, dọa thái y muốn ngất đi.

“....Phụ hoàng?” một tiếng gọi sợ hãi kéo tâm trí Lâm Lam Đế trở về. Lâm Hoài không hiểu nhìn một đám người quỳ dưới đất run lấy lấy, lão thái y thì sắc mặt tái như tro tàn, biểu tình chờ chết.

“Hoài nhi tỉnh rồi sao?” Lâm Lam Đế hí hóp mắt, hình như.... sau khi mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ chuyện đã xảy ra.

“...Phụ hoàng, ta.... ta không muốn tham gia đàm phán hòa bình của bốn nước....”

Không ngờ một câu nói này lại làm Lâm Lam Đế buông xuống nghi ngờ khiến hắn khổ sở “Phụ hoàng...”

“... Không đi không đi, người nói không đi liền không đi.” Ôm lấy Lâm Hoài, Lâm Lam Đế đau lòng không thôi.

Có thể do mới trải qua một hồi kinh động, Lâm Hoài liền run rẩy đẩy hắn ra, lúng túng nói: “... Phụ hoàng, ta không phải cố ý muốn.... muốn chạm vào....” rõ ràng là hắn nhớ lại lúc hai người lần đầu gặp nhau, lúc Lâm Lam Đế bỏ mặc hắn.

Lâm Lam Đế lại đen mặt, “Chuyện gì thế này?!!! Hả?!!!”

Thái y run lấy bầy:”.....Trước khi trúng độc, điện hạ.... cảm xúc của điện hạ không ổn định, mới dẫn đến.... mất trí nhớ. Qua một lát.... là tốt rồi... ”

“Ái khanh nói như vậy chẳng lẽ sẽ còn mất trí nhớ nữa hay sao?”

“...Chuyện này, bẩm bệ hạ.... vi thần.... vi thần...” Thái y “vi thần” nửa ngày vẫn không nói được câu sau, Lâm Lam Đế đã hiểu ý hắn, âm trầm nói: “Ba tháng, cho người thời hạn ba tháng chữa khỏi cho Hoài nhi, nếu không.... ái khanh người đi tâm sự với tổ tiên đi.”

Tâm sự..... không phải là một đao chém đầu hay sao! Thái y nhanh chóng chạy trốn, nhìn lên qua kẽ tay.

“Hoài nhi.... qua đây” Lâm Lam Đế cho lui hết cung nhân, nhẹ nhàng ôm Lâm Hoài an ủi

“...” Lén lút đánh giá Lâm Lam đế, Lâm Hoài chỉ sợ lại bị quăng ngã cho thất điên bát đảo.

Hơi nghiêng đầu, gương mặt ửng hồng, môi nhỏ khê nhếch, chính là mời chào người khác mà! Lâm Lam Đế chậm rãi cúi đầu, ngậm lấy đôi môi nhỏ, chậm rãi ma sát, đầu lưỡi linh hoạt kéo lấy cái lưỡi nhỏ ngốc nghếch. Lâm Hoài chậm rãi cảm thấy khó thở.

“Dùng mũi thở...” Lâm Lam Đế bắt đắc dĩ phải buông hắn ra, dở khóc dở cười nói

“...Ghét người...” Sắc mặt Lâm Hoài lại kỳ lạ

.....Lại nhớ tới cái gì nữa?! Lâm Lam Đế đau đầu.

“Hoài....”

“Đừng gọi ta.” thanh âm lạnh băng đánh gãy lời Lâm Lam đế, Lâm Hoài nhìn quanh một chút, nói:” Không hổ là Đế vương, ta mới vừa đi ra ngoài mấy ngày lại có thể bắt ta nhốt lại.” Giọng điệu này..... Hình như là 5 năm về trước?! Lâm Lam Đế nhất thời không tiếp thu kịp sự chênh lệch thời gian này, lúc trước tiểu nhân nhi còn đang đáng thương như thế, chớp mắt lại.... Tim như bị cắn xé đau đớn, trong lòng chỉ biết kêu gào Lâm Hoài nhìn mình, chờ mình.

Lâm Lam Đế thở dài, hắn không thể nói ra được, dù sao làm người bị thương là hắn, bây giờ lại muốn người ta đối xử tốt với mình, đúng là nằm mơ, nhiều khi mơ cũng chẳng có.

“Giam cầm ta vui lắm sao?” Lâm Hoài ánh mắt sắc bén, như đâm vào tim hắn, đâm đến máu chảy đầm đìa.... Thì ra lại đau như vậy, 5 năm trước, Hoài nhi có phải cũng đau như vậy?

Bây giờ giải thích đều vô dụng cả rồi, Hoài nhi cũng không tin, cảm giác này.... thật vô lực, thật ảo não. Nhưng chỉ cần là Hoài nhi, hắn có thể kiềm nén.

“....Không phải giam cầm người.” Là người tự mình chạy về....

“Người nghĩ ta không nhận ra đây là Kiên Minh Điện?! Lâm Lam Đế, người làm ta quá thất vọng! Người làm sai rồi lại không dám thừa nhận?!” Lâm Hoài tức giận đến run rẩy, giãy dụa hướng về phía Lâm Lam Đế tuyên bố:” Người vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ta nữa... Thật buồn nôn...”

“Hoài nhi....” Lâm Lam Đế ôm ngang Lâm Hoài đặt lên giường, Hoài nhi còn chưa mang giày, sẽ bị lạnh.

Lâm Hoài đang giận dữ đương nhiên sẽ không chú ý, còn tưởng Lâm Lam Đế tính làm bậy, liền hung hãn cắn lên cổ Lâm Lam Đế, một chút cũng không muốn nhả ra, cắn tới nổi chảy cả máu. Chú thích:

[1] Chứng mất trí nhớ phân ly: do chấn động tâm lý hoặc tác nhân khác khiến người bệnh quên đi một số kí ức trong quá khứ và lầm tưởng mình đang ở một thời điểm nào đó trong quá khứ.

53. Chương 53

Xuyên qua đại môn Thủy Các đang mở rộng, có thể thấy được sắc đỏ từ thảm nhung Tường Vân ẩn hiện được bày biện quanh Thủy Các, có đôi chân tiểu nhân nhi nho nhỏ nhẹ đong đưa đong đưa, mái tóc trắng óng ánh mềm mại, xen lẫn trong gió là mùi thơm của cỏ cây dưới nước đang tỏa hương, cùng từng đợt thất thải lưu quang được vẽ ra thoắt ẩn thoắt hiện trong ánh dương quang.

Lâm Lam Đế từ xa nhìn thấy khe khẽ thở dài. Gần đây ký ức của Lâm Hoài đã ổn định nhiều, thế nhưng lại dừng lại ở ký ức 5 năm về trước... Không chịu tiếp nhận hắc. Lâm hắc phiền muộn nhất chính là Lâm Hoài mới vừa hôn hắc xong xoay đầu liền không chịu nữa... không chút do dự vô tình đẩy hắc ra. Hại hắc dự vọng tăng vọt... tăng không ngừng.....

Gần đây không khí trong triều cũng trở nên kỳ lạ vô cùng, các vị đại thần chỉ biết hắc không vui thế nhưng không ai biết nguyên nhân lại không ai dám ra mặt gây chuyện với hắc, nói lòng vòng cũng không dám nói vấn đề chính. Cũng may Lâm Quốc mưa thuận gió hòa, quốc khố dồi dào, không có việc gì lớn.

Lâm Hoài bị ánh mắt hùng hực của hắc nhìn đến khó chịu. Hắc có chút không hiểu tại sao Thanh Phong cứ như muốn nói lại thôi, hắc không nên có bộ dạng này, hình như.... là do hắc sai, không phải lỗi Lâm Lam Đế?!

Không thể nào!! Hắc khi đó lừa bán ta làm sao lại không liên quan tới hắc chứ?!

Quay đầu trừng Lâm Lam Đế một cái, dùng khẩu hình nói: “Đừng để ta nhìn thấy mặt ngươi! Vĩnh viễn đừng xuất hiện!”

“Hoài nhi...” Lâm Lam Đế bất đắc dĩ, mỗi lần đối mặt với Lâm Hoài vô tình, hắc cũng nghĩ tới việc bỏ cuộc.... Thế nhưng.... Không có cách từ bỏ, tìm cả đời, chỉ có một người này. Đời này đã định hắc không muốn thay đổi nữa.

“Ta hận ngươi.” Nhẹ tựa mây gió, chỉ trong tích tắc gương mặt Lâm Hoài lại không hề có một cảm xúc gì.

Tổn thương sẽ khiến con người trưởng thành hơn, nhưng thương tổn lớn thế nào mới có thể khiến người ta trở nên tương phản như vậy?

“Hoài nhi... Xin lỗi... Ta sai rồi.”

Cuối cùng.... Hắc có giang sơn, nhưng lại mất đi tình yêu, đây không phải là điều hắc muốn, bây giờ dù phải vứt bỏ tôn nghiêm hắc cũng phải đem Lâm Hoài về!

Lâm Hoài không hề bị lay động, tiếp tục đi, hướng đi là chính điện Nhân Thực Cung.

Lâm Lam Đế hoảng sợ, nếu bây giờ không tìm ra cách..... Hắc có cảm giác có thể sẽ mất đi người này mãi mãi!

Bước nhanh về trước, ôm chặt lấy Lâm Hoài:” Đừng đi, đừng đi....” sự yếu đuối của bậc đế vương hoàn toàn bại lộ.

“...Buông ta ra.” không hề giãy dụa, ngữ khí Lâm Hoài lạnh băng lại ẩn chút tử khí, cảm giác như vậy càng làm Lâm Lam Đế thêm hoảng sợ.

“Không buông! Chỉ cần buông ra, ngươi sẽ lại rời đi!”

“Nếu có thể tự tay đem ta tặng người khác, bây giờ còn giả mù sa mưa để làm gì?! Đùa giỡn ta vui lắm sao? Hay là người còn chưa chơi đủ?”

“Không có, không có...” Không thể nào giải thích, Lâm Lam Đế chỉ có thể liên tục nói xin lỗi.

“.... buông ta ra.”

“Không buông”

“Buông ra”

“Không buông! Người yêu ta đúng không?!”

“... Đã từng ...” Nét mặt xuất hiện một chút đấu tranh, Lâm Hoài dường như không muốn thừa nhận.

“Ta không muốn buông tay. Ta muốn ôm người cả đời!”

Lời thề son sắt, Lâm Lam Đế là đang hẹn ước.

“...Cả đời...? Quá khó tin rồi...”

“Cả đời. Ta sẽ không phạm sai lầm nữa... Hoài Nhi. Người nhớ kỹ!”

Thân thể Lâm Hoài run rẩy, như thể Lâm Lam Đế là người xa lạ, lạ lẫm đến mức khiến người ta sợ hãi.

“Buông ta ra...” Hắn khẽ nói, lời vừa thốt lại như đã bị gió thổi tan đi. Lâm Hoài thực sự mệt mỏi, đối mặt với Lâm Lam Đế ... Hắn quá mệt mỏi. Hắn đã không dám tin tưởng Lâm Lam Đế nữa rồi. Dường như mỗi một câu nói của Lâm Lam Đế phía sau đều có bấy rập chờ hắn, chờ hắn tự mình nhảy xuống, không rõ sống chết.

“Hoài nhi... lần này, ta không muốn buông người ra nữa. Ai cũng không thể bắt ta buông người ra.” Khí thế bề ngênh thiên hạ như thể lại bị hắn nói đến đáng thương.

54. Chương 54

“Buông ra!” Lâm Hoài khẽ quát. Điền cuồng vịn cánh tay đang vây hãm mình của Lâm Lam Đế.

“Hoài nhi, ta thà chết cũng không buông người ra nữa. Không bao giờ.” Như một lời xác minh, Lâm Lam Đế cúi đầu gặm cắn cái cổ trắng nõn đang lộ ra, chậm rãi tiến xuống dưới, ở xương quai xanh khẽ liếm, khiến Lâm Hoài kinh ngạc đến thổ dốc.

“Người..... a a a~” Chồi non phía trước bị ác ý mà gãi gãi, Lâm Hoài chưa nói hết câu đã nghẹn lại.

Thật đáng yêu. Ngậm lấy vành tai Lâm Hoài, đầu lưỡi Lâm Lam Đế đảo qua những điểm mẫn cảm, hô hấp mang theo nhiệt khí thổi vào sau gáy, làm hô hấp Lâm Hoài thêm dồn dập, Lâm Lam Đế thấy vậy lại càng ra thêm sức.

“...Đi chết đi.... Ân.... Người buông.... buông ra....”

“Không muốn buông. Cũng không bao giờ buông.”

Tay chậm rãi xiết, lùi về sau một bước, ôm Lâm Hoài ngã xuống mặt đất rộng rãi, gương mặt hắn bây giờ tràn đầy dục vọng, giống như một đóa hoa tươi đang chờ người đến hái.

Lâm Lam Đế không phải Liễu Hạ Huệ, đương nhiên sẽ không ngồi yên bất động. Trước mắt là mỹ cảnh, ngón tay trở có thể không động đậy hay sao?

“A..... A a.... Ô.” Lâm Hoài không thể không há miệng hô hấp.

“..... Hoài Nhi, Hoài Nhi, Hoài Nhi.”

Lâm Lam Đế như đang phát tiết, lại như tự nói với chính mình.

Tay từ từ đem vật áo kín kẽ của Lâm Hoài mở rộng, lúc nặng lúc nhẹ xoa nắn. Trên làn da trắng mịn lưu lại những ấn kí đỏ đỏ ấm muội.

“..... A a..... A!”

Ngón tay Lâm Lam Đế xoay một vòng trên tiểu huyết nhỏ nhắn đang đóng chặt.

Lâm Hoài bị ai phát hiện ra, toàn bộ thân thể này đối với khiêu khích của Lâm Lam Đế hoàn toàn không phản kháng. Lâm Lam Đế chỉ cần chạm vào liền mềm nhũn như nước chảy.

“Ách... A!”

Tiểu huyết nhiều năm chưa qua khai phá trở nên khô khốc, chứa được nửa ngón tay liền kẹt lại.

“Thả lỏng..... Hoài Nhi, thả lỏng.” Lời nói của Lâm Lam Đế như có ma lực, tứ chi căng thẳng của Lâm Hoài dần thả lỏng.

Lâm Lam Đế kìm nén đến đỏ đầy mồ hôi.

Chậm rãi mở được ba ngón tay, chỗ mẫn cảm bị xoa nắn, khiến Lâm Hoài run rẩy thở dốc.

Thấy đã được, Lâm Lam Đế liền đem chính mình chậm rãi đưa vào.

Cả người như tan rã, Lâm Hoài ngơ ngác nhìn trần nhà Kiền Minh Điện..... hình như..... lúc làm.... hần có nói cái gì đó?

Đau quá..... Không chỉ có thân thể..... đầu cũng đau, vừa suy nghĩ đầu liền đau như búa bổ.

“Khá hơn chút nào chưa? Ta không chú ý tiết chế... còn đau lắm sao?”

Lâm Lam Đế bộ dáng ăn no đến thỏa mãn. Nhìn chỉ muốn đánh cho.

“Còn.....” Vừa mới nói một chữ, Lâm Hoài không nhịn được ho khan. Cổ họng rất đau.

“Hoài nhi.....!” Lâm Lam Đế nét mặt ảo não, hần không nên xúc động muốn Lâm Hoài ở đây, thân thể Lâm Hoài quá yếu, làm bên ngoài đã là gánh nặng, mà chính mình kích động lại không thể tiết chế, khiến Lâm Hoài bất tỉnh suốt một ngày mới tỉnh lại.

Cọ cọ ở hõm vai Lâm Hoài, Lâm Lam Đế vẻ mặt vui sướng. Vật nhỏ nhà hần không bỏ đi nữa, còn nhớ rõ lúc vật nhỏ rên rỉ nói sẽ không rời bỏ hần nữa.

....Hần ta cao hứng như vậy... không phải lại đang suy nghĩ biến thái gì chứ?? Lâm Hoài giật mình.

“Hoài nhi..... Đừng đi.”

.....Không đi thì ta là đồ ngốc.

“Người đáp ứng ta rồi..... Không đi nữa...”

Ta đáp ứng hồi nào? Ta bị điên mới đáp ứng người....

“Đã quên rồi à?” Lâm Lam Đế mỉm cười, bộ dáng lão hồ ly trộm được đồ, “Là lúc ngươi và ta đang làm đó.....”

Lúc đó làm sao có thể xem là thật được chứ?!!!! Ngươi là đồ điên!!!!!!!!!!!!

Mặc kệ như thế nào, Lâm Hoài đáng thương vẫn không đầu lại Lâm Lam Đế, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hần. Cả đời này yêu thương dây dưa..... Khiến Lâm Hoài của thời điểm bị bỏ rơi không xuất hiện nữa, ngược lại còn được cưng chiều đến chín tầng mây.

∴. HOÀN CHÍNH VĂN.:Tác giả: Muốn chết a, phụ huynh trong nhà cấm lên mạng, ngẫu phóng ngựa chuồn êm để lên được mạng. Ân. Có lẽ cũng không như ý. Ai, ngoạn du hí muốn sảo tử. Kết thúc đại các. Tắt hoa. Các thân ái thông cảm kết cục bình thần như thế không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-thuong-tham-hoan>